

СПОЈИ!

Informations- und Integrationszeitschrift Spoji!

Информативни
и интеграциони
часопис
Споји!
година IV, број 6, I/2014

излази на Цвети 2014. л. Г.

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И НАРОДА

светосавски пут као основа за формирање
здраве и национално свесне породице

1.300 каплара
НИ КОРАКА НАЗАД!
1.300 Körperale
NICHT EINEN SCHRITT ZURÜCK!

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

у овом броју:

Јеромонах Кирило: Божији план за Косово
Павле Лековић - СЕРБУМ: Косовски бој у српском сликарству
Јован Алексић: Луча српске слободе
Хаџи Братислав Николић: Породица - Цигла од које се зида
цивилизација
проф. Срђан Мијалковић, МБА: Породица је темељ на коме
се гради будућност и чува идентитет

УМАЗАК ГИХ У ЈЕРУСАЛИМ - ШЕСТИ

02 О ЧАСОПISY *Споји!*

03 ÜBER DIE ZEITSCHRIFT *Spojil!*

УМРЕЖАВАЊЕ

- 06 **Студентско-ученичко удружење ОРНАС**,
Потписан протокол о сарадњи
- 07 **Српска православна омладина Инзбрук**,
СПО(Ј)И по први пут помаже у Врању
- 10 **Српска православна омладина Инзбрук**,
12. помоћ Србима на Косову и Метохији
- 12 **Хуманитарна организација „Срби за Србе“**,
Антићи пресељени у свој нови дом
- 15 **Хуманитарна организација „Срби за Србе“**,
Отворена фарма коза на Косову и Метохији
- 18 **Студентско-ученичко удружење ОРНАС**,
Извору се река ипак враћа

ИНТЕРЕСАНТНО!

- 20 **Слободан Ерић**,
Јеромонах Кирило: Божији план за Косово
- 22 **Д. Гајић**,
Јаки смо колико су нам колевке пуне

ИНТЕГРАЦИЈА

- 23 **Редакција часописа СПОЈИ!**,
ИНТЕРВЈУ: Стефан Јовић Зека

КУЛТУРА

- 26 **Павле Лековић - СЕРБУМ**,
Косовски бој у српском сликарству

ИСТОРИЈА

- 29 **Јован Алексић**,
Луча српске слободе

ПРАВОСЛАВЉЕ

- 31 **Св. владика Николај Велимировић**,
Беседа о јунаштву

VERNETZEN

- Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck**,
33 FC Sans Papiers Sieger der 2. Auflage des
1. Integrations-Beachsoccer-Turniers in Innsbruck
- 35 Beim ersten Wettkampf gleich Zweiter
- 35 Fortsetzung des hum. Projektes in Prokuplje
- 37 FC SPOJII! 3. bei Hobby-Stadtmeisterschaft
- 38 Vortrag über Konsumentenschutz
- 38 Antifaschistisches Wochenende in Innsbruck
- 39 Hilfe für Kössen durch ersten ROYAL CUP

INTERESSANT!

- 42 **Slobodan Erić**,
Mönch Kirilo: Gottes Plan für den Kosovo
- 44 **D. Gajić**,
Wir sind so stark wie unsere Wiegen voll sind

INTEGRATION

- 46 **Redaktion der Zeitschrift SPOJII!**,
INTERVIEW: Stefan Jović „Zeka“

KULTUR

- 49 **Pavle Leković - SERBUM**,
Die Schlacht am Amselfeld in der serbischen Malerei

GESCHICHTE

- 52 **Wien International**,
Milunka Savić – Der Held der eine Heldin war

ORTHODOXIE

- 54 **HI. Nikolaj Velimirović**,
Die apokalyptischen Zeichen unserer Epoche

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И НАРОДА

- 56 **Зоран Пањковић**,
Вековна повезаност цркве и народа
- 58 **Хаџи Братислав Николић**,
Породица - Цигла од које се зида цивилизација
- 61 **Мина Ковач**,
Светосавски пут данас
- 62 **проф. Срђан Мијалковић, МБА**,
Породица је темељ на коме се гради будућност
и чува идентитет
- 64 **проф. Светлана Матић**,
Стабилна породица – предуслов за формирање
здраве личности
- 65 **Бранко Драгаш**,
Породица
- 68 **мр Радован Калабић**,
Вековна повезаност цркве и породице
- 70 **Милош Маринковић**,
Вековна повезаност цркве и народа
- 72 **Сава Стамболић**,
Вековна повезаност цркве и народа

76 ПРИЈАТЕЉИ ЧАСОПISА

Оснивачи часописа: Владимир Влајић, Александар Спасојевић, Силвана Лазић,
Оливер Ранисављевић, Филип Влајић, Ђорђе Ђорђевић

Уредници: Владимир Влајић (СПО(Ј)И), Игор Стевановић (ОРНАС)

Редакција: Милостива Миливојевић, Данијела Лазендић, Дејан Сенић (сви СПО(Ј)И),
и Милош Јовановић (Х.О. Срби за Србе)

Лектор и коректор: Весна Калабић (српски) и мр Горица Томић (немачки)

Технички уредник: Жељко Деветак

Штампа: Штампарија „Стојадиновић“, Петровац на Млави

Тираж: 500 примерака

Уводна реч

Поштовани читаоци широм српског расејања и у Отаџбини,

Пошто сте се до сада већ увелико упознали с часописом **СПОЈИ!**, имамо част да вам представимо шести број, којим овај пројекат улази у четврту годину свог постојања.

Овај, шести број часописа **СПОЈИ!**, чија је тема **Вековна повезаност цркве и народа – светосавски пут као основа за формирање здраве и национално свесне породице**, изаћи ће на велики православни празник Цвети, 13. априла 2014. лета Господњег.

У рубрици О ЧАСОПИСУ подсећамо вас на то како је часопис **СПОЈИ!** покренут, ко тренутно ради на њему и какви су планови за будућност. То је, дакле, сажета историја овог племенитог пројекта који су покренули млади ентузијастички марљиво раде на просвећивању српске омладине и народа.

И у овом броју наћи ћете рубрику УМРЕЖАВАЊЕ, у којој можете читати о активностима Студентско-ученичког удружења ОРНАС, Хуманитарне организације „Срби за Србе“ и Српске православне омладине Инзбрук – СПО(Ј)И од јула 2013. до фебруара 2014. године. Најзанимљивије вести из претходног периода које смо пронашли у медијима чекају вас у рубрици „ИНТЕРЕСАНТНО!“, а такође и на немачком преводу „INERESSANT!“.

Рубрике које смо увели у једном од претходних бројева показале су се као врло занимљиве. То су ИНТЕГРАЦИЈА, КУЛТУРА, ИСТОРИЈА И ПРАВОСЛАВЉЕ, које можете читати и на немачком језику, као и већ добро познату рубрику VERNETZEN.

А као и обично, најбоље остављамо за крај. То је тема шестог броја часописа **СПОЈИ!**, у којој се бавимо питањем породице и њеног значаја у савременом свету. Сведоци смо великог удара на породицу и породичне вредности које остављају дубок траг пре свега на младе људе. Потребно је дати неке одговоре на питања како спасти породицу од нестајања и како је вратити на прави пут. Сматрамо, пре свега, да су Црква као прворазредна верска установа и породица одувек биле у тесној међусобној вези, проповедајући љубав, заједништво и саборност. Црква је својим светосавским путем оплемењивала породицу дајући јој чврстину и могућност опстанка у најтежим условима под ропством, када нисмо ни имали своју државу. Данас, када је ситуација у породици најгора у историји нашег народа, потребно је вратити се опробаним рецептима на којима су стасавале најбоље генерације наших предака.

У часопису **СПОЈИ!** имаћете прилике да прочитате текстове разних писаца из разних области о теми броја. Свако од њих има свој начин сагледавања овог проблема и свако од њих нуди различита решења, али можете бити сигурни да СВИ ЗАЈЕДНО имају исти циљ: **ОЧУВАЊЕ породице као основне ћелије (српског) друштва!**

С поштовањем,
Редакција часописа „Spoji!“

Отаџбина

И овај камен земље Србије,
Што претећ сунцу дере кроз облак,
Суморног чела мрачним борама,
О вековечности прича далекој,
Показујући неом мимиком
Образа свога бразде дубоке.

Векова тавних то су трагови,
Те црне боре, мрачне пећине;
А камен овај, кô пирамида
Што се из праха диже у небо,
Костију кршних то је гомила
Што су у борби против душмана
Дедови твоји вољно слагали,
Лепећи крвљу срца рођеног
Мишица својих кости слоњене,
Да унуцима спреме бусију,
Оклен ће некад смело презирућ
Душмана чекат чете грабљиве.

И само дотле, до тог камена,
До тог бедема,
Ногом ћеш ступит можда, поганом!
Дрзнеш ли даље?... Чућеш громове
Како тишину земље слободне
Са грмљавином страшном кидају;
Разумећеш их срцем страшљивим
Шта ти са смелим гласом говоре,
Па ћеш о стења тврдом камену
Бријане главе теме ћелаво
У заносноме страху лупати!
Ал' један израз, једну мисао,
Чућеш у борбе страшној ломљави:
„Отаџбина је ово Србина!“

Ђура Јакшић

О ЧАСОПИСУ „СПОЈИ!“

Часопис **Споју!** покренут је на основу одлуке Управног одбора Српске православне омладине Инзбрук – СПО(Ј)И, 17. октобра 2010. лета Господњег, као пројекат на просветном пољу, на којем је, као и на друштвеном и хуманитарном, активна Омладинска организација СПО(Ј)И.

Информативни и интеграциони часопис **Споју!** настоји да информише српску омладину у расејању и у Отаџбини о горућим питањима из области српског језика и писма, српске историје и традиције, српске културе и духовности и да им приближи Србинову светосавску и православну веру, али не само омладини већ и оним мало старијима и искуснијима међу нама.

Из тога произлази да је **Споју!** још једно додатно оруђе којим је Омладинска организација СПО(Ј)И од тренутка стварања часописа појачала и проширила борбу за очување српског националног, културног и духовног идентитета у расејању, баш као и његова братска удружења и пријатељске организације које су помогле овај пројекат, али и оне које ће тек помоћи и укључити се.

Сваки број часописа **Споју!** посвећен је специјалној тематици, а читаоцима доноси и вести о редовним појединачним активностима српских удружења, као и о активностима које заједно организују и спроводе у саборном духу и братској сарадњи.

У часопису **Споју!** текстови су написани и на немачком језику, што је веома значајно за интеграцију, али и за то да и остале добронамерне народе с којима делимо туђинску земљу упознамо с нашим деловањем и тако наставимо да исправљамо искривљену слику Србије у свету.

Важно је напоменути да се куповином једног примерка часописа Споји! пружа и директна финансијска подршка хуманитарним акцијама српских организација које раде на часопису.

Штампајући овај часопис у српској штампарији „Стојадиновић“ у Петровцу на Млави, подржавамо и српску привреду, што нам је веома драго, јер нам је важније да директне користи од часописа има наш Србин у Отаџбини него неки туђин било где у свету.

Часопис **Споју!** излази два пута годишње, и то увек о неком православном празнику!

Први број часописа **Споју!**, под насловом **МЛАДА ИСТОРИЈА МЛАДОГ УДРУЖЕЊА – ДВЕ ГОДИНЕ СПО(Ј)И**, с темом **СПО(Ј)И и српски патриотски сектор НВО**, изашао је 17. априла 2011. лета Господњег, на празник Цвети, што је обележено и свечаном промоцијом у Инзбруку. Тиме је на сцену ступио први српски омладински часопис у Аустрији, који ће се касније проширити и на друге земље Европе.

Од првог броја, подршку у раду на часопису **Споју!** Омладинска организација СПО(Ј)И има од братске Хуманитарне организације „Срби за Србе“, која је помогла у писању текстова, финансијски у штампи првих 370 примерака и дистрибуцији у источној Аустрији.

Други број часописа **Споју!**, под насловом **Понос српског бића, наша је ЋИРИЛИЦА!**, с темом **Очувајмо ћирилицу!**, изашао је на велики православни празник Крстовдан, 27. септембра 2011. лета Господњег. И тада су у пројекту учествовали Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И, као покретач часописа, и Хуманитарна организација „Срби за Србе“, која је помагала у истој мери као и у првом броју.

У сарадњи Омладинске организације СПО(Ј)И, Хуманитарне организације „Срби за Србе“ и Српског просвјетног и културног друштва „Просвјета“ из Беча, организоване су трибине и промоције другог броја часописа у Берлину, Бечу и Инзбруку.

Учешћем у промоцији другог броја у Бечу СПКД „Просвјета“ такође се укључила у овај пројекат, а крајем 2011. лета Господњег родила се идеја да часопис од самосталног пројекта Омладинске организације СПО(Ј)И, који помажу братске организације, прерасте у потпуно заједнички пројекат Српске православне омладине Инзбрук – СПО(Ј)И, као идејног творца и покретача часописа, Хуманитарне организације „Срби за Србе“ и СПКД „Просвјета“.

Постигнут је договор о мерама за усавађање часописа **Споју!**, као и посебном грбу за часопис, који је активан од 4. броја. Редакција је такође реформи-

сана: именована су три уредника, по један из сваке организације.

Тако су подељене улоге и обавезе у оквиру просветног пројекта, часописа **Споју!**, а потпуна заједничка сарадња у овом пројекту траје од тренутка када је почела припрема 3. броја, на коме се заједничким снагама ради од садржаја, преко штампе, до дистрибуције. То је пробни период, који је продужен и на припреме за 4. број. Ове три организације покушаће да се на најбољи могући начин уходају у раду на овом пројекту до наредног броја, када братска сарадња у оквиру часописа Споји! треба да постане и званична!

Трећи број часописа **Споју!**, под насловом **ПОВРАТАК – зашто је важно да се вратимо својим коренима и Отаџбини?**, с темом **Одлив становништва и младих стручњака из Србије и српских земаља у иностранство и одговор на питање како их и зашто вратити у Отаџбину и зашто Србија и српске земље немају будућности без својих младих паметних и вредних глава**, изашао је на Ђурђевдан, 6. маја 2012. лета Господњег. Тада су већ у оквиру овог културно-просветног пројекта радиле Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И, ХО „Срби за Србе“ и СПКД „Просвјета“.

Трећи број био је последњи број часописа **Споју!** који је изашао без свог грба. Уз труд и идеје три организације које су тада биле укључене у овај пројекат, дизајниран је грб, који можете видети и у броју који у овом тренутку држите у својим рукама.

Четврти број часописа **Споју!**, под насловом **ГДЕ СУ СРПСКЕ БЕБЕ?!**, с темом **Бела куга и како се изборити с једним од највећих проблема српског народа данас**, изашао је на Аранђеловдан, 21. новембра 2012. лета Господњег. Тај број важи за један од најбољих у колекцији часописа **Споју!** не само по квалитету израде већ и по садржају и значају теме. Био је то и први број који је изашао под новим грбом.

У периоду у којем је припреман пети број, место СПКД „Просвјете“ преузело је Студентско-ученичко удружење ОРНАС из Ниша, које се прикључило раду редакције часописа **Споју!**. После

повлачења СПКД „Просвјете“ из пројекта, остало је упражњено њено место уредника. Редакција је одлучила да то место не попуњава, те је број уредника смањен са три на два.

Дакле, у наставку припреме петог броја часописа **Споју!** учествовали су Омладинска организација СПО(Ј)И, ХО „Срби за Србе“ и Студентско-ученичко удружење ОРНАС. Захваљујући њиховој братској сарадњи, на Дан Св. цара Константина и царице Јелене, 3. јуна 2013. лета Господњег, у години обележавања 1.700 година од Миланског едикта, из-

ашао је пети број часописа **Споју!**, под насловом **Шта ћемо оставити у наслеђе будућим генерацијама?!**, с темом **Очување српске културне баштине и традиције**.

Новина у још краткој историји културно-просветног пројекта Информативног и интеграционог часописа **Споју!** јесте **интернет презентација часописа Споји!**, која је уведена на Никољдан, 19. децембра 2013. лета Господњег и на којој свакодневно можете читати нове и несвакидашње текстове. Редакција часописа **Споју!**, као и све три организа-

ције које заједно раде на овом пројекту, интернет страницом покушавају да појачају борбу за очување српског културног, духовног и националног идентитета, у нади да ће тако, уз подршку читалаца, расти национална свест српског живља у расејању и Отаџбини.

Наставља се...

ÜBER DIE ZEITSCHRIFT „SPOJI!“

Das Projekt, Zeitschrift **Spoji!**, wurde auf Beschluss der Vorstandssitzung des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I, am 17. Oktober 2010, als Projekt im Bildungsbereich in dessen Rahmen der Jugendverein SPO(J)I auch aktiv ist, ins Leben gerufen.

Die Informations- und Integrationszeitschrift **Spoji!** hat zum Ziel die serbische Jugend im Ausland und in der Heimat über die brennenden Fragen aus den Bereichen der serbischen Sprache und kyrillischen Schrift, der serbischen Geschichte und Tradition, der serbischen Kultur, Integration und Zusammenarbeit mit anderen Völkern zu informieren und Antworten darauf zu liefern. Ebenfalls als sehr wichtig empfunden wird die Orthodoxie, die der Jugend näher gebracht werden sollte, aber nicht nur den Jugendlichen, sondern auch den etwas älteren unter uns.

Daraus folgt, dass die Zeitschrift **Spoji!** ein zusätzliches Werkzeug ist mit dem der Jugendverein SPO(J)I seit der Gründung der Zeitschrift seine Tätigkeit für die Erhaltung der serbischen nationalen, kulturellen und geistigen Identität verstärkt hat sowie seine Partnerorganisationen, die seit der ersten Ausgabe bei diesem Projekt mit-helfen.

Jede Ausgabe von **Spoji!** widmet sich einer speziellen Thematik. Daneben haben die Leserinnen und Leser in jeder Ausgabe die Möglichkeit über die Aktivitäten der serbischen Vereinigungen in Europa und auf der ganzen Welt zu lesen.

In jeder Ausgabe von **Spoji!** haben die Leserinnen und Leser die Möglichkeit Texte

auf Deutsch zu lesen, da die Zeitschrift großen Wert auf Integration legt, weil man sich besonders in diesem Bereich mit anderen Völkern verbinden, austauschen und besser verstehen und kennenlernen kann. Darüber hinaus sollen auch die positiven Seiten des serbischen Volkes den anderen Völkern nähergebracht werden, um den schiefen Rahmen mit dem Bild Serbiens in der Welt Schritt für Schritt geradezubiegen.

Es ist wichtig zu erwähnen, dass man mit dem Kauf einer Zeitschrift **Spoji!** direkt finanzielle Hilfe für humanitäre Aktionen leistet, die serbische Organisationen, die an diesem Projekt beteiligt sind, regelmäßig auf dem Gebiet Ex-Jugoslawiens organisieren und damit zahlreichen Kindern helfen der Armut zu entkommen.

Indem diese Zeitschrift in einer serbischen Traditionsdruckerei namens „Stojadinović“ in Petrovac an der Mlava in Ostserbien gedruckt wird, wird sogar der serbische Sektor der Klein- und Mittelunternehmen unterstützt.

Die Zeitschrift **Spoji!** kommt zwei Mal im Jahr heraus und das immer an einem großen serbisch-orthodoxen Feiertag.

Die erste Ausgabe von **Spoji!** unter dem Motto „Junge Geschichte einer jungen Vereinigung“ mit dem Hauptthema „SPO(J)I und der serbisch-patriotische NGO Sektor“, wurde am 17. April 2011, am Palmsonntag veröffentlicht und die erste Promotion und Vorstellung der Zeitschrift feierlich in Innsbruck abgehalten.

Damit kam die erste serbische Jugendzeitschrift in Österreich ans Tageslicht und

eine Ausdehnung auf das europäische Gebiet ganz begann.

Seit der ersten Ausgabe von **Spoji!** konnte der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I auf die Hilfe und Unterstützung der serbischen „Organisation für humanitäre Hilfe“ zählen, die bei der Verfassung von Texten, beim Druck der ersten 370 Auflagen finanziell half und auch in der Distribution in Ostösterreich sehr fleißig war.

Die zweite Ausgabe von **Spoji!** unter dem Motto „Der Stolz des serbischen Daseins - unser ist die kyrillische Schrift!“ mit dem Hauptthema „Erhaltung der serbischen kyrillischen Schrift!“, kam am orthodoxen Feiertag der Kreuzerhöhung (Krstovdan), am 27. September 2011 heraus und auch in dieser Ausgabe nahmen der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I, als Initiator der Zeitschrift, sowie die serbische „Organisation für humanitäre Hilfe“, die im gleichen Ausmaß mitgeholfen hatte wie in der ersten Ausgabe, teil.

In diesem Zeitraum sind auch die Promotionen der Zeitschrift intensiviert worden, sodass man sagen kann, dass in gemeinschaftlicher Arbeit des Jugendvereins SPO(J)I, der serbischen „Organisation für humanitäre Hilfe“ und des Serbischen Bildungs- und Kulturvereins „Prosvjeta“ aus Wien, die Zeitschriftenpräsentationen der zweiten Ausgabe in Berlin, Wien und Innsbruck erfolgreich organisiert werden konnten.

Mit der Teilnahme des SBK „Prosvjeta“ an der Promotion der zweiten Ausgabe von

Spoji! in Wien schließt sich eine weitere serbische Organisation diesem Projekt an. Darauf aufbauend wurde Ende des Jahres 2011 die Idee entwickelt, dass das eigene Projekt des Jugendvereins SPO(J)I, in dem Partnerorganisationen bis zu diesem Zeitpunkt nur mitgeholfen haben zu einem Projekt ausgebaut wird, in dem drei Organisationen vollwertig mitarbeiten und offiziell Teil der Zeitschrift sind: Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I, als Gründer der Zeitschrift, die serbische „Organisation für humanitäre Hilfe“, sowie der SBK „Prosvjeta“ aus Wien.

Es wurden Maßnahmen zur Verbesserung der Zeitschrift getroffen sowie die Entscheidung ein eigenes Logo für **Spoji!** zu designen, das ab der vierten Ausgabe aktiv ist. Am wichtigsten zu erwähnen wäre, dass die Redaktion reformiert wurde und dass es nun drei Hauptredakteure gibt - jeweils einer aus jeder Organisation.

So wurden die Rollen und Aufgaben im Rahmen des Projektes der Zeitschrift **Spoji!** neu verteilt, wobei die vollkommene Zusammenarbeit in diesem Projekt ab den Vorbereitungen für die dritte Ausgabe begann, in der mit gemeinsamen Kräften vom Inhalt, über den Druck bis hin zur Distribution gearbeitet wurde, was zunächst einmal eine Probephase für unsere drei Organisationen darstellte, die auch während den Vorbereitungen zur vierten Ausgabe verlängert wurde. Jede dieser Organisationen wird versuchen ihr Bestes zu geben, um sich bis zur nächsten Ausgabe in allen Sphären so gut es geht zu organisieren und gemeinsam noch besser einzuarbeiten. Dann sollte die Zusammenarbeit in dem Projekt, Zeitschrift **Spoji!**, offiziell unterzeichnet werden!

Die dritte Ausgabe von **Spoji!** unter dem Motto **„DIE RÜCKKEHR – Warum es wichtig ist, dass wir zu unseren Wurzeln und unserem Vaterland zurückkehren?“** mit dem Hauptthema **„Der Abfluss der Bevölkerung und junger Experten aus Serbien ins Ausland und die Antwort auf die Frage – Wie könnte man diese Kräfte in ihr Ursprungsland zurückholen und warum Serbien keine vielversprechende Zukunft ohne seine jungen, klugen und fleißigen Köpfe hat?“**, kam am orthodoxen St. Georgstag, am 6. Mai 2012 heraus. Zu diesem Zeitpunkt arbeiteten im Rahmen dieses Kultur- und Bildungsprojektes der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck – SPO(J)I, die serbische „Organisa-

tion für humanitäre Hilfe“, sowie der SBK „Prosvjeta“ aus Wien zusammen.

Die dritte Ausgabe war auch die letzte Ausgabe von **Spoji!**, die ohne ihr eigenes Logo, erschienen ist, da anschließend mit Fleiß und neuen Ideen der drei Organisationen, die Teil dieses Projektes geworden sind, ein neues Logo für die Zeitschrift **Spoji!** designt wurde – dieses Logo können Sie auf der Ausgabe sehen, die Sie gerade in Ihren Händen halten.

Dann kam auch die vierte Ausgabe der Zeitschrift **Spoji!** unter dem Motto **„WO SIND DIE SERBISCHEN BABYS?!“** mit dem Hauptthema **„Die negative demographische Entwicklung des serbischen Volkes“**, am orthodoxen Feiertag der Erzengels Michael (Arandjelovdan), am 21. November 2012 heraus. Diese Ausgabe zählt zu einer der Besten in der Kollektion der Zeitschrift **Spoji!**, die bis zu diesem Zeitpunkt erschienen sind - nicht nur wegen seiner Verarbeitungsqualität, sondern auch wegen des Inhalts und der großen Bedeutung, die das Hauptthema dieser Ausgabe mit sich trägt. Es war auch die erste Ausgabe von **Spoji!**, die mit dem neuen Logo dieses Projektes erschienen ist.

Im Zeitraum in dem die Redaktion der Zeitschrift **Spoji!** die fünfte Ausgabe vorbereitet hat, übernahm der Studenten- und Schülerverein „ORNAS“ aus Niš in Serbien den Platz des SBK „Prosvjeta“ aus Wien in der Redaktion. Es wurde auch die Zahl der Hauptredakteure im Rahmen dieses Kultur- und Bildungsprojektes reduziert, da nach dem Rücktritt des SBK „Prosvjeta“ aus diesem Projekt der Platz ihres Hauptredakteurs nicht besetzt wurde. Die Redaktion hat damals entschieden diesen Platz nicht aufzufüllen, worauf die Zahl der Hauptredakteure von drei auf zwei Plätze reduziert wurde.

Daraus folgt, dass in der Vorbereitung der fünften Ausgabe von **Spoji!** der Jugendverein SPO(J)I, die „Organisation für humanitäre Hilfe“ und der Studenten- und Schülerverein „ORNAS“, weiter arbeiteten. Ihre freundschaftliche Zusammenarbeit führte dazu, dass am orthodoxen Feiertag des Hl. Kaiser Konstantin und der Kaiserin Helena, am 3. Juni 2013, im Jahr in dem sich das Milaner Edikt zum 1700. Mal jährte, die fünfte Ausgabe von **Spoji!** unter dem Motto **„Welches Erbe werden wir den kommenden Generationen hinterlassen?!“** mit dem Hauptthema **„Erhaltung des serbischen Kulturerbes und der serbischen Tradition“**, erschienen ist.

Das ist jedoch nicht die neueste Angabe in der noch jungen Geschichte des Kultur- und Bildungsprojektes, der Informations- und Integrationszeitschrift **Spoji!**, da am orthodoxen St. Nikolaus-Tag, am 19. Dezember 2013, die Homepage von **Spoji!** gestartet wurde, auf der man fast täglich neue und besondere Texte in unseren Rubriken lesen kann. Die Redaktion der Zeitschrift **Spoji!** sowie alle drei Organisationen, die zusammen an diesem Projekt arbeiten, versuchen mit der Homepage der Zeitschrift ihre Arbeit an der Erhaltung und Pflege der serbischen kulturellen, geistlichen und nationalen Identität zu verstärken und erhoffen sich mit der Unterstützung der Leserinnen und Leser an noch mehr Leute zu kommen.

Fortsetzung folgt...

УМРЕЖАВАЊЕ

НА ПРВОМ ТАКМИЧЕЊУ КК СПОЈИ! ОСВОЈИО 2. МЕСТО

Пише: Српска православна
омладина Инзбрук – СПО(Ј)И

Кошаркашка секција КК СПОЈИ! Омладинске организације СПО(Ј)И учествовала је у суботу, 29. јуна 2013. године, на Видовданским спортским играма Срба у Аустрији, у Фелдкирху, као представник Заједнице Срба Тирол и на свом првом такмичењу уопште освојила 2. место!

РЕЗУЛТАТИ:

1. Културно-спортска заједница Салцбург – КК СПОЈИ! 7 : 16
2. Удружење Срба „Вук С. Караџић” Трст – КК СПОЈИ! 5 : 16
3. КУД „Кнез Лазар” Гмунден –КК СПОЈИ! 5 : 6
4. Заједница српских клубова Форарлберг – КК СПОЈИ! 5 : 16
5. КУД „Опанак” Салцбург – КК СПОЈИ! 16 : 11

ПОТПИСАН ПРОТОКОЛ О САРАДЊИ С ОМЛАДИНСКИМ УДРУЖЕЊЕМ СПО(Ј)И

Пише: Студентско-ученичко удружење ОРНАС из Ниша

Рости студентско-ученичког удружења ОРНАС били су представници омладинског удружења СПО(Ј)И (омладинско удружење Срба из Аустрије, Немачке и Србије) који су специјално за ту прилику допутовали из Беча и Инзбрука како би потписали протокол о сарадњи с нашим удружењем. Протокол о сарадњи учврстио је везе између два удружења која су последњих неколико месеци успешно сарађивала. Осим на жељи да се ојачају везе између омладине у Србији и српске омладине у Аустрији и Немачкој, сарадња ће се базирати и на културно-просветним, хуманитарним и друштвено-спортским пројектима ради очувања српског културног, духовног и националног идентитета и позитивног представљања Србије и српског народа у Србији и свету.

После потписивања протокола чланови ОРНАС-а одлучили су да заједно са својим колегама из Аустрије обиђу главне знаменитости Ниша и тиме покажу славну историју нашег града. Нај-

више пажње наших колега привукао је споменик Ћеле-кула. У њој су се чланови два удружења подсетили на славне борце Стевана Синђелића и на сам херојски чин чувеног војводе. На крају обиласка Ћеле-куле чланови два удружења подсетили су се речи славног француског књижевника и политичара Алфонса де Ламартина: „Нека Срби сачувају овај споменик! Он ће научити њихову децу шта вреди независност једног народа, показујући им по какву су их цену платили њихови очеви.” После обиласка културно-историјских споменика, представници два удружења разговарали су о начину школовања у Аустрији и Немачкој, покушавајући да представе добре и лоше стране образовања у тим земљама.

СПО(Ј)И ПРВИ ПУТ ПОМАЖЕ У ВРАЊУ

Пише: Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И

Врања. Састанак је протекао у пријатној атмосфери и на њему су удружења српске омладине из расејања и отаџбине разменила искуства и говорила о горућим демографским и социјалним проблемима у Србији, али и о могућим видовима сарадње, пре свега на хуманитарном плану на територији Врања и околине.

После благослова владике Пахомија и гостовања на Радио „Искону“ епархије врањске, чланови СПО(Ј)И и „Јустинове омладине“ упутили су се на главно одредиште – у село Катун, у којем живи седмочлана породица Стојменовић.

Породица Стојменовић је у веома тешкој ситуацији, као и многе друге породице у Врању и околини. Пре неколико месеци изгорела им је кућа, тако да сада сви живе у малој шупи у нељудским условима. Поред оца Војислава и његове супруге, породицу чини и **петоро деце између две и 17 година**: Предраг, Милош, Иван, Сара и Анастасија. Међу њима има и двоје деце

са посебним потребама која болују од тешких болести. Осим тешке материјалне ситуације, породица Стојменовић је и у жалости, јер им је у фебруару 2013. умрла беба Лара.

Због веома тешке ситуације у којој се налази породица Стојменовић, али и броја деце која су њихово богатство, православна епархија врањска одлучила је да им помогне изградњом нове куће која се финансира из фондова епархије врањске и разних добротвора који желе да помогну овој и другим породицама у сличној ситуацији.

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И одлучила је да помогне породици Стојменовић, те јој је за почетак у првој хуманитарној испоруци обезбедила **261 метар каблова, 2 килограма гипса и пакетиће са храном за децу у вредности од 22.446 динара (200 евра)**. Поклоњеним материјалом, који је купљен у Приватној трговинској службој радњи „Борђевић“ у Врању, моћи ће да се покрије већи део приземља нове куће у изградњи, а циљ је да се породица Стојменовић до зиме усели у нову кућу како не би морала да се смрзава у трошној шупи.

После посете породици Стојменовић, која је оставила снажан утисак и дубок траг у срцима, омладина из Аустрије и Србије, помешаних осећања кренула је ка Манастиру Светог Николе у Врању, где их је дочекао и угостио отац Методије и где су се помолили за врањске и све српске породице у Србији и свим српским земљама.

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И нада се да ће у будућности моћи да помаже породици Стојменовић и другим породицама у Врању и зато још једном захваљује свим донаторима, подржаваоцима, саборцима и људима добре воље без чијих добровољних прилога не би било могуће помоћи породици Стојменовић са петоро деце, као и владици Пахомију

У понедељак, 29. јула 2013. године, Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И посетила је Врање и доставила прву донацију породици Стојменовић из села Катун, којој епархија врањска гради кућу. Чланови СПО(Ј)И из Аустрије и Србије заједно су отпутовали у Врање, где су се прво састали с Његовим преосвећенством епископом врањским господином Пахомијем и братском организацијом „Јустиновом омладином“ из

и братској организацији „Јустинова омладина“, који су помогли у успешној испоруци прве донације у оквиру акције.

Деца су наша будућност!

СПО(Ј)И НАСТАВЉА ПОДРШКУ ЗВОНКУ МИЛОЈЕВИЋУ

Пише: Српска православна
омладина Инзбрук – СПО(Ј)И

У недељу, 4. августа 2013. године, Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И, посетила је Звонку Милојевића, легендарног голмана ФК Црвена звезда, белгијског Андерлехта, Локерена и СР Југославије, који је 2007. године доживео саобраћајну несрећу и остао везан за колица.

Чланови Омладинске организације СПО(Ј)И Звонку Милојевићу по други пут су уручили помоћ од 1.000 евра. Помоћ му је уручена у Рибарској бањи, а сакупљена је 15. јуна 2013. на „1. интеграционом турниру у фудбалу на

песку“ у Инзбруку, док ФК Црвена звезда то чини другу годину заредом. Они који подржавају тај јединствен догађај у срцу алпских планина, најбољим екипама и појединцима даровали су вредне поклоне, а видео-поруку послали су Синеиша Михајловић и Бранислав Ивановић у име ФСС-а и Лука Милуновић и Марко Николовски у име Звезде. На другом „1. интеграционом турниру у фудбалу на песку“ у Инзбруку, на којем је учествовало 16 екипа из

песку“ у Инзбруку под слоганом „ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ“. Организатори тог турнира који је одржан други пут, поред главног организатора и иницијатора Српске православне омладине Инзбрук – СПО(Ј)И, били су и Заједница Срба Тирол, КСУД „Братство“ и КУД „Острог“ из Инзбрука, као и КСК „Петар Кочић – Змијање“ из Фигена у Тиролу. Турнир су ове године подржали Фудбалски савез Србије, ФК Партизан и град Инзбрук, док

више од 10 земаља, сакупљена је новчана помоћ намењена Звонку Милојевићу за подршку у терапији и у борби да поново хода, а верујемо да ће Звонко у тој борби једног дана победити. Када је доживео саобраћајну несрећу, лекари су прогнозирали да неће моћи ни да седи у колицима, али Звонко се изборио и успео да из кревета пређе у колица, а надамо се да ће уз свакодневни труд и уз Божју помоћ успети да се избори и с колицима и поново почети да хода.

Да легендарни голман Звонко Милојевић није изгубио позитивну енергију и вољу да се избори с невољом која га је погодила, могли су у сусрету с њим у Рибарској бањи, где се већ неколико година налази на терапијама, да се увере и представници Омладинске организације СПО(Ј)И, који су дошли из Аустрије

и Петровца на Млави, како би већ другу годину заредом уручили помоћ великом спортисти и још већем човеку и животном борцу.

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И још једном захваљује свим људима добре воље који су помогли у сакупљању новчане помоћи за легендарног српског голмана Звонка Милојевића, а лепо је што није само српски народ помогао у томе већ и многи други, са свих страна земаљске кугле. То показује да се добро добрим враћа, што је у разговору с члановима СПО(Ј)И нагласио и сам Звонко, коме су после

саобраћајне несреће помогли и спортисти ФК Црвена звезда и ФК Партизан. Звонко Милојевић један је од светлих примера да се никада не треба предавати у борби за своје циљеве и снове, јер ће се они уз наш труд и Божју помоћ једног дана можда ипак остварити. Управо ту поруку

Звонко Милојевић шаље свим младим људима уз обећање да се ни сам никада неће предати у борби да постигне значајан помак у тешкој ситуацији у којој се налази!

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И позива своје пријатеље, донаторе, подржаваоце, све љубитеље спорта и људе добре воље да помогну нашем легендарном голману Звонку Милојевићу како би могао да настави редовне терапије и опоравак!

Уколико желите да помогнете, то можете учинити уплатом на следеће жиро рачуне:

Динарски рачун код Banca Intesa:
160-2800100109976-61

Девизни рачун за уплату у еврима:

- Intermediary:
COBADEFF
Commerzbank AG
Frankfurt am Main
GERMANY

- Account with institution:
DBDBRSBG
Banca Intesa AD Beograd
Milentija Popovića 7b,
11070 Novi Beograd
Republic of Serbia

- Beneficiary customer:
RS35160533020062801004
Zvonko Milojević
Stevana Prvovenčanog
35000 Jagodina
SERBIA

ГОДИНУ ДАНА ОРНАС-а

Пише: Студентско-ученичко
удружење ОРНАС из Ниша

На прву годишњицу оснивања ОРНАС-а, чланови нашег удружења посетили су нашу браћу и сестре на Косову и Метохији. Чланови нашег удружења одлучили су да посете манастир Грачаницу и тамо присуствују светој литургији. После литургије топло их је примило сестринство манастира Грачаница, с којим смо се договорили о будућим посетама нашег удружења једном од најлеших и најзначајнијих манастира на Косову и Метохији.

Након посете Грачаници, чланови удружења вратили су се за Ниш, планирајући да за две недеље поново посете тај манастир и још неколико српских светиња на нашој окупираној територији.

СПО(Ј)И ИСПОРУЧИО 12. ПОМОЋ СРБИМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Пише: Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И

У среду, 14. августа 2013. лета Господњег, чланови Српске православне омладине Инзбрук – СПО(Ј)И посетили су српске породице на Косову и Метохији и уручили им помоћ вредну 1.300 евра.

Уз помоћ браће из покрета „Косовски божури“ с Косова и Метохије, који су помогли у превозу чланова Омладинске организације СПО(Ј)И из Аустрије и Србије, испоручена је 12. помоћ наше организације српском народу на Космету.

Прва станица био је Газиместан, на којем су наши омладинци из Аустрије и Србије могли да осете дух Косовског боја, који им је улио додатну снагу за даље путовање које је трајало читав дан.

После обиласка Газиместана, на месту на којем су се давне 1389. године цар Лазар и српска војска борили за хришћанство, крст часни и слободу златну, чланови СПО(Ј)И су се с пријатељима из покрета „Косовски божури“ упутили ка Грачаници, где су у манастиру били на Светој литургији.

Ово свето место такође је оставило снажан утисак и дубок траг у срцима наших чланова, који знају да је Грачаницу 1321. године саградио краљ

Милутин и да су њени темељи много старији од земаља окупатора који тренутно држе јужну српску покрајину у својим канџама. Нажалост, морамо на овом месту напоменути да нас није оставила равнодушним ни чињеница да су на Светој литургији у том, и даље већински српском месту, биле само монахиње и једна жена. Запитали смо се

да ли је могуће да на светом српском месту на Косову и Метохији, где нас је све мање, можемо себи дозволити да се међу наш народ увуче неслога, која нам је на овим окупираним територијама најнепотребнија. Питајући се који је

узрок стања које смо затекли, кренули смо даље ка српској енклави Штрпце, где су нас чекале три породице.

У српској енклави Штрпце помогли смо три породице. Породици Кузмановић из села Врбештица, која има четири члана – отац Миша (42), мајка Биљана (34), Јована (15) и Александар (13) – помогли смо куповином телефона, хране и пића у вредности од 200 евра. Родитељи су незапослени, баве се пољопривредом, од које не могу да покрију све трошкове. Живе у кући од 50 квадрата и примају минималац и дејчи додатак. Кузмановићи су нам рекли да им је најпотребнији замрзивач или фрижидер и замолили нас да им га обезбедимо.

Друга породица којој смо помогли јесу Петковићи из села Јажинце. Породица има шест чланова: деду Сокола (78), баку Драгињу (75), оца Сретена (48), мајку Марину (42), Бобана (18) и Милену (12), која је парализована и не може да прича нити хода. Петковићи живе на једном спрату нове куће која није сређена. Нико није запослен и примају пензију од око 100 евра и минималац од 10.000 динара, а за болесну ћеркицу потребна је туђа нега. Њима смо помогли куповином хране, пића, производа за хигијену и бебе у вредности од 200 евра, а сазнали смо да су им најпотребнији врата и прозори како би наставили сређивање куће.

Трећа породица коју смо упознали и којој смо помогли јесте дванаесточлана породица Станојковић из села Сушиће. Било нам је најдраже што смо се коначно и лично упознали јер смо телефонском већ ступили у контакт с њима пре неког времена, када смо сазнали да су најбројнија породица коју смо до сада упознали на Космету: отац Радован (55), мајка Љиљана (38), Јовица (18), Ненад (14), Андреја (13), Андријана (12), Наталија (10), Дарко (8), Југ Богдан (7), Анђелија (3), Катарина (1,5) и мали Јован, који се родио почетком августа.

Они живе од социјалног и дечјег додатка за двоје деце. Нико од њих није запослен. Баве се мало пољопривредом и живе на брду у кући од 30 квадрата, и то заједно с још једном породицом. Станојковићима смо помогли куповином хране, пића, производа за хигијену и бебе у вредности од 180 евра, уз обећање да ћемо и њих као и остале породице које смо тог дана упознали посетити ускоро.

Помагањем ове три породице у српској енклави Штрпце помогли смо и српским приватницима јер смо сву робу набавили у српским продавницама!

После дивног сусрета с породицама Кузмановић, Петковић и Станојковић имали смо прилике да се упознамо са овим дивним крајем у подножју Шарпланине и да се сусретнемо с многим другим породицама које живе у веома тешким околностима, али које нису изгубиле наду да ће доћи бољи дани за наш народ и који су нас тако срдечно примили, иако немају скоро ништа, да то није могуће описати словима на папиру.

Пут нас је затим одвео до наших пријатеља у Косовској Витини, где смо као и увек до сада веома топло и срдечно дочекани, те ће нам и овај сусрет с њима остати у вечном сећању.

У Косовској Витини, где већину чине Албанци, помогли смо четири породице. Породица Стојиљковић из села Клокот има четири члана: деду Зорана (54), баку Велику (55), мајку Емилију (26) и њену ћеркицу Николију (2,5). Емилија је разведена, прима социјалну помоћ

од 11.700 динара и живи код оца у кући заједно са још једанаесторо чланова породице (брат, снаја, братаница, две сестре итд.). Стојиљковићима смо помогли куповином хране, пића и производа за хигијену у вредности од 180 евра, а сазнали смо да им је најпотребније обезбедити фрезу, шпорет и машину за веш.

Следећа породица у Косовској Витини коју смо обишли била је породица Пржић из села Могила, која нажалост има само два члана: мајку Душку (73) и њеног сина (33). Живе сами и немају никаква примања. Све што имају добијају од пољопривреде, којом се баве помало, колико им могућности дозвољавају. Мужа Душке Пржић 1999. године убила је на њиви албанска рука. Пржићима смо такође помогли куповином хране, пића и производа за хигијену у вредности од 180 евра.

Трећа породица коју смо обишли у општини Косовска Витина јесте породица Симић из села Врбовац. Отац Далибор (29), мајка Сања (24) и њихов син Андреја (5) примају само социјалну помоћ од око 12.000 динара месечно, а у истом дворишту живе и Далиборови отац, мајка и брат с породицом. Симићима смо помогли куповином хране, пића и производа за хигијену у вредности од 180 евра, а сазнали смо да им је потребно обезбедити замрзивач, шпорет и кревет.

Четврта породица у Косовској Витини, уједно и последња коју смо обишли у оквиру ове хуманитарне акције, била је четворочлана породица Којић из Врбоваца: отац Драган (50), мајка Љубица (52) и синови Зоран (28) и Срђан (26).

Којићи немају никаква примања, укинут им је социјални додаток. Раније су радили на дневници, док се сада некако издржавају од пољопривреде. Њима смо такође обезбедили храну, пиће и производе за хигијену у вредности од 180 евра, а кажу да им је најпотребнији шпорет и замолили су нас да им то обезбедимо.

Све производе купили смо у српским продавницама како бисмо и тиме помогли српском народу на Косову и Метохији, а путни трошкови ове акције износили су око 180 евра.

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И још једном захваљује свим донаторима и људима добре воље који су помогли у сакупљању средстава за наш хуманитарни Фонд за Косово и Метохију и без којих не би било могуће помоћи српским вишечланим породицама на српском Космету. Захваљујемо и нашој браћи из покрета „Косовски божури“ и свима који су нам помогли да организујемо ову хуманитарну акцију и да обиђемо српске породице. Уз то додајемо да има наде и да није све изгубљено, јер све док наши хероји које смо посетили не напусте своја вековна огњишта и боре се за своје људско право да живе на својој земљи, Косово и Метохија биће српско и опстаће вера да ће се Срби сложити и вратити Богу и својим коренима, иако у овом тренутку није баш на сваком кораку изгледало тако.

НЕМА ПРЕДАЈЕ – КОСМЕТ ЈЕ ДУША СРБИНОВА!

АНТИЋИ ПРЕСЕЉЕНИ У СВОЈ НОВИ ДОМ

Пише: Хуманитарна
организација „Срби за Србе“

Хуманитарна организација Срби за Србе уз помоћ својих донатора и пријатеља успела је да приведе крају још један велики пројекат који је започет 2013. године – пресељење шесточлане породице Антић у нови дом, у Големом Селу надомак Врања. После много година проведених у објекту који је крајње неуслован за живот и у процесу распадања, породица, а пре свега најмлађи, могу први пут да у свом новом, додуше скромном дому, живе безбрижно, без бојазни да ће им се срушити кров или запалити оно што је преостало од њихове куће.

Захваљујући пре свега донаторима Хуманитарне организације „Срби за Србе“, у протекла два месеца исплаћена је прва половина новца за куповину куће и преосталог имања (2.000 евра и 500.000 динара), од укупно предвиђе-

них 15.000 евра. У сусрет Антићима изашао је и продавац куће и имања господин Бошко Љубић, који им је уступио кућу на коришћење иако се комплетна исплата тек очекује. Било је веома важно да породица пре јесени добије свој нови чврст кров над главом како би спремно дочекали зиму. Пресељење из старе куће трајало је неколико дана. Понете су све ствари које су добро очуване и које ће моћи да се користе и убудуће. Иза породице су остали мемљиви и напукли зидови који сваког тренутка могу да се сравне са земљом.

Стара кућа у којој су живели Антићи је, нажалост, само једна од десетина хиљада кућа у којима живе и одрастају деца. Миљана (16), Александар (15), Стефана (8) и Димитрије (6) понели су своје ситнице и заувек напустили стару кућу. Важно је напоменути да ће породици и поред пресељења остати у власништву неколико десетина ари обрадиве њиве и неколико хектара шуме које ће моћи и даље да користе и од тога полако стичу одређене приходе у будућности. Пошто су пребачене ствари из старе куће, на крају су и укућани коначно дошли на своје ново имање у Големом Селу. Захваљујући пријатељима организације, господину Новици Цветковићу, који нам је пружао логистичку подршку, господину Душану Ђорђевићу, који је текстовима о Антићима у „Франкфуртским вестима“ и покренуо акцију помоћи, и господину Бошку

Љубићу, старом власнику домаћинства, породица је дочекана домаћински, како и доликује старим и помало заборављеним српским обичајима, уз помоћ добрих људи из села.

Хуманитарна организација „Срби за Србе“ наставља планиране исплате за комплетно имање породице Антић и ускоро би комплетна папирологија требало да буде у рукама породице као новог власника тог домаћинства. У купопродајни уговор биће унет члан који прецизира да се кућа и имање не могу отуђити у наредном периоду. После исплате куће, покушаћемо да породици обезбедимо неколико основних машина за обраду земље, рад на имању, као и скромно покућство неопходно за нормалан и пристојан живот на селу.

Овим путем преносимо велику захвалност Антића свим донаторима и добрим људима који су помогли да живот ове породице буде макар мало лакши и подношљивији. Наша организација „Срби за Србе“ често истиче крилатицу да су деца наша будућност, па ћемо и даље чинити све што је у нашој моћи да помогнемо што већи број породица и њихове деце, јер заиста истински верујемо да тиме градимо лепшу и бољу будућност за српски народ.

СПО(Ј)И СПАЈА ОРЛОВЕ: ОД БЕОГРАДА ПРЕКО ЈЕСЕНИЦА ДО КАРДИФА

Пише: Српска православна
омладина Инзбрук – СПО(Ј)И

БЕОГРАД–ЈЕСЕНИЦЕ–КАРДИФ. Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И искористила је последње дане одмора како би почетком септембра широм Европе била уз кошаркашку и фудбалску репрезентацију Србије и дала им подршку у спортским окршајима. Прва станица била нам је популарна Маракана у Београду. У петак, 6. септембра 2013. године, присуствовали смо утакмици Србија–Хрватска, на коју смо из Аустрије дошли заједно с чла-

новима СПО(Ј)И из разних делова Србије. За ту прилику поједини чланови Омладинске организације СПО(Ј)И прешли су више од 1.000 километара како би били уз Србију.

Било нам је неописиво драго што смо присуствовали тој утакмици и тако с трибина пружили подршку нашој вољеној селекцији.

Атмосфера је била, као и увек када играмо с нашим балканским комшијама, одлична, а током интонирања химне „Боже прав-

де” срце је куцало снажније, док се кожа јежила од главе до пете.

Нажалост, нисмо победили, али можемо рећи да смо видели веома лепу игру наших фудбалера која обећава успех за будућност.

После утакмице с Хрватском, наши путеви су се поделили. Један део чланова СПО(Ј)И остао је у Србији, други су кренули према словеначким Јесеницама на Евробаскет, а трећи су чекали лет за Лондон, одакле су возом стигли до Кардифа.

На Евробаскету у Словенији, односно Европског првенства у кошарци, наши представници били су уз „орлове” у недељу, 8. септембра, на утакмици с Летонијом, и у понедељак, 9. септембра, с Црном Гором.

Атмосфера у Јесеницама била је веома лепа, као и сам градић у подножју Караванки у којем је играла група Б, која се може назвати и балканско-балтичком групом јер су се у њој нашле Србија, Босна и Херцеговина, БЈР Македонија, Црна Гора, Литванија и Летонија. У самом граду навијачи из сваке земље имали су своју кафану и сви су једни друге поштовали у спортском духу.

Представници СПО(Ј)И у Јесеницама су на утакмицама с Летонијом и Црном Гором могли да виде добру кошарку и веома младу српску екипу са чак деветорицом дебитаната, који су пре свега пружили одличну партију против Летонаца, док су несрећно изгубили од Црне Горе, која је била посебно мотивисана да игра против наше селекције. У Јесеницама смо имали прилике да сретнемо бројне српске спортисте и личности, на пример Вању Удовичића, бившег најбољег ватерполисту на свету и новог министра омладине и спорта у Влади Р. Србије, као и наше кошаркаше,

који су били видно расположени за дружење после победе над Летонцима. Ту су били и Слободан Шаренац и Зорана Аруновић, спортски стрелац Србије, а посебну драж представљао је сусрет с Дејаном Бодирогом, легендом наше кошарке.

Једино што нам је мало засметало у дворани Подмежакла у Јесеницама било је слабо навијање српских навијача, којих је било много. Они су нашим кошаркашима пружали веома слабу подршку, поготово на утакмици с Црном Гором, а тада им је била више него потребна. Овде ни покушаји чланова СПО(Ј)И да покрену мало јаче навијање нису уродили плодом, али смо могли задовољни да кренемо кући јер је Србија као првопласирана у својој групи изборила пласман за наредни круг такмичења.

Последња станица Омладинске организације СПО(Ј)И на тој европској турнеји била је Велика Британија и Велс, где је у уторак, 10. септембра 2013. године, одиграна квалификациона утакмица између Србије и Велса, у којој је наша екипа надмоћно победила са 3 : 0 и поново показала одличну игру на терену.

Током боравка у Велсу Александер Рогоћ, координатор наше фудбалске секције ФК Споји! и члан скупштине СПО(Ј)И, уручио је поклон Омладинске организације СПО(Ј)И Синеши Михајловићу, селектору Србије. То се догодило после тренинга фудбалера Србије у Кардифу, дан пред утакмицу, а поклон

је била мајица с грбом СПО(Ј)И и ћириличним натписом ВУКОВАР. Фотографија уручивања поклона Синеши Михајловићу објављена је дан после утакмице с Велсом, а затим се дигла прашина на спортско-друштвеном простору Балкана, од Хрватске до Румуније.

Док су једни писали негативно о том гесту и сликању Михајловића с мајицом „ВУКОВАР“, други су имали позитивно мишљење о томе, а трећи су на то гледали из објективнијег угла.

Пошто су наш поклон Синеши Михајловићу многи погрешно протумачили, желимо да вам објаснимо шта се догодило.

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И тим поклоном хтела је да дâ подршку селектору Синеши Михајловићу и српским фудбалерима, а уједно и српском народу у Вуковару, чија су људска права угрожена. Селектор наше репрезентације рођен је у Вуковару, где још живи велики број Срба. Ћирилица је у Европској унији једно од званичних писама, тако да је и у Хрватској званично признато. Том мајицом

нисмо никог хтели да провоцирамо нити имамо нешто против хрватског народа. Напротив, свако ко зна наше младе чланове који живе у Аустрији с многим другим националностима, могао је до сада да се увери да смо отворени према свим добронамерним народима и појединцима који нису против нас и да имамо здрав однос према њима, тако да не видимо ништа спорно у поклону који смо уручили господину Михајловићу.

Воли своје, а поштуј туђе!

ОТВОРЕНА ФАРМА КОЗА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Пише: Хуманитарна
организација „Срби за Србе“

ту фарму коза у селу Прековце, која треба да омогући рад шест народних кухиња које води добротворна организација „Мајка девет Југовића“. Владика је изразио посебну захвалност свим донаторима који су допринели реализацији тог пројекта.

Осим Хуманитарног фонда Б92, фарму и рад народних кухиња помогли су и хуманитарна организација српских студената у Швајцарској, организација „Срби за Србе“ из Београда, навијачи Црвене звезде „делије“, Српско друштво „Задужбина“ из Словеније и многи други који редовно помажу хуманитарне акције епархије.

У склопу фарме у Прековцу подигнут је нови објекат за који је обезбеђено 180 коза, од којих ће се производити сир за народне кухиње на Косову и

Празник рођења Пресвете Богородице (Мала Госпојина) Метохији.

свечано је прослављен 20. септембра у манастиру Грачаницаи, где је епископ рашко-призренски и косовско-метохијски Теодосије служио Свету литургију. После литургије владика је благословио и преломио славски колач, јер празник обележава епархијска добротворна организација „Мајка девет Југовића“.

Владика Теодосије уручио је протиници Светлани Стевић, управитељици ове организације, високо одликовање Српске православне цркве, Орден царице Милице – преподобне мати Евгеније, за посвећеност и пожртвовани рад у организацији и раду народних кухиња, као и другим хуманитарним делатностима у епархији рашко-призренској. Владика Теодосије потом је освештао новоподигну-

ПЛАСТЕНИК ДОНОСИ ПЛОВОДЕ У ЈАГОДИНИ

Пише: Хуманитарна
организација „Срби за Србе“

на пијаци пре заузме поврће сумњивог квалитета из увоза него домаће. Због тога нам открива свој дугорочни план и жељу да започне производњу готових производа од сировине коју узгаја.

Тренутно је у процедури добијања сертификата који потврђује да у процесу произ-

Одлазимо задовољни јер смо се уверили колико је подстрека мала помоћ дала овој скромној и вредној породици да још одлучније настави борбу против сиромаштва. Уколико желите да ступите у везу с породицом Стојановић око откупљивања органски узгајаног парадајза и тиме је директно помогнете, пошаљите нам имејл на адресу: c3c.org@gmail.com.

Представници Хуманитарне организације „Срби за Србе“ посетили су једанаесточлану породицу Стојановић из Винораче код Јагодине. Крајем 2012. године наша организација помогла је Стојановићима изградњом пластеника, а у априлу текуће године и куповином 800 садница парадајза. Посету смо искористили да бисмо видели како напредује производња и били смо пријатно изненађени затеченим стањем. Домаћин Горан очекује велики принос органски узгајаног парадајза, али тренутно се сусреће с веома ниском откупном ценом. Он наглашава да место

водње нису коришћене хемијске супстанце.

Искористили смо прилику да обиђемо оближњи манастир Јошаницу, који је утемељен у доба кнеза Лазара. Игуман Евтимије предочио нам је историју манастира који је претрпео бројна рушења и обнављања, а данас га чине два конака и економске зграде, док су само језгро црква посвећена Светом Николи и дрвена звонара.

ПОМОЋ ПОРОДИЦИ ЛАЗИЋ ИЗ СВИЛОЈЕВА (АПАТИН)

Пише: Српска православна
омладина Инзбрук – СПО(Ј)И

Учетвртак, 24. октобра 2013. године, чланови Српске православне омладине Инзбрук – СПО(Ј)И, огранка у Србији, у оквиру нове хуманитарне акције посетили су породицу Лазич из Свилојева код Апатина.

Породица Лазич има шест чланова. Родитељи су Миливоје (1969) и Милка (1972), а деца Стефан (1999), Милан (2004), Петар (2008) и Милица (2012). Мајка Милка рођена је у Глини у Хрват-

ској, одакле је избегла за време „Олује“, док је глава породице Миливоје рођен у Теслићу у Републици Српској. Нису запослени, а породица прима дејичи додатак и социјалну помоћ, што месечно укупно износи око 22.000 динара, нешто мање од 200 евра.

Породица Лазич, која је у тешкој ситуацији, обратила нам се почетком 2013. године с молбом да им помогнемо колико можемо, јер имају једну већу просторију која тренутно није од вели-

ке користи, а могла би да се подели на два дела како би деца имала своје собе у којима би могла да спавају.

Ми смо тада одлучили да помогнемо вишечланој породици Лазић из Свилојева и издвојили смо одређена средства како бисмо им обезбедили материјал за деље собе.

Од хуманитарних средстава које током целе године свакодневно прикупљамо, пре свега у Аустрији и Србији, издвојили смо део за набавку материјала, а наши чланови из огранка СПО(Ј)И у Србији кренули су из Петровца на Млави, где се налази главно седиште наше омладинске организације у Србији, ка

Свилојева код Апатина. Успут су повезали и чланове СПО(Ј)И из Београда.

С Миливојем Лазићем, главом породице, обишли смо грађевинску фирму „УННА“ у Апатину, где смо за 44.442,40 динара (око 400 евра) набавили гипсане плоче, собна врата, ламинат, фугне и други материјал који је потребан за деље собе.

Имали смо прилике да се упознамо с породицом Лазић у Свилојева и да током једног лепог сунчаног јесењег дана попричамо с родитељима и децом, да сазнамо како се сваког дана боре за опстанак и шта им је још потребно, а све у нади да ћемо се ускоро поново видети

и да ће мали Лазићи тада моћи да нам покажу своје собе.

Српска православна омладина Инзбрук – СПО(Ј)И захваљује свим донаторима, пријатељима, члановима и људима добре воље који својим редовним добровољним прилозима помажу социјално угроженим вишечланим српским породицама од Крајине до Косова и Метохије и без чије подршке не би било могуће помоћи ни шесточланој породици Лазић.

КО ДАЈЕ, ТАЈ И ДОБИЈА!

ИЗВОРУ СЕ РЕКА ИПАК ВРАЋА

Пише: Студентско-ученичко
удружење ОРНАС из Ниша

мање, замишљена је као породични маузолеј, у њој се налазе мошти Стефана Немање (Св. Симеон), Стефана Првовенчаног (преподобни Симеон) и Ане (преподобне Анастасије), жене Стефана Немање, мајке Вукана, Стефана и Растка. Храм је бисер архитектуре и фрескосликарства, обложен је мермерним тесаницима и украшен клесарским умећем. У Студеници је насликана једна од најзначајнијих средњовековних фресака „Распеће Христово“. Спољну припрату подигао је краљ Радослав. Поред главне цркве налази се црква посвећена Св. Јоакиму и Ани, родитељима Пресвете Богородице, задужбина краља Милутина, са одлично очуваним фрескама с почетка XIV века. Манастир је под заштитом Унеска.

Чланови Студентско-ученичког удружења ОРНАС запутили су се у ноћи између 23. и 24. новембра 2013. лета Господњег, у манастир Високи Дечани, на храмовну славу и обилазак Пећке патријаршије и Грачанице. Нажалост, то нам није било омогућено јер је магистрални пут Приштина–Пећ био блокиран, и после неуспешног и помало опасног лутања кроз Приштину и околна села са српским регистарским таблицама, одлучили смо да путовање искористимо за обилазак манастира у рашкој области, изворишту српске државотворности. Посетили смо Жичу, Студеницу, Градац, Цркву Светих апостола Петра и Павла, Ђурђеви ступове и Сопоћане. Ти манастири налазе се на европској туристичкој мапи „Transromanica“. Задужбине Немањића својеврсна су синтеза романичких и византијских архитектонских утицаја, храмови рашког стила, тако својственог историјском постојању српског народа на територијама које су одувек представљале међу и додир цивилизација, религија, царстава, идеологија, светоназора, својеврсне вериге света – catena mundi.

Манастир Жича, задужбина краља Стефана Првовенчаног, место на коме је крунисано и миропомазано седам српских владара, инспирише и одушевљава посетиоце и поред страдања које је доживео у минулим столећима. Жича је била седиште српске архиепископије од 1217. до преноса седишта у Пећ средином XIII века. У манастирском комплексу налази се и Црква Св. ратника Теодора Тирона и Теодора Стратилата. **Студеница** је један од највећих и најзначајнијих манастира Српске православне цркве. Главна црква, посвећена Богородици Добротворки, задужбина великог жупана Стефана Не-

Манастир Градац задужбина је Јелене Анжујске, жене краља Уроша I и мајке краљева Драгутина и Милутина. Веома је успешна синтеза различитих архитектонских стилова хришћанског Истока и Запада.

Црква Св. апостола Петра и Павла припада најстаријим средњовековним сакралним споменицима на тлу Србије. Историјски извори не дају прецизне податке о времену њеног настанка, али се помиње као епископско седиште у летописима из X столећа. Претпоставља се да потиче из раног средњег века. У њој је одржано неколико црквено-државних сабора, осуђена је богумилска јерес, а Стефан Немања предао је престо сину Стефану. У овој цркви крштени су по православној обреду Стефан Немања и Растко Немањић. Црква је под заштитом Унеска.

У **манастиру Ђурђеви ступови**, задужбини Стефана Немање посвећеној Св. великомученику и победоносцу Георгију, провели смо време у молитви и разговору с игуманом Герасимом. Братији смо даровали српску заставу која нас је пратила на многим путовањима. Ђурђеви ступови се последњих година интензивно обнављају и враћају стари сјај после три столећа проведена у рушевинама. Манастир је под заштитом Унеска.

Обилазак смо завршили у **манастиру Сопоћани**, дому Св. Тројице, задужбини краља Уроша I. Поред ктитора, у манастиру су сахрањени и његова мајка, краљица Ана Дандоло, архиепископ Јоаникије I, први игуман манастира и кнез Ђорђе, млађи Вуканов син. Били смо очарани лепотом фрескописа.

Спољну припрату подигао је цар Душан. Истичу се представа Успења Пресвете Богородице на преко 40 m2, апостоли Филип и Марко, поклоњење архијереја. Сопоћанске фреске представљају врхунац српског средњовековног сликарства и немају премца у свету тога доба, истичу се античком лепотом ликова, складним пропорцијама и монументалношћу композиција. Сачуване су само уз Божју промисао јер је манастир био без куполе више од 200 година. Манастир је под заштитом Унеска.

Зеница ока мога, гнездо је лепоте твоје.

Facebook (страница): Вожд

ЈЕРОМОНАХ КИРИЛО: БОЖЈИ ПЛАН ЗА КОСОВО

Разговор водио: Слободан
Ерић, „Геополитика“

Јеромонах Кирило, обновитељ средњовековног манастира Драганац на Косову, и поред упозорења да му је угрожена безбедност, одбио је да оде и већ 14 година учествује у културно-духовном препороду манастира који је био руиниран.

Оче Кирило, какво је тренутно стање на Косову?

— Стање је веома лоше. Зашто је лоше стање? Зато што пропаганда узима главну реч, народ је збуњен, тако да се заборавља на Бога, а ослања се на пропаганду, на медије, на средства информисања. А наша главна ствар је: да бисмо опстали овде, ми морамо да чувамо завет, Светосавски завет, Лазаревски завет, и да смо стално концентрисани на Бога. Бог је наш спаситељ. Он ће нас и сада спасти; ако је досад то чинио, он ће то и сада чинити, јер ми смо историјски народ. По чему смо историјски народ? Све победе које смо однели у нашој историји, тешке, српске, ми смо с Божјом помоћи то остварили. И када смо оснивали царство српско, које је трајало триста година, и када је био бој на Косову, били смо заједно с Богом. Сад смо славили стогодишњицу протеривања окупатора, Турака, из наше државе. Ми ћемо се и даље ослањати на тај завет, Светосавски и Лазаревски завет, и не бојимо се ничега. Ми односимо победу, јер Бог је с нама. А у Светом писму се каже: ако је Господ с нама, ко ће против нас!

Оче Кирило, чули смо да сте својевремено имали посету генерала међународних снага на Косову, једног француског и једног немачког. Како је то протекло?

— Код мене су били готово сви генерали међународних снага. Један француски генерал ми је рекао: „Ми смо пријатељи, ми смо смирили ситуацију.“ Ја сам њему одговорио: „Господине генерале, ми смо некад били пријатељи,

у 14. веку ваша принцеза Јелена Анжујска била је наша краљица, удата за краља Уроша, и она нам је родила два Света краља, краља Драгутина и краља Милутина, тад смо били пријатељи. Па и у Првом светском рату, док смо били заједно на Крфу, и на Солунском фронту, и тад смо били пријатељи. Међутим, сада нисмо више пријатељи; ми јесмо и даље ваши пријатељи, али ви сте наши непријатељи, ви сте нас бомбардовали и окупирали, и зато наши људи сада схватају да ви нисте наши пријатељи, а ми и даље остајемо ваши пријатељи и молимо се Богу за вас.

Код вас је био и немачки генерал Дрекс?

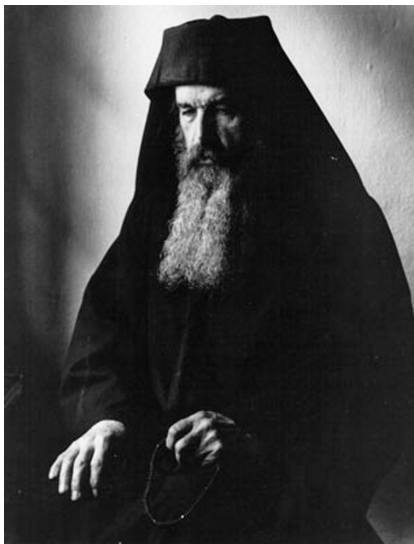
— Мени су тада јавили да у три сата долази генерал Дрекс. Ја нисам хтео да изађем пред њега јер сам већ претходно неколико пута разговарао с њим. Кад је дошао у манастир, питао је да ли је отац Кирило ту, они су рекли да јесте, а он каже: „Волео бих да га видим.“ Ја сам онда сишао код њих, па сам ступио у разговор. Ја сам њему говорио: „Господине генерале, ми Срби и Немци ратујемо већ седамсто година, од Фридриха Барбаросе ево до сада, ми стално ратујемо. Ми никад нисмо ратовали у Немачкој, увек смо ратовали на територији Србије; ви сте нас увек нападали, а ми смо после вас истеривали. И кад је био Хитлер, он је издао такву наредбу да уништи Србе, сто Срба да буде убијено за једног Немца.

— Код владике Артемија у Грачаницу дошао је неки западни генерал да каже: „Хоћете ли ви да радите за нас?“ Владика је рекао: „Ми смо овде живе-

ли, и даље ћемо живети и умирати, али да радимо за непријатеље, то не можемо, нити хоћемо... Ми чувамо Светосавски завет, чувамо Лазаревски завет, и остајемо овде.“ После тога је настало оно муке и невоље што је било...

Чули смо да вам је Данијел Сервер из америчког Института за мир изложио план за Косово.

— Данијел Сервер из Института за мир у Америци долазио је овде у Њиглане и одржао састанак с нама; ја сам тада био председник Националног већа Косовског Поморавља. Данијел Сервер ми је рекао: „Ми имамо план, ми ћемо да средимо стање на Косову, па ће све бити демократија.“ Ја сам му одговорио: „Господине, то је ваш план, али има један други план.“ А он се нагло заинтересовао. „Који план?“, упитао је. Ја кажем: „Божји план. Ми смо историјски народ, ми смо увек слушали Бога, и Бог ће нас опет ослободити, тако да се тај ваш план неће остварити, али Божји план ће се остварити сигурно.“ Божји план не може никад да омане, он ће увек бити остварен. А наше је да претрпимо, нама рече Свето писмо: претрпите, ко претрпи до краја, биће спасен. Наше је да држимо веру, и да се боримо, да чувамо завете душе своје и да овде будемо. Као што је рекао владика, овде смо живели и овде ћемо да умиремо, ми не идемо одавде. Косово је душа и срце Србије, оно ће спасти Србију, неће Србија Косово да спасе, него

ће Косово Србију да спасе. Ако ми останемо овде, као што смо остали.

Али није лако било остати. Многи Срби из Косовског Поморавља не би остали на Косову да ви нисте легли на пут испред избегличке колоне.

— То је била српска колона избеглица: уплакани људи с децом у наручју и у збегу. Ја сам легао на пут испред колоне. Поред њих је ишла друга колона америчких тенкова, ја сам реаговао, па су се и амерички тенкови зауставили. Уперили су пушку на мене. Кажу: „Устајте, пуцаћемо.“ Кажем ја: „Пуцајте, шта чекате, бре, пуцајте, ми одавде не одступамо.“ Рекао сам нашем народу: „Станите, браћо моја, не бојте се, остаћемо ми овде.“ И сада то село, које је имало двеста домаћинстава, и даље има двеста домаћинстава, остали су ту. Ишао сам и у друго село, у брдима горе, и у свако наше село, молио сам народ да остане, да не напушта своја огњишта, и остали су. Ја сам рекао: „Браћо и сестре, не бојте се, само не излазите из својих кућа, јер када сте у кући, вас Бог чува. Јер свака кућа где живе православни људи, где славе крсну славу, то је домаћа црква; имате своју домаћу цркву, молитве се Богу ту, и Бог ће да чује те ваше молитве, и онда ћемо ми остати ту где јесмо.“ И они су то и послушали.

Оче Кирило, како ми можемо да схватимо, ви апсолутно верујете да ће Косово опет бити српско.

— Ја верујем у то да ће Бог спасти Косово, да ће спасти српски народ. Јер ми смо заветни народ, Бог се неће одрећи свог завета, јер све што је Бог обећао

косовским људима, што је обећао свим људима, он је то и испунио. Наше је да ми наше испунимо према Богу, а то значи да имамо једну мисао, мисао на Господа Спаситеља. Ми имамо Спаситеља, и ми ћемо остати с нашим Спаситељем овде на нашој земљи, благословеној земљи. Нама је Бог дао ову земљу овде. Ја сада немам времена да вам причам шта сам чуо од других духовних људи, старих монаха, како су они чврсто веровали. То су наши свети људи који су били с народом и који су народ задржали у критичним ситуацијама. А ми, знајући Свето писмо, у коме пише: доћи ће људи који неће слушати здраву науку, него људи са шпицастиим ушима, не бојте се таквих. Ево ја сам с вама до краја света. Ја сам убеђен и уверен да ми овде остајемо, и ми ћемо бранити наше Косово и нашу Србију. Ми смо светосавски људи, лазаревски људи.

Људи се обично жале на материјалне, здравствене проблеме, проблеме у породици. Често решење тих проблема траже на другим странама, код лекара, психолога, врача... Колико вера у Бога може помоћи да се реше ти проблеми?

— Само вера, чврста вера у Бога решава све проблеме, и здравствене и материјалне и социјалне; сви проблеми се решавају с вером у Бога. Ти људи који решење траже на другим странама, то су непобожни људи или површно побожни, то су слугани који служе ђаволу, а не Христу. А ми који имамо веру у Бога, ми остајемо, и сви ће наши проблеми бити решени. Узмимо сада да разматрамо петсто година ропства под Турцима, када су наши храмови овде по Косову били срушени, и манастири, све, чак је и манастир Драганац био срушен: људи

су ловили по шумама, молили се Богу, па је све дошло на своје место, тако да смо и Турке протерали. Има она песма: „Друмови ће пожелет Турака, ал' Турака нигде бити неће“. И истерали смо их. Сад су се поново вратили ови, још гори, „Турци са Запада“. А отац наш Николај је добро рекао: „Србијо, на тебе дувају зли ветрови са Запада, са Севера и са Југа, а теби је излаз на Истоку, ка Господу Исусу Христу“; то је наш излаз, то је наша победа, то је наша вера, ми се на то ослањамо и светитељ не може ништа погрешити када је рекао – све се испуњава. И све што је Господ обећао људима то се испуњава; једино још што није испуњено, а то је да чекамо други долазак Исуса Христа. Кад ће Господ поново доћи, само то ми чекамо. Када ће то бити, то се нас не тиче, треба само да верујемо да ће он доћи, и све ће нам бити испуњено.

Оче Кирило, шта желите на крају да поручите нашим читаоцима, свим Србима?

— Људи, обратите се Богу Спаситељу! Молите се Богу како ко зна и уме. Само се молитве! Радујмо се Богу, и све што тражимо од њега, он ће то нама дати. А оно што ми тражимо, некад и неке споредне ствари, Бог прочишћава људску молитву, зна шта је добро за нас и обећава нам царство небеско.

— Ево, ја вас завештавам: у то царство небеско сигурно ћемо отићи, само да сачувамо веру, сви који служимо Богу и верујемо у Бога. Он нас неће никада оставити. Мајка може да остави своје дете, али Господ, чија смо сви ми деца, никад нас неће оставити. Он ће нас спасти и царство небеско нам сигурно обећава.

ВАЛЕНТИНА БАБИЋ: ЈАКИ СМО КОЛИКО СУ НАМ КОЛЕВКЕ ПУНЕ

Пише: Д. Гајић, „Вечерње новости“

Валентина Бабић је председница Удружења „Наши анђели“ из Зворника и мајка петоро деце. То удружење окупља и помаже 116 породица, са око 600 малишана.

На 12. спрату једног зворничког солитера, заједно са супругом Ненадом, свила је породично гнездо Валентина Бабић, председница Удружења родитеља са четворо и више деце „Наши анђели“ из Зворника.

У овој срећној породици је петоро лепе и здраве деце. Најстарији Никола има 19, Александра 17, Милан 12, Анђелија 10 и најмлађа Стефанија осам година. Цела породица васпитана је у духу православља, а Анђелија и Стефанија певају у црквеним хорovima. Валентина, како нам рече, још није закључила списак деце. Ако буде воља Божја, родиће се још малих Бабића.

— Код нас се каже: деце, пара и памети никад доста. Здрава сам, Богу хвала, могу још да рађам, а свако дете је потребно нашој заједници. Јаки смо онолико колико нам је пуних колевки — каже Валентина.

Удружење „Наши анђели“ основано је у априлу 2008. године како би помагало родитељима који имају више деце. Удружење има 116 породица чланица, са око 600 малишана.

— Сигурно има још таквих породица које се нису учланиле у Удружење због неких својих разлога. По бројности се издваја породица Пере Станкића, из села Ђевања, са 11 деце, затим Мила Вујовића са 10, а по некој евиденцији просек је петоро деце. Циљ Удружења је да се вишечлане породице друже, да размењују искуства о томе како се издржавају и свакако да се међусобно помажу. Пружамо помоћ породицама које имају децу с посебним потребама, повезујемо самохране мајке, миримо завађене породице — каже Валентина.

Подужи је списак начина на које се многочланим породицама помаже. Тако, рецимо, за Божић десетак породица добије као дар од општине по печеницу, ту су и пакети за децу до 14 година, без обзира на имовно стање.

На слици: Валентина Бабић са кћеркама Стефанијом и Анђелијом

— Трудимо се да свако дете које постигне одличан успех у основној школи добије бесплатне уџбенике. Постигли смо и да сва деца која упишу средње школе буду ослобођена плаћања уписнине. Деца из породица слабијег имовног стања и деца ометена у развоју, ослобођена су обавезе за превоз 50 одсто — додаје Бабићева.

Валентина истиче несебичну помоћ хуманитарне организације „Немањићи“ из Тишина у Швајцарској, која је учествовала у градњи кућа за породице Драгичевић с Брањева, Тришић из Гуштера, реконструкцији крова на дому породице Мирковић из Тршића, изградњи и опремању поткровља за породицу Драшковић из Роћевића... Захваљујући њима купљени су шпорети и веш-машине бројним породицама, обезбеђена храна, уџбеници, школски прибор ђацима...

Удружење је неким породицама помагало и уз помоћ донатора, а на једну породицу Бабићева је посебно поносна.

— Када смо посетили породицу Славице и Ненада Перића из села Зелиња и питали шта им треба у домаћинству, одлу-

чили су се за овце. Набавили смо им шест оваца, од којих су они с временом самостално обезбеђивали храну за децу, а затим поштеним радом подизали домаћинство, реновирали кућу, изградили купатило и помоћне објекте за стоку, обезбедивши нормалан живот себи и својој деци и живећи од свог рада и труда, по узору на ону народну: ако желиш да ми помогнеш, не дај ми хлеба, већ ме научи да жањем жито — каже Бабићева.

СРБИ ЗА СРБЕ

— Организација „Срби за Србе“ са седиштем у Бечу, која делује по читавом свету, урадила је поткровље на кући породице Мила Вујовића из Локања, а обезбедила је и неколико веш-машина за наше фамилије. У Удружењу водимо евиденцију о свакој пошиљци и све што се добије одмах се расподели — додаје Валентина.

ОДЛИКОВАНИ

За заслуге у спровођењу пронаталитетне политике Удружење „Наши анђели“, поводом Дана општине Зворник, одликовано је ове године Сребрном медаљом „Станко Николић“, на коју су изузетно поносни.

ИНТЕРВЈУ: Стефан Јовић Зека

Часопис СПОЈИ!: Помаже Бог, Стефане! Причај нам мало о себи. Где си одрастао и где си ишао у школу?

Стефан Јовић: Бог вам помогао! Ја сам Стефан Јовић. Рођен сам 1992. године у Пожаревцу, а одрастао сам у селу Шетоње, у општини Петровац на Млави. Ту сам од малих ногу, као дете, почео да играм фудбал на школском полигону. У Шетоњама сам ишао у обданиште, па у основну школу, где сам од петог разреда упознавао још више друштва, јер су долазили из околних села у школу. Када сам био у четвртном разреду, моји родитељи одселили су се у Аустрију, док смо моја четири године млађа сестра и ја остали у Србији с бабом и дедом. До половине седмог разреда живео сам у Србији, а онда је моја мајка успела да направи папире мојој сестри и мени да бисмо и ми отишли код родитеља у Аустрију, да будемо с њима. Дакле, када сам ја био на половини седмог, а сестра на половини трећег разреда основне школе, дошли смо у Аустрију.

Часопис СПОЈИ!: Чиме си се бавио у Србији у слободно време?

Стефан Јовић: Као и скоро свако дете, играо сам фудбал и игрице на компјутеру. Тада интернет још није био толико битан, тако да смо више времена проводили напољу. Био сам један од малобројних који су имали плејстејшен, који је тада био актуелан, тако да смо се често окупљали код мене. Али тада смо време ипак више проводили напољу.

Часопис СПОЈИ!: Од када си у Аустрији и да ли си имао потешкоћа да се снађеш у новом окружењу и друштву када си се преселио из Србије?

Стефан Јовић: Са отприлике 14 година преселио сам се у Аустрију. То је за мене био шок. До тада сам живео у Србији с бабом и дедом, тако да су они за мене у то време били родитељи. Будили су ме пред одлазак у школу, spremали ручак итд. Моји родитељи долазили су нам у посету колико су могли, око пет-шест

пута годишње. Ја сам одлазио углавном сваког распуста на месец дана код њих у место Маурах ам Ахенсеу близу Јенбаха у Тиролу. Ту је моја мајка радила, ту сам с њом проводио време, ишли смо заједно у куповину итд. Сећам се и последњег одмора у Тиролу пре него што сам се преселио. То је било 2004. или 2005. године, када су биле велике поплаве. Нисам могао да поверујем својим очима када сам видео колико се језеро Ахенсе излило или када је река Ин достигла рекордну висину док сам био у Инзбруку код бабе и деде с мајчине стране.

И сада да се вратимо на питање. Када сам имао 14 година, а моја сестра 10, преселили смо се у Аустрију, што је за нас представљало шок јер нисмо знали немачки, нисмо имали друштво у Тиролу и никог нисмо познавали.

Наша мајка узела је стан за њу и нас када смо дошли у Маурах. Били смо тек недељу дана овде, а већ смо морали да кренемо у школу. Тада сам ушао у учионицу, нисам знао ни реч немачког језика, тако да није било једноставно, уосталом као ни на сваком почетку.

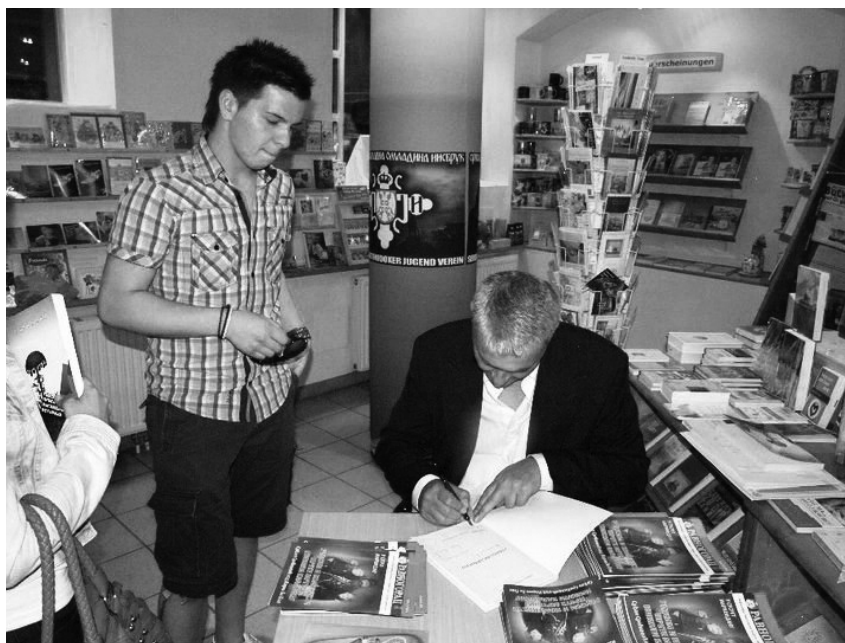
Убрзо сам почео да учим немачки, та-

кође и енглески, а имао сам и додатне часове како бих надокнадио заостатак. Ново друштво одлично ме је прихватило, што је представљало олакшавајућу околност.

Часопис СПОЈИ!: Чиме си се бавио тада у Аустрији и које си послове обављао?

Стефан Јовић: После кратког времена почео сам да играм фудбал за ФК Ахенсе, за млађи тим, до 16 година, и тако

На слици: Приликом гостовања мр Радована Калабића у Инзбруку 2011. године

се још брже уклапао у нову средину. Дакле, највећи проблем представљало ми је учење немачког језика и морам да нагласим да нисам имао проблеме зато што сам странац. Похвалио бих народ у Маураку и у Тирољу уопште јер је веома гостољубив. На крају сам успео да завршим седми разред, мада мени нису давали оцене. Затим сам кренуо у осми разред основне школе, значи последњи. Пошто сам знао да не желим да наставим школо-

којем сам играо предложио да дођем у његову молерску фирму на пробни рад, што сам и прихватио.

Тај пробни рад обично се не плаћа, али по завршетку тог периода газда ми је исплатио симболичну суму, што ме је тада обрадовало јер сам хтео да одем за Србију, да посетим родни крај. То ми је била прва зарада и остала ми је у најлепшем сећању.

Занат је трајао две године. У то време моји родитељи одлучили су да се пре-

аутобус полазио је у 6.40 из Јенбаха и стизао у 7.15 у Маураку, где сам одмах почињао да радим.

После завршетка заната и успешног дипломирања, одлучио сам да посао потражим у Инзбруку, јер је за мене као младог човека било велико оптерећење да сваког дана тако рано устајем и да ми се живот састоји само од спавања и посла. После завршетка заната, у којем сам изучио пет различитих молерских послова, одлучио сам да на два месеца отпућујем у родни крај, у Србију, јер сам се након дужег времена ужелео мојих Шетоња. Морам да напоменем да сам по пресељењу у Инзбрук променио и фудбалски клуб. Почео сам да играм за Унион Инзбрук код тренера Саше Марковића.

Када сам се вратио из Србије, почео сам да радим фасаде у предузећу „СП-Бау“, чији је газда Србин. У тој фирми провео сам девет месеци, имао сам веома мало слободног времена и морао сам због посла да престанем да играм фудбал на око пет месеци.

Међутим, дошла је и радна зимска пауза, јер у фасадерији није могуће радити током зиме, тако да сам и тада отпутовао за Србију, а када сам се вратио, мој тренер Саша Марковић питао ме је да ли поново хоћу да заиграм за Унион из Инзбрука јер сам био потребан екипи.

Ја сам му одговорио да бих желео да се вратим у екипу, али једино ако нађем посао у који бих се временски уклопио. То је било половином марта 2013. године, а за нешто мање од два месеца требало је да јавим тренеру да ли ћу играти поново или нећу. Испоставило се да се ослободило радно место управо у фирми у којој ради и мој тренер. То је предузеће које пакује новине и доставља их на адресе муштерија. Тамо се ради шест ноћи током седмице, што се мени у том тренутку допало, и прихватио сам нови посао, а уз то сам могао и да поново заиграм у ФК Унион Инзбрук. То предузеће има велики лагер у који сваке ноћи стижу новине из целе Европе, па се затим развозе по покрајини Тирол. Има ту и српских новина: Франкфуртске вести, Вечерње новости и Курир. Око 23.00 прво стижу немачке новине, а одмах после поноћи и српске, хрватске, босанске и турске, које се штампају у Минхену, одакле и стижу.

На слици: Стефан Јовић као капитен ФК СПОЈИ! диже пехар за друго место на турниру - новембар 2012. године

вање, већ да се негде запослим, а у том случају би 9. разред био обавезан за мене, имао сам две могућности: да после осмог разреда одрадим један разред Политехничке школе и започнем занат или да поновим још једном осми разред да би ми био урачунат као девети.

Ја сам ту сугестију мојих учитеља и другара прихватио и поновио сам још једном осми разред, који ми је затим урачунат као девети. Моји родитељи су након тога желели да се запослим као конобар или кувар у хотелу у Маураку, где су и они били запослени, али мени се то није допало, јер у таквом послу не бих имао слободан викенд, већ неодређене дане у току седмице. А као омладинац, хтео сам да имам слободног времена викендом, како бих могао да излазим, али и да се бавим фудбалом, јер утакмице су углавном викендом. Нисам хтео да престанем да играм фудбал, те ми је председавајући Управног одбора фудбалског клуба у

селимо у Инзбрук, који је удаљен око 40 километара од Јенбаха, што сам ја тада врло радо прихватио. Идеја ми се одмах допала јер бих био у граду и скоро све би нам било у близини, али ми је то уједно стварало и потешкоће зато што нисам хтео да прекинем занат у Маураку. Знајући да у данашње време без дипломе не можеш да успеш, одлучио сам да свакодневно путујем по сат од Инзбрука до Маурака и назад. То је 40-50 километара, а нисам имао дозволу. Тај период био је веома напоран за мене јер ми је посао почињао у 7.30, тако да сам морао да устајем у 5.20 да бих стигао на време на посао. У 5.20 сам устајао и у 5.40 кретао на железничку станицу у Инзбруку. Тачно у 6.00 имао сам воз за Јенбах, где сам стизао у 6.25. У Јенбаху сам затим чекао на аутобус за Маураку, који је од Јенбаха удаљен пет километара, али аутобус није ишао директним путем ка Маураку, већ је кружио, тако да сам путовао додатних 20 километара од Јенбаха до Маурака. Тај

Има нас шест-седам радника, свако добије свој део покрајине и града који мора да покрије, док ја имам обавезу да доставим новине на адресе око 50 муштерија у Инзбруку.

Овај посао ми се на почетку веома ди-оао, поготово у летњем периоду, јер се по мојој процени лети мање чита, тако да се посао брже обави и остане ти много слободног времена, које можеш да искористиш за одлазак на базен и слично. То није посао на којем можеш да се испрљаш, скоро увек си чист. Зими је ситуација мало друкчија. Треба скоро дупло више новина да се транспортује. Пре неку ноћ сам морао за сат и по да испоручим две и по тоне новина само у Инзбруку, тако да, што дуже радим, овај посао све ми се мање допада. Радим шест ноћи, по шест-седам сати, и укупно у недељи сакупим максимално 43 радна сата. У суштини, радим као и сваки други радник, али имам само суботу вече слободно, а за младог човека то није лако.

Часопис СПОЈИ!: Чиме се, осим спортом, у слободно време још бавиш?

Стефан Јовић: Имам девојку у Србији и трудим се да одржим ту везу. Иначе, трудим се да с пријатељима проводим што више времена. Чујемо се често, идемо заједно на пиће, викендом понекад и изађемо, лети одлазимо на базен. Викендом време проводим и код куће, одгледам неки филм и слично, тако да у суштини живим некако од викенда до викенда.

Часопис СПОЈИ!: Зашто си се учланио у једну невладину организацију као што је СПО(Ј)И? Зашто си почео да читаш часопис СПОЈИ! и посећујеш предавања о разним темама?

Стефан Јовић: У СПО(Ј)И сам се учланио по препоруци мојих пријатеља, пре четири године, када сам се из Маураха преселио у Инзбрук и упознао своје садашње друштво. Хтео сам да се повежем са још више људи и да стекнем што више пријатеља. Нисам очекивао да ће се организација проширити таквом брзином. Међутим, напредовало се сваки дан, из месеца у месец. Било је много лепих активности. Сећам се гостовања Боре Чорбе, „Београдског синдиката“, предавања, хуманитарне акције којом помажемо људима који нису у могућности да себи обезбеде оно што им је неопходно за живот.

На тим предавањима може много да се научи, али и да се извуку неке животне поуке. На њима се много прича о Србији, о чијој сам историји ја већ учио у отаџбини. Али за наше младе то је веома добро. Овде у иностранству они дигну три раширена прста и узвикну Србија, а неке основне ствари не знају. Нажалост, данашњи млади Срби не знају ни десет одсто српске

историје, а требало би да знају бар оно најосновније. Веома је важно и да се зна ко је актуелни председник државе Србије. Нажалост, пре неколико недеља био сам у ситуацији да видим да младе патриоте у иностранству ни то не знају.

Часопис СПОЈИ!: Шта имаш да поручиш младим људима своје генерације?

Стефан Јовић: Хтео бих да им поручим да се држе пријатељства, ако су нашли праве пријатеље. То треба да се поштује и негује. Битно је и да сами пронађу себе и свој пут, а не да то траже на другим примерима. Има много организација као што је наша, већих и мањих, али лепо је учествовати у раду таквих родољубивих организација када знаш да си у могућности да помогнеш другоме у невољи, јер ја верујем у Бога и да Бог све види. Сматрам да ће се доброта коју пружамо другима вратити и нама, и то у тренуцима када се томе најмање надамо. Мислим да је важно и да се у младости излази, понекад се и лута, али увек се пронађе прави пут и све иде у своје време. Свима желим свако добро и вама захваљујем на позиви!

КОСОВСКИ БОЈ У СРПСКОМ СЛИКАРСТВУ

Сербум
електронски магазин
за културу и образовање

Пише: Павле Лековић, СЕРБУМ – електронски
магазин за културу и образовање

А ега је рекао да је лако сликати кад не знате ништа о сликарству, али ако знате барем нешто, онда је то врло тешко. О уметности сликара кроз историју написано је више књига него што би просечан човек могао да понесе на леђима. Теме које су уметници обрађивали део су културне баштине човечанства, а сликари су себи допустили да их виде из своје перспективе. Бој на Косову дубоко је уграђен у памћење нашег народа, било као велики пораз било као

велика победа. У борби у којој је изгинуо цвет тадашњег племства, а наша држава касније и поробљена од Турака, кроз поља божура никле су слике наших великих уметника који су се бавили том историјском прекретницом. Судар двеју војски, одбрана државе и остатка континента, сукоб двеју култура, све се то слило кроз кистове и палете у велики in memoriam знак, прилику за помињање и памћење. Велики број наших уметника бавио се овом темом, прилазећи јој на

различите начине и од ње конструишући своје виђење историје.

Адам Стефановић (1832–1887, рођен и умро у Перлезу) био је српски сликар. Године 1865. уписао се на Минхенску, а касније и Бечку сликарску академију. У раздобљу 1870–1873. створио је своје најбоље слике. Урадио је бројне литографије с темама из српске историје, које је радио сам или у друштву с Павлом Чортановићем. Након 1874. његова сликарска активност замире да би се поново уздигла неколико година пре његове смрти. Временски и по стилу, Адам Стефановић припада кругу сликара реалиста, али је тематски чврсто био везан за романтичарско сликарство.

Адам Стефановић – Бој на Косову (1870–1872)

Урош Предић рођен је 7. децембра у Орловату. Најзначајнији је српски представник академског реализма уз Пају Јовановића. Школовао се у Бечу, а живот је провео између Београда, Беча и Орловата. Највише је неговао сликање портрета и представа историјске тематике, али се бавио и иконописом и осликавањем иконостаса, због чега се сматра последњим значајним српским иконописцем. Био је један од оснивача дугогодишњи представник Удружења ликовних уметника. Године 1910. постао је редовни члан САНУ. Његова слика „Косовка Девојка“ започета је пред Први светски рат, а завршена тек по његовом окончању, 1919. године. Настала је према иконографском моделу сликара Ферда Кикереца 1879. године. Прву верзију ове слике Предић је израдио за Коло српских сестара ради репродуковања на разгледницама у хуманитарне сврхе.

Урош Предић – Косовка Девојка (1919)

Предић је представио бојиште непосредно после Косовске битке, извукавши у први план девојку одевену у народно средњовековно одело, која пружа помоћ рањеном српском јунаку, појећи га водом из златног путира. Статична композиција обилује детаљима, палим борцима, приказаним реалистички. Ова слика припада малом броју историјских композиција које Музеј чува као илустрацију догађаја из средњовековне историје Срба. Беспрекорно изведена, пример је уметничког схватања које је овај сликар усвојио и неговао од завршетка студија на Уметничкој академији у Бечу. У познатије слике убраја се и „Кнез Лазар се одриче земаљског царства”.

Паја Јовановић је био академски сликар који је живео и радио током друге половине XIX века. Рођен је 16. јуна 1859. године у Вршцу. По завршетку школе, уписао је гимназију, али је заједно са оцем почео да ради у породичном фотографском атељеу. Одлази у Беч 1878. године да би уписао Академију. По завршетку основних студија, прелази у класу професора Леополда Карла Милера, што ће пресудно утицати на његово сликарско уобличавање. На завршној годишњој изложби Јовановић излаже композиције „Гуслар” и „Учи деда свог унука”, чиме заслужује награду и стипендију. Остао је у сликарским круговима борећи се за статус уметника. Преминуо је крајем новембра 1957. године, у деведесет осмој години.

Паја Јовановић – Бошко Југовић (1922)

Петар Лубарда – Косовски бој (1953)

Петар Лубарда, један од највећих српских сликара XX века, студије је почео у Београду 1925. године, а наставио их у Паризу 1926. По сликарском делу и утицају који је извршио на развој послератног сликарства Лубарда је уметник изузетне величине и значаја. Године 1929. у Риму је отворена његова прва званична изложба, а 1937. добија главну награду на међународној изложби у Паризу, затим 1940. године на изложби у Хагу. Ратне године провео је у концентрационим логорима. Године 1951. у Београду је отворио историјску изложбу, која је означила радикалан раскид са соцреалистичким стилем у бившој Југославији. У његовим раним радовима осећа се утицај класичних мајстора, док је у послератном сликарству дао апстрактан облик и асоцијативну садржину. Фреску „Косовски бој” Лубарда је радио пуне три године. Сматрао је да је важно ослонити се на митску прошлост да би садашњост која се гради имала ослонац у прошлости. Слика је послужила као легитимација модерног друштва које не заборавља своју традицију. Она није ламент над изгубљеном битком, већ слављење уметности.

Оља Ивањицки – Бој на Косову

Оља Ивањицки рођена је у Панчеву 1931. године. До студија је живела у Крагујевцу, да би затим прешла у Београд, где као студент Академије уметности добија знање и вештину неопходну за успешну каријеру. По завршетку студија, добила је Фордову стипендију за наставак студија у Сједињеним Државама, а затим и могућност да учествује у програму Фулбрајтове стипендије „Artist in Residence” у Роуд Ајленд школи дизајна. Добитник је Седмојулске и Вукове награде за животно дело. Године 2006. добила је награду „Златни беоцуг” за животно дело Културно-просветне заједнице Београда, као и награду Привредне коморе Србије за сарадњу.

Петар Радичевић завршио је школу за примењену уметност у Београду и Новом Саду. Дипломирао је на Академији за ликовну уметност у Београду. Углавном се бавио стрипом, мада је током осамдесетих година XX века био запажен његов рад у сликарству. Излагао је на бројним стрип изложбама. Тренутно живи и ради у Земуну.

Петар Радичевић – Косовски бој (1987)

ЛУЧА СРПСКЕ СЛОБОДЕ

Пише: Јован Алексић, студент мастер студија историје
на Филозофском факултету у Косовској Митровици –
Академски круг

У години за нама обележили смо неколико за српски народ значајних јубилеја: сто година од балканских ратова, седамсто година манастира Бањске и деветсто година од рођења Стефана Немање. Такође у прошлој години, прославили смо два столећа откако је у дому Петровића у Његушима рођен Радивоје Раде Томов, животом и делима заувек овековечен као највећи српски песник, „Ловћенски пророк“, „трагични јунак косовске мисли“, бесмртни владика Раде, или једноставно – Његош.

Никада, ни пре ни после, није било сличне личности у српској историји.

Владар и песник спојен у једно. Два животна пута срасла у једну јединствену и нераскидиву целину, чврсто повезану с бурним временом и простором. Његош је истовремено био владика и господар Црне Горе и један од највећих

и најдубљих умова српске историје, књижевности и филозофије. Геније, од Бога надарен, с великом способношћу учења и закључивања, био је и остао једна од највећих мистерија, никада до краја нерасветљена ни довољно расту-мачена. Његова поетика је била његова политика. Стварање је усредсредило на два главна тока, која иду паралелно: једном је у основи космичка судбина човека, а другоме историјска судбина Црне Горе и Српства.

У „Горском вијенцу“ и „Лучи микро-козми“ на специфичан начин је успео да споји те две целине. Из оба дела провирује централни мотив његове

филозофије и етике, косовски етос и ко-совски завет. Дивним, ванвременским стиховима, које разумеју и тежаци и академици, опевао је „народ који више не зна ни шта ће с њим, ни шта би без њега“, позивао „на борбу непрестану“

и поручивао „нека буде што бити не може“. Те су нам речи биле путоказ и светионик кроз све буре и олује наше модерне историје.

Владар тада најмање европске државе био је радо виђен гост на страним дворovima. Пленио је високим стасом, снажном мушком лепотом, еруди-цијом, манирима, знањем, културом. Говорио је течно руски, француски и италијански језик, а служио се и немач-ким. Култура и образовање није била само његова духовна одлика него и важно дипломатско и политичко ору-жје. Куда год ишао, својом појавом је доказивао да народ у Црној Гори није неко варварско, балканско племе, како су обично мислили људи на Западу, већ представник старе, европске духовне традиције, народ који једино тражи своју земљу и своју слободу. У сва-кој прилици истицао се неукротивим духом слободног горштака, што је на разне европске посленике остављало посебан утисак.

Био је један од првих чланова Друш-тва српске словесности, претече САНУ, заједно с другим великанима какви су Вук Стефановић Караџић, Јован Стерија Поповић, Сима Милутиновић Сарајлија, Атанасије Николић, Сава Текелија... У са-дејству с њима, својим делатношћу по-везивао је српски историјско-духовни простор и сањао о уједињењу Српства. Осећао је да ће кратко живети, па је журио да доврши мисију стварања не-зависне државе, као део слободне, кул-турне и просвећене Европе, где ће књи-га постепено заменити пушку и јатаган. Школовање и образовање у Црној Гори поставио је као национални задатак

сваке породице. Желео је да се углед и снага више не мере пушкама и посеченим турским главама, него већим бројем школованих и паметних људи у братству и племену.

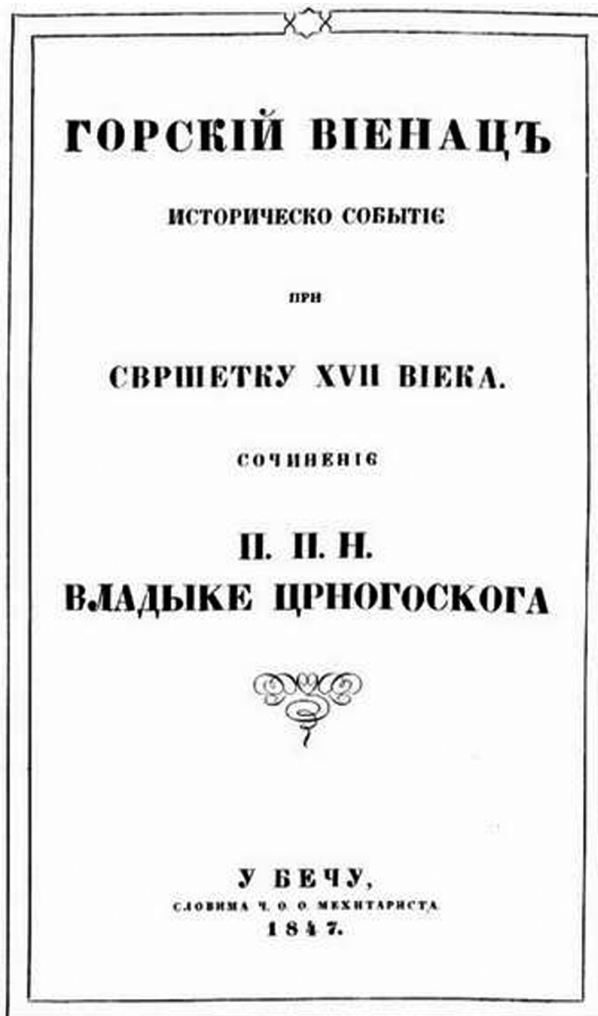
Његош је за живота себи подигао малу заветну капелу на ловћенском Језерском врху, као место вечног починка. Жеља владике није испоштована. Власти су у другој половини 20. века срушиле капелу и на њеном месту подигле маузолеј, који засигурно не приличи једном монаху.

О Његошевим литерарним квалитетима изlišно је говорити. О његовим делима написани су томови и томови књига које и дан-данас покушавају да открију тајну звану Петар II Петровић Његош. Један од наших највећих научника, оснивач Српског географског друштва и председник Српске краљевске академије, Јован Цвијић о њему каже:

Нема никога другог у српској књижевности који би био тако потпун представник најдубљег осећајног и мисленог у нашем народу као Његош.

Највећи српски интелектуалац 20. века Слободан Јовановић записао је:

У целој нашој књижевности постоји

само један горостас, а то је Његош.

Наведене речи великана довољно говоре о значају највећег српског песника за нашу књижевност, културу, духовно стваралаштво, наше постојање, за наш

народ у целини. Ипак, можда најбољи опис значаја Његоша за нас не само као владара и песника већ и као симбола метафизичке духовне вертикале српског народа, даје Исидора Секулић у свом најпознатијем есеју „Његошу књига дубоке оданости“. Она пише:

Његош је у Црној Гори и у Српству био и остао Прометеј. Ватра би требало да пламти и светли на Ловћену. Ото је од богова ватру, и све ватрено, тај чаровити, љупки, снажни, генијални Раде Томов. Богови су му се светили како се само љубомора свети. Тешко је живео, тешко радио и учио, тешко боловао и умро, Његош. Али је, сав ватрен, искрама мислио и писао, искрама говорио. Ватром спајао материјално и духовно, објективно и субјективно. На Ловћену има да букне и да букти зубља: ватра је симбол богова и великих људи.

И зато, нека вечно, сваке ноћи, од заласка до изласка сунца, у друштву поносних соколова и слободних орлова на Ловћену светли Његошева луча, обасјавајући пут онима који следе његову величину, непролазне вредности правде, части и слободе.

INNS'
BRUCK

БЕСЕДА О ЈУНАШТВУ

Аутор: Св. владика Николај Велимировић,
беседа у Тополи пред рат 1912. године

*Устаће Бог, и расуће се непријатељи
Његови, и побјећи ће од лица Његова сви
који га мрзе. Ти ћеш их разагнати као дим
што се разгони; као восак што се
топи од огња, тако ће безбожници
изгинути од лица Божијег.*

Псалм, 68, 1.

*Страх животу каља образ често.
Јунаштво је цар зла свакојег.*

Горски вијенац

О јунаштву хоћу да вам говорим, драга браћо. Ако игде приличи говорити о јунаштву, приличи то у месту где је живео Карађорђе. И ако је икад у Србији после Карађорђа било време говорити о јунаштву, то је време данас.

Јунаштво је цар зла свакојег, вели велики српски песник. То значи: тамо где има јунаштва, зло је поданик, тамо пак где нема јунаштва, зло је суверен. Или: тамо где је јунаштво цар, зло је роб, тамо пак где зло царује, јунаштво робује.

Како је код нас, питајмо се. Како је код нас? Да ли је у нашем животу јунаштво цар над злом или је зло цар над јунаштвом?

Истина је често увредљива, но никад није штетна. Истина је отров који лечи, но не отров који трује. Узимајмо што чешће ту медицину, она је лековита. Рецимо, дакле, слободно истину: зло је се зацарило код нас над јунаштвом.

Зло је се зацарило над душама нашим; у душама нашим зло је утврдило себи престо, и са тога престола управља оно целим нашим животом како приватним тако и јавним. Није наше зло нигде ван нас, но у нама самима.

Упитајте човека кога прво сретнете како је. Он ће вам одговорити једном речју: зло. Неће вам тако одговорити само болесни и сиромашни и неучени, но тако

ће вам одговорити и здрави и богати и учени.

Зашто здрав човек код нас говори о злу? Зар није здравље једно велико добро? Зар здравље није љути непријатељ зла? Да, здравље је једно велико добро, но није довољно бити само телом здрав да би се над злом царовало, но мора се бити здрав и душом. Здрава тела могу бити само оруђе, здраве душе су вође и творци. Здрава тела су сита, гладне су болесне душе. Наше су душе болесне зато што су гладне. А глад је увек готова да служи свакоме господару. Наше душе су гладне, зато су се и предале у службу злу. Вере и наде гладне су душе наше. Вером у себе и надом у Бога заситимо душе наше, и нашој служби злу биће крај, и јунаштво ће се зацарити у душама нашим! Ја имам доказа за ово што говорим. Доказ су ми оне здраве душе, засићене вером и надом, којима је на овоме месту једнога дана пре сто година синнула ова мисао у глави: четири стотине година царовало је зло над јунаштвом, од сад ће јунаштво царовати над злом!

И би тако. И као плод јунаштва роди се данашња слободна Србија.

И ми сви видимо да је било добро. Како да ми, наследници толиког јунаштва, у јунаштву тако осиромашимо?

Зашто богат човек код нас да говори о

злу? Зар није богатство једно велико добро? Да, богатство је једно велико добро и једно моћно оружје против зла, али само оно богатство од кога су чак и мољци јачи не вреди ништа без јунаштва. Шта вреди оштар мач у рукама онога ко не може да га из корица извуче? Богатство је добро кад се може у добро дело обратити. Богатство је зло кад место да да слободу човеку, стави свога сопственика у службу. Наша земља трпи много од таквих људи који су постали робови свога стада и своје кесе. Ови људи не сањају да постоји једно боље богатство од њиховог. Они не сањају да је богатство душевно боље од сребра и злата. А богат је душом онај чија је душа засићена вером у себе и надом у Бога. Такав је у исто време и јунак, јер такав царује над сваким злом. Ја не говорим напамет, ја имам доказ за ово што говорим. Доказ су ми они богати сељаци из овог места који су пре сто година своје богатство обратили у једно велико дело. Богатство није било њихов господар ни идол, но оруђе и снага њихове јуначке душе.

Зашто учени људи код нас да говоре о злу? Зар ученост није једно велико добро? Нема сумње, ученост је једно велико добро, но ученост многих наших учених људи личи на ватриште, на коме су наслагана многа дрва, и сува и сирова, али на коме нема ватре. Шта вреди

ватриште без ватре? Ученост многих учених не вреди више но богатство у рукама тврдице. Ученост која се не може у дело обратити вреди онолико колико и богатство које се не може ни у шта до у идолопоклонство обратити. Гладна је душа и у многих учених код нас, као и у многих телесно здравих и богатих, гладна је и жедна, и зато што је гладна она се подаје у службу злу. Може човек и мање учен бити, а више јуначан, а отуда опет више срећан и користан. Ја имам доказ за то. Срби од пре сто година нису били тако учени као данашњи, но ипак нису се жалили на зло, но борили су се против зла. Данашњи Срби имају више учености, па се ипак само жале на зло. Јунаштво недостаје данашњим Србима. Наши људи су велико ватриште без ватре. Бољи је и један угарак који гори но хрпа дрва у снегу која је хладна као снег. Шта помажу незапаљена дрва озеблом? Јунаштво је огањ који пали наше срце и греје нашу душу.

Јунаштво је цар зла свакојега.

Ја не говорим напамет. Ја имам милион доказа за ово што говорим. Овај храм ваш доказ је овога што ја говорим. Ова слободна земља у којој живите доказ је тога. Она је дело јунаштва. Ова црква која је ваша највећа светиња дело је јунаштва. Овај храм није само место ваше молитве но у исто време споменик јунаштву, и то највећем какво је икад било у

свету. Христос је победилац свију зала, Он је „цар зла свакојега“, Он је јунак над јунацима. Овај храм споменик је Његовом јунаштву. Нашто је овај храм у средини вашој ако не зато да вас подсећа на јунаштво и запаја јунаштром? Погледајте на овај иконостас, на ове суве и озбиљне ликове! Ти светитељски ликови сведоци су онога што вам ја говорим. Сви прави следбеници Христови, сви апостоли и светитељи, сви мученици и архимученици били су велики јунаци, достојни дивљења и подражавања. Највеће богатство њихово било је јунаштво душе њихове. Они су често имали мало здравља, мало злата, мало учености, но они су увек имали једно неисцрпно богатство које их је и учинило царевима над злом. Имали су јунаштво које је извирало из њихове вере и наде. Хиљаде година далеко од вас у времену и хиљаду километара далеко од вас у простору, живели су они и показивали своје јунаштво. Њихово јунаштво победило је и време и простор. Далеко од овог места распињани су они на крст или раздирани од зверова или сагоревани у катрану. Откуд они овде кад нису одавде? Дошли су и незвани, и дошли су у добри час. Желите ли да их одагните из ваше средине? Узалуд је жеља ваша, њих су и за живота гонили, па су они надживели своје гонитеље. Они су били победиоци у животу и остали победиоци и у смрти. Они нису зато овде, да просе милост од вас, но

да вама, сиромашнима, запајају душу јунаштром. Они вас гледају молећивим погледом, но не да бисте ви њима што дали него да бисте ви што узели од њих. Узмите пример њихов, јер зато вас они моле, узмите јунаштво њихово, јер то вам они нуде!

Кад сте сиромашни, кад сте болесни, кад сте неправедно гоњени и оптуживани, кад сте презрени и запостављени, сетите се ових озбиљних светитељских ликова. Они су овде зато да вам у сваком часу служе као лек и утеха. У сваком тренутку, кад се зло зацари над вама, они вам енергично довикују: Не дај се, буди јунак, ми смо трпели више од тебе, ми смо се борили

више од тебе, и победили смо јунаштром! Јунаштво је цар зла свакојега. Ако сте здрави и богати и учени, па се ипак из малодушности жалите, знајте да у овој цркви стоје ликови великих хришћанских јунака, који вам служе за прекор.

Ми смо с мање богатства од вас победили зла већа од ваших.

То они имају вама да кажу у сваком наступу ваше слабости и малодушности. Они су савест ваша онда кад ви савест своју изгубите. Они су храброст ваша кад вас храброст ваша изда. Они су судије ваше кад год пођете путем неправде.

Мислите, браћо, у сваком свесном тренутку живота на јунаке своје вере и своје народности. Није истина да ми не можемо бити јунаци. Ми само нећемо. Ми смо олењили своју вољу. Но дошло је време да се пренемо, дошло је време да се код нас заборави реч не могу, и да се научи само реч: хоћу. Помисао на јунаке биће спасоносна за вас и за децу вашу. Примери јунаштва преносе се као зараза. Та помисао запалиће сирово ватриште ваше душе, и загрејаће вас јунаштром, јунаштром које ће вас учинити „царевима зла свакојега“ и којим ћете прославити и себе и народ свој. Амин.

VERNETZEN

FC SANS PAPIERS SIEGER DER 2. AUFLAGE DES 1. INTEGRATIONS-BEACHSOCCER-TURNIERS IN INNSBRUCK

Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I

Gemeinderätin Frau Angela Eberl und Obmann des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I Vladimir Vlajić eröffnet. Das Schlusswort im Namen der Stadt Innsbruck hatte Stadtrat Herr Mag. Gerhard Fritz, der u.a. auch den Ehrenpreis der Stadt Innsbruck an die fairste Mannschaft „Inter-Grazionale“ überreichte.

Neben dem sportlichen Programm, gab es auch ein reiches kulturelles Rahmenprogramm an dem Gesangs- und Folklore-Gruppen des serbischen Kulturvereins „Bratstvo“ aus Innsbruck teilnahmen, sowie Stefan Brecher aus Tirol der allen Anwesenden interessante Stücke auf der sogenannten Hang, einem schweizerischen Instrument und auf dem australischen Didgeridoo vorspielte. Außerdem vertraten Ester Kolbert aus Serbien und Gustav Wagner aus Österreich zusammen die amerikanische Jazz-Kultur und verzauberten die Gäste mit wunderschönen Jazz-Klängen. Vor Ort war auch die Hobby-Band „Gledaj svoja posla - GSP“ aus Wörgl, die die Stimmung mit leidenschaftlichen Rhythmen des Balkans aufheizte. Es gab auch kulinarische Spezialitäten vom Balkan, sowie süße Palatschinken für die allerjüngsten.

Den ganzen Tag wurde Beachsoccer gespielt, was für viele eine neue Erfahrung war, aber die gemeinschaftliche positive Stimmung blieb trotzdem auf hohem Niveau präsent und sogar das Wetter spielte mit.

Am Ende gewann die Mannschaft, die Integration mit jedem Schritt vertritt, die für Gleichheit und gegen Rassismus spielt und sich aus Spielern aus Afghanistan, Syrien, Iran und Irak zusammensetzt - der FC Sans Papiers aus Innsbruck. Sie gewannen im sehr spannenden Finale der diesjährigen Ausgabe des Turniers gegen den „FC Spoji!“ mit 1:0 und trugen zu einer sehr sportli-

Am Samstag, dem 15. Juni 2013, wurde die 2. Auflage des 1. Integrations-Beachsoccer-Turniers in Innsbruck unter dem Motto „ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER“, vom Serbisch Orthodoxen Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I, dem Dachverband der Serben in Tirol, dem Kulturverein „Bratstvo“ aus Innsbruck, dem KV „Ostrog“ aus Innsbruck und dem KV „Petar Kočić“ aus Fügen, erfolgreich organisiert. Das Integrations-Beachsoccer-Turnier in Innsbruck, das der Jugendverein SPO(J)I 2012 zum ersten Mal initiierte, wurde dieses Jahr von der Stadt Innsbruck, der Kanzlei für die Diaspora der Regierung Serbiens, dem serbischen Fußballverband, FC Roter Stern Belgrad, FC Partizan Belgrad und vielen anderen unterstützt.

Es wurde auch eine Videobotschaft von Siniša Mihajlović, dem heutigen Trainer der serbischen Fußballnationalmannschaft und ehemaligen Spieler des Roter Stern Belgrad, Lazio Rom und Inter Mailand und von Branislav Ivanović, Kapitän der serbischen Fußballnationalmannschaft und Spieler des FC Chelsea London, sowie von

FC Roter Stern Belgrad, dem Championsleague und Intercontinental-Cup Sieger von 1991 und FC Partizan Belgrad, dem aktuellen serbischen Meister, zugesendet. Bei der 2. Auflage des 1. Integrations-Beachsoccer-Turniers in Innsbruck, das in der „Beachoase“ der Turnerschaft Innsbruck Tennisplätze stattgefunden hat,

*Ansprache des Vizebürgermeisters Christoph Kaufmann zur
Turniereröffnung (photo by Jelena Radisavljević)*

nahmen 16 Mannschaften mit Spielern und Gästen aus fast 20 verschiedenen Herkunftsländern teil.

Die diesjährige Ausgabe wurde mit einem Ehrenstoß von Vizebürgermeister Innsbrucks Herrn Christoph Kaufmann,

chen Stimmung bei. Dritter wurde die Mannschaft des Kulturvereins „Ostrog“. Bei der Siegerehrung bekamen die Jungs des FC Sans Papiers einen wunderschönen Siegerpokal und Goldmedaillen mit dem Logo des 1. Integrations-Beachsoccer-

Im Namen aller Vereine, die in der Organisation der 2. Auflage des 1. Integrations-Beachsoccer-Turniers in Innsbruck beteiligt waren, wollen wir nochmals betonen, dass das Ziel dieses Turniers das Verbinden von verschiedenen Völk-

Kinder am Kosovo und Metochien, die unter den schrecklichsten Lebensbedingungen leben müssen. Obwohl wir mit der 2. Auflage des 1. Integrations-Beachsoccer-Turniers einen weiteren Beitrag für die erfolgreiche Integration und das bessere Kennenlernen der Kulturen in Innsbruck und Tirol gemacht haben, denken wir, dass wir jeden Tag an einem erfolgreichen Austausch zwischen den verschiedenen Kulturen in unserer Gesellschaft arbeiten müssen.

Kulinarische Balkan-Spezialitäten vom Grill

ern und Kulturen innerhalb Tirols durch Sport, Freundschaft und Fairness erreicht wurde. Dabei steht die humanitäre Tätigkeit im Vordergrund, da der gesamte Ertrag des Turniers dem ehemaligen Torwart Jugoslawiens, FC Roter Stern Belgrads und RSC Anderlechts, Zvonko Milojević zu Gute geht, der sich seit einem schweren

ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER,
Serbisch Orthodoxer Jugendverein
Innsbruck - SPO(J),
Dachverband der Serben in Tirol,
Kulturverein „Bratstvo“,
Kulturverein „Ostrog“,
Kulturverein „Petar Kočić“

Turniers in Innsbruck, sowie Trikots des FC Partizan Belgrad, einen Ball mit Unterschriften der serbischen Nationalmannschaft und andere Preise des serbischen Fußballverbands. Die zweit- und drittplatzierten Mannschaften, der „FC Spoji!“ und der KV „Ostrog“ bekamen ebenfalls Pokale, sowie wertvolle Preise vom FC Roter Stern Belgrad und des serbischen Fußballverbands. Die fairste Mannschaft war „Inter-Grazionale“ und der beste Torschütze mit insgesamt 8 Treffern war Goran Tomić vom „FC Spoji!“, der ein Trikot Serbiens mit Unterschriften von Brislav Ivanović & Co. mit nach Hause nehmen konnte.

Autounfall im Jahre 2007 in der Rehabilitation befindet, sowie an die serbischen

*FC Sans Papiers mit ihrem damaligen Trainer und Obmann Gary Wiedner
(photo by Jelena Radisavljević)*

BEIM ERSTEN WETTKAMPF GLEICH DEN 2. PLATZ GEHOLT

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I**

Die Basketballsektion „BC SPOJII“ unseres Jugendvereins SPO(J)I trat am Samstag, dem 29. Juni 2013, als Vertreter des Dachverbandes der Serben in Tirol in Feldkirch bei den Sportspielen der Serben in Österreich an und holte sich gleich bei der ersten Wettkampfteilnahme den 2. Platz!

Resultate:

1. Kultur- und Sportvereinigung Salzburg - „BC SPOJII!“ 7:16
2. Serbischer Verein „Vuk S. Karadžić“ Triest - „BC SPOJII!“ 5:16
3. Kulturverein „Knez Lazar“ Gmunden - „BC SPOJII!“ 5:6
4. Dachverband der serbischen Vereine Vorarlberg - „BC SPOJII!“ 5:16
5. Kulturverein „Opanak“ Salzburg - „BC SPOJII!“ 16:11

FORTSETZUNG DES HUMANITÄREN PROJEKTES IN PROKUPLJE

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I**

Am Montag, dem 29. Juli 2013, reiste der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck – SPO(J)I direkt von Vranje in die Ortschaft Bulatovac bei Prokuplje in Südserbien, damit die zweite humanitäre Spende in Folge für die Wiederaufbauung der Kirche der Hl. Apostel Peter und Paul übergeben und somit zugleich eines der fünf humanitären Projekte des Jugendvereins SPO(J)I fortgesetzt werden konnte.

Die Mitglieder des Jugendvereins SPO(J)I aus Österreich und Serbien reisten gemeinsam in die Ortschaft Bulatovac bei Prokuplje und übermittelten so die zweite humanitäre Spende in Folge im Rahmen dieses humanitären Projektes. Mit dem Kauf von 105 Säcken Zement im Wert

wurde zwischen 1890 und 1902 erbaut, stürzte aber wegen schlechter Konstruktion und ungünstigem Gelände vor ca. 30 Jahren ein. Die Neuerbauung der Kirche in Bulatovac wurde von einigen Dorfbewohnern initiiert, die dazu auch die Erlaubnis des serbisch-orthodoxen Patriarchen Irinej bekommen haben. In diese Kirche würden nicht nur die Bewohner von Bulatovac zum Gebet kommen, sondern auch Leute aus drei umliegenden Dörfern, weshalb der Wiederaufbau eine noch viel größere Bedeutung zukommt. Deshalb ruft der Jugendverein SPO(J)I alle Leute guten Willens auf sich diesem Projekt anzuschließen, damit wir alle gemeinsam den Bewohnern von Bulatovac helfen ihre Kirche in kürzestem Zeitraum wieder aufzubauen.

Die Mitglieder des Jugendvereins SPO(J)I konnten sich bei diesem Besuch davon überzeugen, dass nach der ersten Spende im Vorjahr die Arbeiten sehr gut vorangekommen sind was auch die Fortsetzung dieses Projektes des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck – SPO(J)I verspricht. Bald sollten noch wich-

tigere Arbeiten an der Neuerbauung dieser Kirche begonnen werden.

Nachdem die humanitäre Hilfe erfolgreich in Bulatovac überreicht wurde, kam es zu einem freundschaftlichen Beisammensein mit den Bewohnern des Dorfes, die für die Jugend aus Österreich und Serbien eine unvergessliche Willkommensüberraschung vorbereitet hatten.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck – SPO(J)I betont, dass er sich dieser humanitären Aufgabe in höchstem Maße widmen wird und so Gott will jedes Jahr in der Wiederaufbauung der Kirche der Hl. Apostel Peter und Paul helfen wird, damit diese in kürzester Zeit wieder errichtet werden kann und so die Bewohner von Bulatovac und der umliegenden Dörfer wieder eine Kirche im Dorf haben in der sie ihre Gebete sprechen können. Darüber hinaus bedankt sich der Jugendverein SPO(J)I bei allen Spendern, Unterstützern und Leuten die guten Willen gezeigt haben - ohne dessen freiwilligen Spenden dieses Projekt nie begonnen werden konnte - sowie allen Freunden in der Gemeinde Prokuplje, die geholfen haben die zweite Spende im Rahmen dieses Projektes erfolgreich zu überreichen und es somit auch fortzusetzen.

von 78.750 serbischen Dinar (700 Euro) zur Fortsetzung der Arbeiten an der Wiederaufbauung der Kirche der Hl. Apostel Peter und Paul kann dieses Projekt in der Gemeinde Prokuplje in Südserbien fortgesetzt werden. Das Baumaterial wurde im Baufachgeschäft „Tanja - TSS“ in der Ortschaft Donja Trnava in der Nähe von Bulatovac gekauft. Die Kirche der Hl. Apostel Peter und Paul

FC SPOJI! DRITTER BEI DER HOBBY-STADTMEISTERSCHAFT IN INNSBRUCK

Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I

Torschützen für den FC SPOJI! waren:

1. Novak Ikić – 3 Tore
2. Goran Tomić – 2 Tore
3. Nikola Ikić – 1 Tor
- Dominik Pandurević – 1 Tor

Turnierplatzierung:

1. FC Loco Motiv
2. Biologen
3. FC SPOJI!
4. FC Sans Papiers II

Die Fußballsektion des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck – SPO(J)I, der FC SPOJI!, erreichte den dritten Platz bei der ersten Hobby-Stadtmeisterschaft in Innsbruck, die am Sonntag, dem 20. Oktober 2013, ausgetragen wurde. Dies bedeutet zugleich, dass es der FC SPOJI! in seinem ersten Wettkampf in der Saison 2013/14 aufs Siebertreppchen schaffte.

Die jungen Fußballer des FC SPOJI! kamen auf ihrem Weg zum dritten Platz als Gruppenzweiter in die K.O.-Phase. Vorher aber wurden in der Gruppenphase die Kollegen aus dem FC Sans Papiers und dem FC Tasmania Innsbruck jeweils mit 1:0 geschlagen. Mit dem FC Loco Motiv und den Veldiden Altherren wurde jeweils 1:1 gespielt.

So wurden in der Gruppenphase acht Punkte und der zweite Platz erreicht, von dem es direkt ins Halbfinale ging. Dort warteten die Biologen auf den FC SPOJI! gegen die er sich leider mit 0:2 geschlagen geben musste.

Im Spiel um Platz 3 trafen die Fußballer des Jugendvereins SPO(J)I wieder auf ihre Freunde aus dem FC Sans Papiers II, die auch einer der Organisatoren der ersten Hobby-Stadtmeisterschaft waren. Der FC SPOJI! gewann in dieser Partie klar mit 3:1 und wurde somit Dritter.

VORTRAG ÜBER KONSUMENTENSCHUTZ

**Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck – SPO(J)I,
Zweigstelle für den Osten Österreichs mit dem Sitz in Wien**

WIEN – 25. Oktober 2013 – Der Jugendverein SPO(J)I hat in Kooperation mit dem Serbischen Bildungs- und Kulturverein Prosvjeta und dem Verein zur Förderung der interkulturellen Bildung, Beratung und Vernetzung „Uptrain“ einen Vortrag über Konsumentenschutz und –rechte organisiert.

Es wurde das Projekt „Mehr Wissen über Konsumentenschutz“ vorgestellt und u.a. über Aspekte gesprochen, die vor, während und nach einem Kauf bzw. Vertragsabschluss zu beachten sind. Auf folgende Punkte wurde näher eingegangen: Kredite, Verträge, AGBs, Gewährleistung, Garantie und Vertrags- oder Kaufrücktritt. Dabei hatten die Besucher die Möglichkeit während und nach dem Vortrag Fragen zu stellen.

SPO(J)I BEIM ANTIFASCHISTISCHEN WOCHENENDE IN INNSBRUCK

Autor: Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I

Am Samstag, dem 9. November, und am Sonntag, dem 10. November 2013, nahmen Mitglieder des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I am Gedenken an das Reichspogrom in Innsbruck vom 9. November 1938 sowie am Antifaschistischen Spaziergang in Innsbruck, teil.

An diesen beiden Ereignissen, die u.a. vom Sozialdemokratischen FreiheitskämpferInnen Bund Tirols organisiert wurden, nahmen auch Mitglieder der serbischen Kulturvereine „Bratstvo“ und „Ostrog“ aus Innsbruck teil.

Am Samstag, dem 9. November, wurde am Innsbrucker Westfriedhof das Gedenken an das Reichspogrom in Innsbruck vom 9. November 1938 gehalten, welches an die zahlreichen jüdischen Opfer erinnert wurde. Am Westfriedhof wurden Ansprachen von Innsbrucks Bürgermeisterin Frau Mag. Christine Oppitz-Plörer, Gemeinderätin Sophia Reisecker, sowie Helmut Muigg, Vorsitzender der Sozialdemokratischen FreiheitskämpferInnen und Markus Koschuh, gehalten.

Danach gingen alle Beteiligten in einem Schweigemarsch vom Westfriedhof bis zum Landhausplatz, wo von der Israelitischen Kultusgemeinde der Kaddish gehalten wurde.

Am Sonntag, dem 10. November, führte der Antifaschistische Spaziergang von der Synagoge in Innsbruck zu historischen Stätten der Reichspogromnacht vom 9. auf den 10. November 1938. In dieser Nacht wurden 4 jüdische MitbürgerInnen ermordet, 18 eingesperrt und bis zu 100 angegriffen und schwer verletzt.

Den Spaziergang führte Marko Miloradović, der allen TeilnehmerInnen vor den wichtigsten Anhaltspunkten der Route ausgezeichnet die historischen Fakten näherbringen konnte.

Einer der Punkte auf der Route des Antifaschistischen Spazier-

gangs war auch das Obexer-Haus in der Maria-Theresien-Straße. Das Obexer-Haus ist das Geburtshaus von Diana Budisavljević (geborene Obexer) die während des Zweiten Weltkriegs von 1941-1945, 12.000 vorwiegend serbische Kinder aus den Todes-KZs des damaligen faschistischen Ustascha-Regimes in Kroatien retten konnte. Sie ist am Innsbrucker Westfriedhof in der Arkade 48 begraben.

Niemals vergessen, denn: „Es ist geschehen und folglich kann es wieder geschehen.“ –

Primo Levi (Antifaschist und Auschwitzüberlebender)

HILFE FÜR KÖSSEN DURCH ERSTES HUMANITÄRES HALLENTURNIER ROYAL CUP

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I**

Am Samstag, dem 25. Jänner 2014, wurde das erste humanitäre Hallenturnier des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck – SPO(J)I erfolgreich unter dem Namen ROYAL CUP im Innsbrucker Olympischen Dorf veranstaltet.

Der ROYAL CUP wurde vom Jugendverein SPO(J)I in erster Linie als humanitäres Hallenturnier initiiert, wobei man dazu auch Integrationsturnier sagen kann, da gleich bei der ersten Austragung 20 Mannschaften mit Spielern und Gästen aus über 20 verschiedenen Herkunftsländern teilnahmen.

Das humanitäre Hallenturnier ROYAL CUP wird jedes Jahr im Dezember oder Jänner ausgetragen, um junge Leute mit Sport zu guten Taten zu motivieren und so anderen Menschen in Not zu helfen. Beim ersten ROYAL CUP überhaupt wurde für die Opfer des Hochwassers der Gemeinde Kössen in Tirol gespielt.

Der erste ROYAL CUP, der laut Innsbrucks Vizebürgermeister Christoph Kaufmann auch als Einführung in die Feierlichkeiten zum 50. Jubiläum der Olympischen Winterspiele in Innsbruck angesehen werden kann, wurde durch einen Ehrenanstoß von Christoph Kaufmann, Vizebürgermeister Innsbrucks, Mag. Gerhard Fritz, Stadtrat Innsbrucks, Angela Eberl, Gemeinderätin Innsbrucks und Herrn Vinzenz Schlechter, dem Sportreferenten der Gemeinde Kössen, eröffnet.

Das Eröffnungsspiel des ersten ROYAL CUP wurde vom Veranstalter FC SPOJII und Lokalmatador Sportverein Olympisches Dorf ausgetragen.

An der ersten Ausgabe des ROYAL CUP, die sehr sportlich und im wahrsten Sinne des Wortes Fair-Play verlief, nahmen 20 Mannschaften in vier Gruppen zu je fünf Teams teil. Die 20

Teams, die sich als erste Teilnehmer in die Geschichte des ROYAL CUP eingeschrieben haben, sind die Fußballsektion des Sportvereins O-Dorf, IBK-Finest, FC nette Runde, Božiji sinovi (Gottes Söhne), FC Broschaft, die Young Boys Innsbruck, der FC Sans Papiers I und II, die Veldidena Youngstars, der FC Sonntag, KSUD Bratstvo, FC Respect aus Jenbach, Joga Bonito aus Telfs, FC Tasmania 2013, KUD Ostrog, Loco Motiv, HC Schwaz, FC Torgeil, Klub Dunav aus Braunau, der den weitesten Weg von allen auf sich nahm, und der FC SPOJII, die Fußballsektion des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck als Veranstalter.

Man sollte an dieser Stelle auch die Unterstützer des ersten ROYAL CUP erwähnen, da diese auch Teil der noch jungen Geschichte dieses humanitären Turniers sind. Die Stadt Innsbruck, das den Meisten bekannte Grill Imbiss SNOOPY GRILL in Neu Rum, einer der bekanntesten Friseursalons in Tirol HAIR 'N MORE in Schwaz,

das erst kürzlich eröffnete Lokal DANCE-BAR MYSTIC in der Kranebitter Allee 88 sowie die ebenfalls sehr jungen Unternehmen Cutprint aus Innsbruck und VFM2-Group aus Serbien unterstützten den Jugendv-

erein SPO(J)I finanziell und materiell in der Organisation dieser humanen Veranstaltung.

Die erste Ausgabe dieses Turniers, die von den meisten Teilnehmern und Gästen gelobt wurde, hatte zum Ziel humanitäre Spenden für die Opfer des Hochwassers in Kössen zu sammeln, doch es wurde nicht nur zu diesem Zweck gespendet. Freunde des Serbisch Orthodoxen Jugendvereins Innsbruck - SPO(J)I aus

Die fairste Mannschaft war FK Dunav aus Braunau

München, Nürnberg und Salzburg besuchten den ersten ROYAL CUP mit drei Autos reich an Sachspenden und zusätzlichen 180 Euro für die serbischen Kinder in Kosovo und Metochien, was uns sehr erfreute und wofür wir ihnen an dieser Stelle ein großes Dankeschön im Namen dieser Kinder, die die Hilfe am nötigsten haben, aussprechen wollen.

Dritter Platz - Young Boys Innsbruck

Einer der wichtigsten Punkte dieser Veranstaltung war aber das runde Leder, das vom frühen Morgen bis in die späten Abendstunden gekickt wurde. Es gab sehr viele schöne und atemberaubende Spielzüge und Tore, die das Publikum auf der Tribüne

mit einem lauten Applaus und Jubel belohnte. Leider gab es auch ein paar verletzte Spieler, die vom Spielfeld mussten, aber auch das gehört zum Sport dazu. Unseren verletzten Sportskameraden wünschen wir eine schnelle und erfolgreiche Genesung.

Zweiter Platz - FC Broschaft

Das Wichtigste ist, dass das gesamte Turnier in einer sehr positiven und gemeinschaftlichen Stimmung ausgetragen wurde und dass allen Mannschaften klar war, dass sie an diesem Tag nicht nur ihrem Hobby nachgingen, sondern damit auch eine gute Tat für die Opfer des Hochwassers der Gemeinde Kössen in Tirol vollbrachten.

In die K.O.-Phase des Turniers zogen der SVO-Fußball, die Young Boys Innsbruck, der FC Broschaft, die serbischen Kultur- und Sportvereine Bratstvo und Ostrog aus Innsbruck, der FC Respect aus Jenbach, der Klub Dunav aus Braunau und der Gastgeber FC SPO(J)I ein.

Doch nach einem sehr spannenden Finale zwischen dem KSUD Bratstvo und dem FC Broschaft, bei dem sich beide Mannschaften in der Führung bis kurz vor dem Schlusspfiff abwechselten, gewann der serbische Kultur- und Sportverein Bratstvo aus Innsbruck mit 5:3. Damit stellte der Verein Bratstvo mit Stefan

Die SchiRis, Novak, Nikola, Boris und Aleksander

Ein Teil des Organisationskomitees des ROYAL CUP vom Jugendverein SPO(J)I

Milenković den besten Torschützen, der unglaubliche 18 mal ins Schwarze getroffen hat. Zweiter wurde der FC Broschaft, wobei es interessant ist zu erwähnen, dass die Teamnamen beider Finalisten übersetzt auf Deutsch „Brüderschaft“ bedeuten. Dritter wurde die älteste Mannschaft des Hallenturniers Young Boys Innsbruck, die im Spiel um Platz 3 die sympathische Mannschaft Dunav aus Braunau besiegten.

Die fairste Mannschaft war dann auch der Klub Dunav aus Braunau, die während dem ganzen Turnier sehr diszipliniert spielte. Zum besten Torwart wurde von den meisten Teams die in die K.O.-Phase eingezogen sind, David Kožomanović vom FC SPOJI! gewählt.

Zu guter Letzt folgte die Siegerehrung der besten drei Fußballteams: Die fairste Mannschaft sowie der beste Torschütze und

der beste Torwart bekamen speziell angefertigte ROYAL CUP Pokale und die besten drei Teams auch symbolische Preisgelder. Der Erstplatzierte KSUD Bratstvo hat 150 Euro, der Zweitplatzierte FC Broschaft 100 Euro und der Drittplatzierte Young Boys Innsbruck 80 Euro gewonnen. Bevor jedoch KSUD Bratstvo mit der Siegesfeier beginnen konnte überraschte das Team der Young Boys Innsbruck alle Anwesenden indem sie verkündeten, dass sie ihr gewonnenes Preisgeld dem Organisator zurückgeben, damit mehr für die Opfer des Hochwassers in Kössen zusammenkommt. Dieser wahre humane „Spielzug“ spiegelt den Charakter des ROYAL CUP wider.

Der Serbisch Orthodoxe Jugendverein Innsbruck – SPO(J)I bedankt sich als Organisator des humanitären Hallenturniers ROYAL CUP, bei allen Teilnehmern, Gästen und Ehrengästen ohne deren Teilnahme und Hilfe es nicht möglich gewesen wäre am Ende der Veranstaltung 1.450 Euro für Kössen zu sammeln, die im Laufe des Monats Februar 2014 persönlich in der Gemeinde Kössen übergeben werden. Alle zusammen, die teilnehmenden Mannschaften und die Gäste und Ehrengäste haben an diesem Tag etwas sehr humanes zu Stande gebracht und können stolz auf sich sein, in der Hoffnung diese gemeinsame Aktion auch beim nächsten Mal zu wiederholen.

**ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER,
Serbisch Orthodoxer Jugendverein Innsbruck – SPO(J)I**

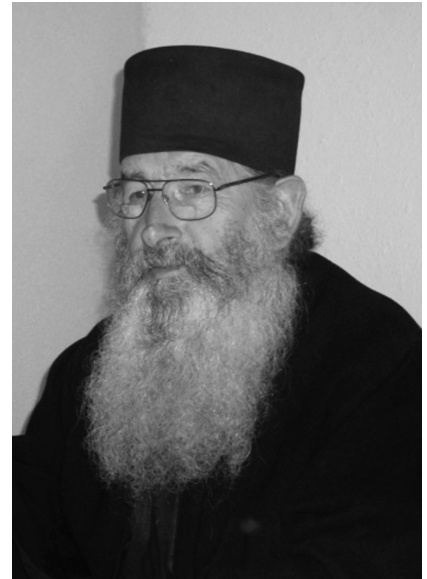
Sieger des ersten ROYAL CUP war KSUD Bratstvo aus Innsbruck

INTERESSANT!

MÖNCH KIRILO: GOTTES PLAN FÜR DEN KOSOVO

Das Gespräch führte: Slobodan
Erić, „Geopolitika“

Der serbisch-orthodoxe Mönch Kirilo ist Wiederaufbauer des mittelalterlichen Klosters Draganac im Kosovo. Obwohl er Warnungen erhalten hatte, dass seine Sicherheit in diesem Kloster gefährdet sei, lehnte er ab dieses zu verlassen und nimmt schon seit 14 Jahren in der Erneuerung des kulturellen und geistlichen Lebens des Klosters teil, das ruiniert war.

Vater Kirilo, wie ist die jetzige Situation im Kosovo?

- Die Situation ist sehr schlecht. Warum ist die Situation schlecht? Weil die Propaganda das letzte Wort hat, das serbische Volk ist verwirrt, Gott wird daher vergessen und man stützt sich an die Propaganda und die Medien. Wobei unsere Hauptanliegen folgende ist: Um hier überleben zu können, müssen wir unsere Schwüre bewahren, den Schwur des Heiligen Sava und den Schwur des Lazar und wir müssen stets auf Gott konzentriert sein. Gott ist unser Retter. Er wird uns auch jetzt retten, wie er es auch bis jetzt gemacht hat, weil wir ein historisches Volk sind. In welcher Hinsicht sind wir ein historisches Volk? Alle Siege, die wir im Laufe unserer Geschichte erreicht haben, haben wir mit der Hilfe Gottes erreicht. Und auch als wir das serbische Imperium gründeten, das 300 Jahre lang andauerte, und als die Schlacht am Amselfeld geschah, war Gott mit uns. Vor kurzem feierten wir die 100-jährige Vertreibung des türkischen Besatzers aus unserem Land. Wir werden uns auch weiterhin an den Schwur des Hl. Sava und des Lazar stützen und uns vor niemandem fürchten. Wir werden den Sieg davontragen, weil Gott mit uns ist. Schließlich steht in der Bibel: „Wenn der Herr mit uns ist, wer wird gegen uns sein?“

Vater Kirilo, wir haben gehört, dass Sie vor nicht allzu langer Zeit Besuch von Generälen der internationalen Friedenstruppen im Kosovo gehabt haben – einem französischen und deutschen Gen-

eral. Wie ist dieser Besuch verlaufen?

- Bei mir waren fast alle Generäle der internationalen Friedenstruppen. Ein französischer General hat zu mir gesagt: „Wir sind Freunde, wir haben die Situation beruhigt.“ Ich habe ihm darauf geantwortet: „Herr General, wir waren einmal Freunde. Im 14. Jahrhundert war eure Prinzessin Hélène d'Anjou (Jelena Anžuska) unsere Königin, die mit unserem König Uroš verheiratet war. Sie gebar uns zwei Heilige Könige, König Dragutin und König Milutin – damals waren wir Freunde. Auch im Ersten Weltkrieg, als wir gemeinsam auf Korfu und in der Front von Thessaloniki waren – auch damals waren wir Freunde. Aber jetzt sind wir nicht mehr Freunde. Wir sind zwar weiterhin eure Freunde, aber ihr seid unsere Feinde; ihr habt uns bombardiert und besetzt. Deswegen realisieren unsere Leute, dass ihr nicht unsere Freunde seid, aber wir bleiben weiterhin eure Freunde und beten für euch zu Gott.“

Bei Ihnen war auch der deutsche General Drews?

- Sie haben mir damals gemeldet, dass General Drews kommt. Ich wollte nicht herauskommen, weil ich schon vorher ein paar Mal mit ihm gesprochen habe. Als er ins Kloster kam, fragte er, ob Vater Kirilo da ist, sie sagten ja, worauf er antwortete: „Ich würde ihn gerne sehen.“ Ich kam daraufhin und sprach mit ihm. Ich sagte ihm wie folgt: „Herr General, wir Serben und die Deutschen führen schon seit 700 Jahren Krieg. Von Friedrich Barbarossa bis

heute führen wir ständig Krieg. Wir führten niemals Krieg in Deutschland, sondern immer auf dem Territorium Serbiens. Ihr habt uns immer angegriffen, worauf wir euch danach wieder vertrieben haben. Als Hitler hier (in Serbien) war, gab er den Befehl für jeden gefallenen deutschen Soldat 100 Serben hinzurichten.“

Zum serbisch-orthodoxen Bischof Artemije in Gračnica kam einst ein westlicher General, um ihm folgendes zu sagen: „Wollt ihr für uns arbeiten?“ Bischof Artemije antwortete ihm: „Wir lebten hier und wir werden auch weiterhin hier leben und sterben, aber für Feinde und Besatzer zu arbeiten, das können und wollen wir nicht. Wir beschützen den Schwur des Hl. Sava und Lazar und bleiben hier.“ Danach kam es zum Schmerz und Leid des serbischen Volkes im Kosovo.

Wir haben gehört, dass Daniel Serwer vom United States Institute of Peace Ihnen einen Plan für Kosovo vorstellte.

- Daniel Serwer vom United States Institute of Peace kam hierher nach Gnjilane, um sich mit uns zu treffen. Damals war ich Vorsitzender des Nationalrates des Bezirks Kosovo-Pomoravlje. Daniel Serwer sagte zu mir: „Wir haben einen Plan, wir werden die Situation im Kosovo lösen und es wird zur Demokratisierung kommen.“ Ich antwortete ihm: „Herr Serwer, das ist Ihr Plan, aber wir haben einen anderen Plan.“ Daraufhin interessierte er sich plötzlich für unseren Plan. „Welchen Plan?“, fragte er. Ich sagte: „Gottes Plan. Wir sind

ein historisches Volk. Wir hörten immer auf Gott und Gott wird uns wieder befreien. Also wird Ihr Plan nicht aufgehen, aber Gottes Plan wird aufgehen.“ Gottes Plan kann nicht scheitern, er wird immer erreicht werden. Unsere Aufgabe ist es die Leiden zu ertragen, wie es in der Bibel geschrieben steht: „Leidet, denn wer bis zum Ende leidet, wird erlöst werden.“ Unsere Aufgabe ist es den Glauben zu bewahren und nicht aufzugeben, die Schwüre unserer Seele zu schützen und hier zu verbleiben. Genauso wie es der Bischof gesagt hat: „Hier lebten wir, hier werden wir auch sterben. Wir werden von hier nicht weggehen. Der Kosovo ist die Seele und das Herz Serbiens. Der Kosovo wird Serbien retten und nicht Serbien Kosovo, wenn wir hier bleiben wie wir es auch früher getan haben.“

Aber es war nicht leicht hier zu bleiben. Viele Serben aus Kosovo-Pomoravlje würden nicht im Kosovo bleiben, wenn Sie sich nicht vor eine Flüchtlingskolonne gelegen hätten, um ihr den Weg abzuschneiden...

- Das war eine serbische Flüchtlingskolonne: Weinende Leute mit Kindern in den Armen auf der Flucht. Ich legte mich auf den Boden vor die Kolonne. Neben dieser Kolonne bewegte sich eine weitere Kolonne von amerikanischen Panzern. Als ich mich hinlegte, stoppten ihre Panzer. Die amerikanischen Soldaten richteten ihre Waffen auf mich und sagten: „Steh auf oder wir schießen!“ Ich antwortete: „Schießt, auf was wartet ihr denn Schießt. Wir werden von hier nicht weichen.“ Dann sagte ich folgendes zu meinen serbischen Landsleuten: „Haltet an, meine Brüder. Habt keine Angst, wir werden hier bleiben.“ Heute hat dieses serbische Dorf, das damals 200 Haushälter hatte, immer noch so viele - sie blieben alle da. Ich ging auch in ein anderes Dorf, oben in den Bergen und auch in jedes weitere serbische Dorf. Ich flehte das serbische Volk an hierzubleiben und seine Heimat nicht zu verlassen – und sie blieben. Ich sagte

zu ihnen: „Brüder und Schwestern, habt keine Angst, verlasst eure Häuser nicht, denn wenn ihr in euren Häusern seid, beschützt euch Gott. Denn jedes Heim, in dem orthodoxe Leute wohnen und ihre Schutzpatronfeier zelebrieren, ist eine häusliche Kirche. Ihr habt eure häuslichen Kirchen, betet zu Gott, Gott wird eure Gebete erhören und wir werden hier, wo wir sind, verbleiben“. Sie nahmen meine Bitte an und machten das auch.

haben. Wir kennen unsere Bibel, in der geschrieben steht: „Es werden Leute kommen, die keine gesunde Wissenschaft befolgen, sondern Leute mit spitzen Ohren. Habt keine Angst vor solchen. Hier bin ich, mit euch bis zum Ende der Welt.“ Ich bin zuversichtlich und davon überzeugt, dass wir hier verbleiben werden und dass wir unser Kosovo und Metochien und Serbien beschützen werden. Wir sind das Volk des Hl. Sava und des Hl. Fürsten Lazar.

Vater Kirilo, Sie glauben fest daran, dass Kosovo wieder serbisch sein wird. Wie haben wir das zu verstehen?

- Ich glaube daran, dass Gott Kosovo und das serbische Volk erlösen wird. Wir sind ein Volk das vor langer Zeit einen Schwur ablegte und Gott wird sich nicht von seinem Schwur abwenden, weil alles was Gott den Leuten am Kosovo versprochen hat, was er allen Menschen versprochen hat, das hat er auch erfüllt. Unsere Aufgabe ist es, unsere Taten gegenüber Gott zu erfüllen, was bedeutet, dass wir einen Gedanken haben, den Gedanken an den Herrn Erlöser. Wir haben einen Erlöser und wir werden mit unserem Erlöser hier auf unserem Stück gesegnetem Land verbleiben. Gott gab uns dieses Land hier. Ich habe jetzt nicht die Zeit, um euch zu erzählen was ich von anderen geistlichen Leuten, von alten Mönchen, gehört habe, wie sie fest daran glauben. Das sind unsere heiligen Leute, die bei ihrem Volk waren und es vor kritischen Situationen bewahrt

Leute beschwerten sich üblicherweise über ihre materiellen, gesundheitlichen und familiären Probleme. Oft suchten sie nach Lösungen bei Ärzten, Psychologen, Wahrsagern... Wie sehr hilft der Glaube an Gott, um diese Probleme zu lösen?

- Nur der Glaube, der feste Glaube an Gott, löst alle Probleme – gesundheitliche, materielle und soziale. Alle Probleme werden mit dem Glauben an Gott gelöst. Die Leute, die Lösungen auf anderen Wegen suchen, sind ungläubige oder oberflächlich gläubige Leute. Das sind kleine Diener des Teufels, nicht Gottes. Aber wir, die den Glauben an Gott haben, wir bleiben und all unsere Probleme werden gelöst werden. Ziehen wir einmal 500 Jahre Unterdrückung unter den Osmanen in Betracht, als unsere Kirchen und Klöster in Kosovo und Metochien zerstört waren. Einfach alles war zerstört, auch unser Kloster Draganac. Leute jagten in den Wäldern und beteten zu Gott und alles nahm wieder seinen Platz ein und so vertrieben

wir die Osmanen. Es gibt dieses serbische Lied: „Die Wege werden sich wieder Osmanen wünschen, aber es wird hier keine Osmanen mehr geben.“ Wir haben sie vertrieben. Jetzt sind wieder Besatzer hier „Die Osmanen des Westens“, die noch schlimmer sind. Aber unser Vater Nikolaj sagte einmal: „Serbien, in deine Richtung wehen böse Winde des Westens, des Nordens und des Südens und dein Ausgang liegt gen Osten, in Richtung unseres Herrn Jesus Christus.“ Das ist unser Weg, unser Ausgang, unser Sieg, unser Glaube. Wir stützen uns auf diesen Ausgang und unser Heiliger (Vater Nikolaj) kann nichts Falsches gesagt haben, als er sagte: „Alles wird erfüllt werden.“ Und alles, was der Herr den Menschen versprochen hat, das wird auch erfüllt werden. Das Einzige, das noch nicht erfüllt ist, das ist das zweite

Kommen von Jesus Christus. Wann unser Herr wieder kommen wird, das müssen wir abwarten. Wann das sein wird, das geht uns nichts an, wir müssen nur daran glauben, dass Er wieder kommen wird und alles wird sich erfüllen.

Vater Kirilo, was würden Sie am Ende unseres Interviews gerne unseren LeserInnen und allen SerbInnen mit auf den Weg geben?

- Leute, wendet euch an unseren Gott den Erlöser! Betet zu Gott wie ihr nur könnt. Betet nur! Erfreuen wir uns an Gott und alles was wir von Ihm verlangen, das wird uns auch von Ihm gegeben werden. Manchmal verlangen wir auch sekundäre Sachen, aber Gott reinigt das menschliche Gebet und weiß was für uns gut ist und verspricht uns das ewige Reich.

Hier, ich hinterlasse euch folgendes: In das ewige Reich werden wir mit Sicherheit einziehen, wir müssen nur unseren Glauben bewahren, wir alle, die Gott dienen und an Gott glauben. Er wird uns nicht im Stich lassen. Eine Mutter kann ihr Kind im Stich lassen, aber Gott, dessen Kinder wir alle sind, wird uns nie im Stich lassen. Er wird uns erlösen und verspricht uns mit Sicherheit den Eintritt in das ewige Reich.

VALENTINA BABIĆ: WIR SIND SO STARK WIE UNSERE WIEGEN VOLL SIND

Autor: D. Gajić, „Večernje Novosti“

Valentina Babić, Obfrau des Vereins „Unsere Engel“ aus Zvornik und Mutter von fünf Kindern. Ihr Verein versammelt und hilft 166 Familien, die ca. 600 Kinder zählen.

Foto: Valentina Babić mit ihren Töchtern Stefaniya und Andjelija

Im 12. Stock eines Hochhauses in Zvornik in der Republika Srpska, Bosnien und Herzegowina, hat sich Valentina Babić mit ihrem Ehemann Nenad ihr Famili-

enest eingerichtet. Sie ist Obfrau des Vereins für Eltern mit mehr als vier Kindern, der „Unsere Engel“ heißt und seinen Sitz in Zvornik hat.

In dieser glücklichen Familie gibt es fünf schöne und gesunde Kinder: Nikola (19 Jahre), Aleksandra (17 Jahre), Milan (12 Jahre), Andjelija (10 Jahre) und Stefaniya (8 Jahre). Die ganze Familie ist im Geiste der Orthodoxie erzogen worden - Andjelija und Stefaniya singen im Kirchenchor. Wie uns Valentina sagt ist die Familienplanung noch nicht beendet. Wenn es Gottes Wille ist, werden noch weitere Kinder geboren.

- Bei uns sagt man: „Man kann nie genug von Kindern, Geld und Verstand haben“. Ich bin gesund, ich kann, Gott sei Dank, noch gebären und jedes Kind ist für unsere Gemeinschaft wichtig. Wir sind so stark wie unsere Wiegen voll sind.“

Der Verein „Unsere Engel“ ist im April 2008 gegründet worden, um Eltern mit vielen Kindern zu helfen. Im Verein sind 166 Familien Mitglied und zählen insgesamt 600 Kinder.

- Mit Sicherheit gibt es noch weitere Familien mit vielen Kindern, die aus ihren ei-

genen Gründen noch nicht Mitglied des Vereins sind. Nach der Anzahl der Kinder kann die Familie von Pera Stankić aus Djevanja hervorgehoben werden, die 11 Kinder zählt. Danach folgt die Familie von Milo Vujović mit 10 Kindern wobei ein gewisser Durchschnitt bei fünf Kindern liegt. Das Ziel unseres Vereins ist es, dass Familien mit vielen Kindern Kontakte und Freundschaften knüpfen, Erfahrungen austauschen und sich gegenseitig helfen. Wir helfen auch Familien mit behinderten Kindern, wir verbinden alleinerziehende Mütter miteinander und versöhnen zerstrittene Familien - erzählt uns Valentina. Die Liste wie man Mehrfamilien helfen kann ist sehr lang. Zum Beispiel bekommen ca. 10 Familien zu Weihnachten ein Spanferkel oder man verteilt Pakete für Kinder die jünger als 14 Jahre alt sind, unabhängig von der Finanzlage der Familien. - Wir bemühen uns, dass jedes Kind mit einem sehr guten Erfolg in der Volksschule, kostenlose Schulbücher bekommt. Wir haben ebenfalls erreicht, dass alle Kinder, die sich in die Hauptschule oder ins Gymnasium einschreiben, von der Anmeldegebühr befreit werden. Kinder aus Familien mit einer schlechteren Finanzlage sowie behinderte Kinder haben einen 50% Rabatt auf Tickets für öffentliche Verkehrsmittel – fügt Frau Babić hinzu.

Valentina betont die selbstlose Hilfe der humanitären Organisation „Nemnjići“ aus Ticino in der Schweiz, die bei der Haus-erbauung für die Familien Dragičević aus Branjevo und Trišić aus Gušter, bei der Dachrekonstruktion des Hauses der Familie Mirković aus Tršić und bei der Erbauung und Einrichtung des Dachgeschosses für die Familie Drašković aus Ročević, teilgenommen haben. Dank ihnen wurden Öfen, Waschmaschinen sowie Nahrungsmittel und Schulbücher für zahlreiche Familien gekauft.

Es gab vermehrte Fälle, die dank des Vereins „Unsere Engel“ humanitäre Hilfe für die Familien über Spender bekommen haben. Auf eine Familie ist Frau Babić besonders stolz.

- Als wir die Familie von Slavica und Nenad Perić aus dem Dorf Zelinj besuchten und sie fragten was sie in ihrem Haushalt am nötigsten bräuchten, entschieden sie sich für Schafe. Wir besorgten ihnen sechs Schafe, von denen sie später ihre Kinder ernährten und so ihren Haushalt stärkten. Anschließend schafften sie es durch ehrliche Arbeit ihr Haus zu renovieren, ein Bad einzurichten und Nebengebäude für das Vieh zu erbauen, womit sie ihren Kindern ein normales Leben ermöglichten. Dies er-

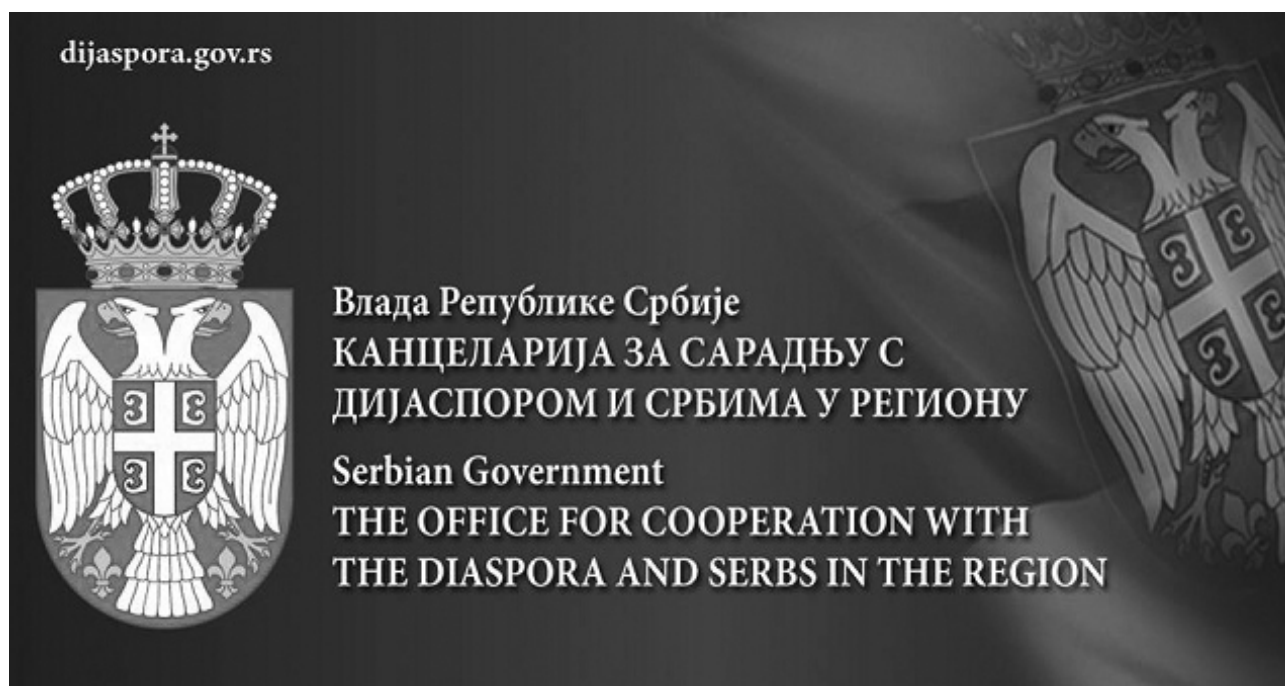
innert mich an unser bekanntes Volkslied „Wenn du mir helfen willst, gib mir nicht Brot, sondern zeige mir wie ich Weizen ernten kann.“ – sagt Frau Babić.

„SERBEN FÜR SERBEN“

Mit Hilfe der „Organisation für humanitäre Hilfe“ (Serben für Serben) mit ihrem Sitz in Wien, die auf der ganzen Welt aktiv ist, haben wir das Dachgeschoss für die Familie von Milo Vujović aus Lokanje errichtet, aber auch weitere Waschmaschinen für unsere Familien gekauft. In unserem Verein führen wir über jede versendete Hilfe Mitschrift und alles was gespendet wird, wird sofort an die bedürftigen Familien weitergeleitet – fügt Valentina hinzu.

AUSGEZEICHNET

Für seinen Verdienst in der Durchführung der pronatalistischen Politik wurde der Verein „Unsere Engel“ in diesem Jahr mit der Silbermedaille „Stanko Nikolić“, anlässlich des Tages der Gemeinde Zvornik, ausgezeichnet, auf was sie besonders stolz sind.

INTEGRATION

INTERVIEW: STEFAN JOVIĆ „ZEKA“

Zeitschrift SPOJII: Grüß Gott Stefan! Erzähl uns etwas über dich. Wo bist du aufgewachsen und welche Schule hast du besucht?

Stefan Jović: Grüß Gott! Mein Name ist Stefan Jović und ich bin 1992 in Požarevac, in Serbien, geboren. Aufgewachsen bin ich in einem Dorf namens Šetonje in der Gemeinde Petrovac na Mlavi. Dort spielte ich als kleiner Junge Fußball im Schulhof. In Šetonje ging ich in den Kindergarten, danach in die Volksschule, wo ich ab der fünften Klasse noch mehr Leute kennenlernte, die aus den umliegenden Dörfern zur Schule kamen.

Ich muss auch erwähnen, dass meine Eltern nach Österreich gezogen sind als ich die vierte Klasse Volksschule besuchte, während ich und meine vier Jahre jüngere Schwester in Serbien bei unseren Großeltern blieben.

Bis zur Hälfte der siebten Klasse wuchs ich in Serbien auf, wo ich ungefähr bis zu meinem 14. Lebensjahr in die Schule ging. Dann schaffte es meine Mutter Papiere für meine Schwester und mich zu bekommen, damit wir zu unseren Eltern nach Österreich ziehen konnten. Ich war in der siebten Klasse und meine Schwester in

der dritten Klasse Volksschule als wir nach Österreich kamen.

Zeitschrift SPOJII: Was hast du in deiner Freizeit in Serbien gemacht?

Stefan Jović: Wie fast jedes Kind spielte ich Fußball und liebte Computerspiele. Damals war das Internet noch nicht so wichtig, weshalb wir viel mehr Zeit draußen verbrachten, wobei ich einer der wenigen meiner Generation war der eine „Playstation“ hatte, die damals sehr aktuell war. Wir versammelten uns also oft bei mir zu Hause, aber meistens verbrachte man damals seine Kindheit im Freien ganz anders als heute.

Zeitschrift SPOJII: Seit wann bist du in Österreich? Hattest du Schwierigkeiten dich im neuen Umfeld und der neuen Gesellschaft zurechtzufinden als du aus Serbien nach Österreich umgezogen bist?

Stefan Jović: Mit ca. 14 Jahren übersiedelte ich nach Österreich. Das war für mich sozusagen ein Schock.

Bis zu diesem Zeitpunkt wuchs ich in Serbien bis zu meinem 10. Lebensjahr bei meinen Großeltern auf. Sie waren für mich wie Eltern. Sie weckten mich morgens vor der Schule, bereiteten mir das Frühstück zu, usw. Meine Eltern kamen damals so oft sie konnten nach Šetonje zu Besuch – das war fünf bis sechs Mal im Jahr. Ich kam hauptsächlich in den Ferien für einen Monat zu meinen Eltern nach Maurach am Achensee in Tirol. Dort arbeitete meine Mutter, wo ich auch Zeit mit ihr verbrachte.

Ich erinnere mich auch an meine letzten Ferien in Tirol bevor ich nach Österreich umzog. Das war glaube ich im Jahr 2004 oder 2005 als es Hochwasser gab. Als junger Teenager konnte ich damals meinen Augen nicht trauen als ich den stark überschwemmten Achensee sah oder als ich in Innsbruck bei meinen Großeltern

mütterlicherseits zu diesem Zeitpunkt war und der Inn seine Rekordhöhe erreichte.

Und jetzt kommen wir wieder zur eigentlichen Frage zurück *lachen*. Als ich 14 Jahre alt war und meine Schwester 10, übersiedelten wir nach Österreich, was für uns eine Art Schock war, weil wir kein Wort Deutsch verstanden und auch keine Freunde in Tirol hatten – wir kannten niemanden.

Unsere Mutter mietete damals eine Wohnung für sie und uns als wir nach Maurach kamen. Wir waren erst eine Woche hier und mussten schon in die Schule. Damals kam ich in die Klasse, konnte kein einziges Wort Deutsch und wie jeder Anfang war es nicht einfach.

Ich fing bald an Deutsch zu lernen, wie auch Englisch. Ich hatte zusätzliche Stunden an Sprachkursen, um meinen Rückstand nachholen zu können. Meine Klassenkameraden nahmen mich sehr gut auf, was auch eine Erleichterung für mich war.

Zeitschrift SPOJII: Womit hast du dich damals in Österreich beschäftigt und welcher Arbeit bist du nachgegangen?

Stefan Jović: Nach kurzer Zeit habe ich begonnen Fußball für den FC Achensee zu spielen, genauer gesagt für die U16-Mannschaft und so fand ich mich auch besser in der neuen Umgebung zurecht. Das größte Problem stellte zu Beginn das Erlernen der deutschen Sprache dar. Dazu muss ich betonen, dass ich keine Probleme hatte obwohl ich Ausländer bin. Deshalb will ich auch die Leute aus Maurach und in Tirol überhaupt loben, die auf mich einen sehr gastfreundlichen Eindruck hinterlassen haben. So schaffte ich es auch die siebte Klasse zu meistern, obwohl ich als einziger keine Noten bekam.

Dann ging es auch schon mit der achten und somit letzten Klasse los. Weil ich wusste, dass ich nach der Hauptschule

**Autor: Serbisch Orthodoxer
Jugendverein Innsbruck - SPO(J)I**

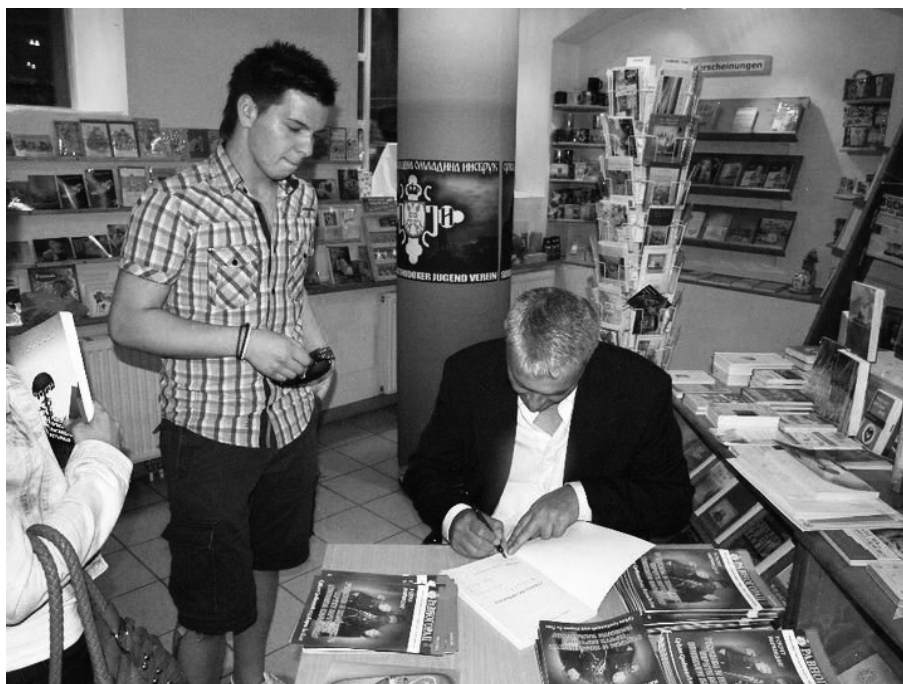
nicht weiter zur Schule gehen, sondern eine Arbeit finden wollte, musste ich auch die 9. Schulstufe absolvieren. Ich hatte zwei Möglichkeiten, die sie mir damals sozusagen angeboten hatten: Entweder nach der achten Klasse eine Klasse „Poly“ zu besuchen und danach eine Lehre zu machen oder die achte Klasse freiwillig nochmal zu wiederholen damit sie mir als 9. Schulstufe angerechnet wird.

Ich befolgte den Rat meiner Lehrer und Mitschüler und wiederholte freiwillig die achte Klasse, die mir dann als neunte angerechnet wurde. Meine Eltern wollten, dass ich danach als Kellner oder Koch im Hotel in Maurach, in dem sie damals tätig waren, arbeite. Mir hat das aber nicht gefallen, weil ich mit so einer Arbeit kein freies Wochenende hätte, sondern nur an bestimmten Tagen unter der Woche frei wäre. Als Jugendlicher wollte ich aber am Wochenende Zeit für mich haben, damit ich ausgehen und auch im Verein aktiv Fußball spielen konnte, weil die Spiele meistens am Wochenende stattgefunden hatten. Ich wollte nicht mit Fußball aufhören und so schlug mir der Vorsitzende des Vorstandes meines damaligen Fußballvereins vor in seine Malerwerkstatt zum „Schnuppern“ vorbeizukommen, was ich annahm.

Dieses „Schnuppern“ wurde normalerweise nicht bezahlt, aber nach dieser Probezeit wurde ich vom Chef symbolisch ausbezahlt, was mich sehr erfreute, weil ich zu diesem Zeitpunkt nach Serbien reisen wollte, um meinen Heimatort zu besuchen. Das war mein erstes selbstverdientes Geld, das mir in bester Erinnerung blieb.

Die begonnene Lehre dauerte zwei Jahre und während dieser Zeit entschieden meine Eltern nach Innsbruck umzuziehen. Auf der einen Seite hat mir dieser Umzug sofort gefallen, weil ich dann in der Stadt war und alles in meiner Nähe war. Auf der anderen Seite machte mir dieser Umzug Schwierigkeiten, weil ich nicht mit meiner Lehre in Maurach aufhören wollte und ich wusste, dass man heutzutage ohne ein Diplom nur sehr schwer einen Erfolg erzielen kann. Ich entschied mich also dazu jeden Tag ca. eine Stunde von Innsbruck nach Maurach pendeln. Das sind ca. 40-50 Kilometer und ich hatte keinen Führerschein. Diese Zeit war sehr

anstrengend für mich, weil meine Arbeit um 07:30 Uhr begann, also musste ich um ca. 05:20 Uhr aufstehen, um rechtzeitig zur Arbeit zu kommen. Um 05:20 Uhr stand ich auf und um 05:40 Uhr ging ich jeden Tag zum Bahnhof in Innsbruck los.

Als Mag. Radovan Kalabić im Jahre 2011 in Innsbruck zu Gast war.

Genau um 06:00 Uhr hatte ich meinen Zug nach Jenbach, wo ich um 06:25 ankam. In Jenbach musste ich dann auf den Bus warten, der nach Maurach fuhr. Maurach ist ca. 5 Kilometer von Jenbach entfernt, aber dieser Bus führt nicht direkt nach Maurach, sondern machte eine Runde in die entgegengesetzte Richtung. So musste ich zusätzliche 20 Kilometer von Jenbach nach Maurach zurücklegen. Dieser Bus fuhr um 06:40 Uhr in Jenbach los und kam um 07:15 Uhr in Maurach an, wo ich gleich mit der Arbeit beginnen konnte.

Nach meiner abgeschlossenen Lehre und dem Diplomzeugnis in der Hand, entschied ich mich eine Arbeit in Innsbruck zu finden, weil es für mich als Jugendlichen sehr belastend war jeden Tag so früh aufzustehen und mein damaliger Tagesablauf nur aus schlafen und arbeiten bestand. Direkt nach der erfolgreich abgeschlossenen Lehre, in der ich fünf verschiedene Malerarbeiten erlernte, entschied ich mich für zwei Monate in meine Heimat Serbien zu reisen, weil ich mich nach meinem Dorf Šetonje sehnte. Ich muss auch bemerken, dass ich nach unserem Umzug nach Innsbruck auch zum FC Union Innsbruck, zum Trainer Saša Marković, wechselte.

Als ich von meinem Urlaub aus Serbien zurückkam, fing ich als Fassader beim Unternehmen SP-Bau in Innsbruck an. In diesem Unternehmen arbeitete ich neun Monate lang, wo ich auch sehr wenig Freizeit hatte und zudem musste ich auch

noch für fünf Monate mit dem Fußballspielen aussetzen.

Als die Arbeits-Winterpause einsetzte, da es nicht möglich ist Fassaden im Winter zu machen, verreiste ich wieder nach Serbien. Als ich zurückkam fragte mich mein Trainer Saša Marković, ob ich wieder beim FC Union Innsbruck anfangen will, weil mich die Mannschaft brauchte.

Ich sagte ihm, dass ich wieder ins Team will, aber nur wenn ich eine Arbeit finde mit der ich mich zeitlich einordnen könnte. Das war in der Mitte des Monats März 2013 und in etwas weniger als zwei Monaten musste ich meinem Trainer melden, ob ich wieder spielen würde oder nicht. Es kam dazu, dass eine Arbeitsstelle in der Firma frei wurde, in der auch mein Trainer arbeitet. Das ist ein Unternehmen das Zeitungen abpackt und den Kunden an die Lieferadresse bringt. Diese Tätigkeit übt man sechs Nächte in der Woche aus, was mir in diesem Moment sehr gefallen hat und ich damit angefangen habe. Daneben konnte ich wieder anfangen Fußball beim FC Union zu spielen.

Dieses Unternehmen hat ein großes Lager in das jede Nacht Zeitungen aus ganz Europa kommen und dann von uns in ganz

Tirol ausgeliefert werden. Unter den Zeitungen gibt es auch serbische, wie zum Beispiel die Frankfurter VESTI, „Večernje Novosti“ oder den „Kurir“. Um ca. 23:00 Uhr kommen die deutschen Zeitungen an und nur einen Tick danach auch die serbischen, kroatischen, bosnischen und türkischen Zeitungen, die in München gedruckt werden. Wir sind ca. 6-7 Arbe-

Stefan Jović: Zurzeit habe ich eine Freundin in Serbien. Ich bemühe mich diese Beziehung zu erhalten. Ansonsten verbringe ich so viel Zeit wie möglich mit meinen Freunden. Wir hören uns oft, gehen zusammen etwas trinken, am Wochenende gehen wir vielleicht auch aus und im Sommer ins Freibad. Oft verbringe ich auch an Wochenenden meine

Stefan Jović empfängt als Kapitän des FC SPOJII einen Pokal im Jahre 2012.

iter und jeder bekommt seinen Teil des Landes oder der Landeshauptstadt, den er abdecken muss. Ich habe die Aufgabe Zeitungen an ungefähr 50 Kunden in Innsbruck zu transportieren.

Diese Arbeit hat mir zu Beginn sehr gefallen, vor allem im Sommer, weil meines Erachtens nach im Sommer weniger gelesen wird, die Arbeit schneller erledigt ist und wir mehr Freizeit tagsüber haben. Dann können wir zum Beispiel ins Freibad gehen oder ähnliches. Bei dieser Arbeit kann man sich übrigens kaum schmutzig machen.

Im Winter sieht die Situation schon anders aus. Es gibt fast doppelt so viele Zeitungen als im Sommer, die transportiert werden müssen. Vor einigen Tagen musste ich in nur 1,5 Stunden 2,5 Tonnen an Zeitungen in Innsbruck ausliefern. Daraus folgt, dass mir diese Arbeit immer weniger gefällt je länger ich sie ausübte. Ich arbeite sechs Nächte lang 6-7 Stunden und in der gesamten Woche ca. 43 Arbeitsstunden. Im Wesentlichen arbeite ich genauso viel wie jeder andere Arbeiter, aber ich habe dafür nur am Samstag frei und das ist für einen jungen Mann nicht leicht.

Zeitschrift SPOJII: Was machst du neben Sport noch in deiner Freizeit?

Zeit daheim und schaue mir einen Film an und ähnliches. So lebe ich irgendwie von Wochenende zu Wochenende.

Zeitschrift SPOJII: Wie ist es dazu gekommen, dass du Mitglied eines Vereins geworden bist wie es der Jugendverein SPO(J)I ist und warum hast du angefangen die Zeitschrift SPOJII zu lesen und Vorträge zu verschiedenen Themen zu besuchen?

Stefan Jović: Es ist sicherlich schon vier Jahre her. Das ist ungefähr die Zeit, in der ich von Maurach nach Innsbruck umgezogen bin und meine jetzigen Freunde kennengelernt habe. Mitglied des Jugendvereins SPO(J)I bin ich auf den Ratschlag meiner Freunde geworden, weil ich mich mit noch mehr Leuten vernetzen und noch mehr Freunde kennenlernen wollte. Ich habe nicht erwartet, dass dieser Verein in so einem kurzen Zeitraum so große Fortschritte machen würde.

Jeden Tag entwickelte er sich, von Monat zu Monat, von Tag zu Tag und es gab dabei sehr schöne Aktivitäten. Ich erinnere mich als die Balkan-Rocklegende Bora Čorba oder die bekannteste Hip-Hop-Band Beogradski Sindikat, aber auch andere Vortragende, bei uns zu Gast waren. Ebenfalls die vielen humanitären Aktionen, mit

denen wir Menschen helfen, die nicht in der Lage sind grundlegende und lebensnotwendige Sachen zu erwerben.

Mir gefällt es, dass man bei den Vorträgen vieles lernen und neue Lebenslektionen mitnehmen kann. Man spricht dabei auch viel über Serbien, über dessen Geschichte ich bereits viel in Serbien gelernt habe. Aber für unsere jungen Leute hier im Ausland ist es meiner Meinung nach eine sehr gute Sache. Eben weil hier viele junge Leute drei geöffnete Finger in die Luft heben und Serbien schreien, aber von grundlegenden geschichtlichen Fakten keine Ahnung haben. Leider wissen heute junge SerbInnen nicht einmal 10% aus der serbischen Geschichte, wobei sie wenigstens die grundlegenden Dinge wissen sollten. Aus meiner Sicht ist es auch wichtig zu wissen wer der aktuelle Präsident Serbiens ist – leider war ich vor ein paar Wochen in einer Situation, in der ich realisieren musste, dass junge Patrioten im Ausland nicht einmal wissen wer der aktuelle serbische Präsident ist.

Zeitschrift SPOJII: Was würdest du den jungen Leuten deiner Generation gerne mitteilen?

Stefan Jović: Ich würde ihnen gerne mitteilen, dass sie ihre Freundschaften pflegen sollten, wenn sie schon eine wahre Freundschaft gefunden haben. Das sollte man respektieren, achten und versuchen in einer so starken Freundschaft zusammenzuhalten wie es nur möglich ist.

Es ist wichtig sich selbst und seinen eigenen Weg zu finden.

Es gibt auch viele Vereine wie unseren, größere und kleinere, aber es ist einfach schön in der Arbeit solcher Vereine mitzuwirken, wenn man weiß, dass man in der Lage ist Menschen in Not zu helfen. Denn ich glaube an Gott und dass Gott alles sieht. Ich finde, dass diese Güte, die wir anderen Leuten bieten auch uns geboten wird und das, in den Momenten in denen wir es am wenigsten erwarten.

Ich glaube, dass es wichtig ist in seiner Jugend auszugehen, manchmal sich auch zu verlieren, aber man wird immer auf den richtigen Weg kommen, denn alles kommt zu seiner Zeit. In diesem Sinne würde ich allen alles Gute wünschen und mich bei euch für eure Einladung zu diesem Interview bedanken!

DIE SCHLACHT AM AMSELFELD IN DER SERBISCHEN MALEREI

Autor: Pavle Leković, SERBUM – Internetmagazin für Kultur und Bildung

Сербум
електронски магазин
за културу и образовање

Degas sagte, dass es leicht wäre zu malen, wenn man nichts davon verstehe. Wenn Sie aber wenigstens etwas davon verstehen, dann wäre es sehr schwer. Über die Kunst der Maler wurden im Laufe der Geschichte mehr Bücher geschrieben, als ein durchschnittlicher Mann auf seinem Rücken tragen könnte. Die Themen, die von den Künstlern aus ihrer eigenen Perspektive bearbeitet wurden, sind Teil des menschlichen Kulturerbes. Die Schlacht am Amselfeld ist tief in das Gedächtnis

Adam Stefanović (geboren und gestorben in Perlez (Serbien), 1832-1887) war ein serbischer Maler. 1865 schrieb er sich in die Münchener Kunstakademie ein und besuchte später die Wiener Kunstakademie. Im Zeitraum von 1870 bis 1873 entstanden seine besten Bilder. Er schaffte zahlreiche Lithographien zu Themen aus der serbischen Geschichte, die er alleine oder zusammen mit Pavle Čortanović machte. Nach 1874 stellte er seine künstlerische Tätigkeit ein und nahm sie kurz vor seinem Tod wieder auf. Zeitlich und stilistisch kann Adam Stefanović dem Realismus zugeordnet werden, wobei sich seine Themen an die Romantik orientierten.

Bild: Adam Stefanović – Schlacht am Amselfeld (1870-1872)

der auf. Zeitlich und stilistisch kann Adam Stefanović dem Realismus zugeordnet werden, wobei sich seine Themen an die Romantik orientierten.

Uroš Predić, geboren am 7. 1857 in Orlovat (Serbien), ist der bedeutendste Vertreter des akademischen Realismus neben Paja Jovanović. Seine Ausbildung machte er in Wien und lebte in Belgrad, Wien und Orlovat. Am meisten pflegte er das Malen von Portraits und Vorstellungen historischer Themen. Dabei beschäftigte er sich auch mit dem Malen von Ikonen und dem Bemalen von Ikonostasen, weshalb er auch als letzter bedeutsamer serbischer Ikonenmaler bezeichnet wird. Er war einer der Gründer des Vereins „Bildender Künstler“, dessen langjähriger Vertreter er auch war. Im Jahre 1910 wurde er ordentliches Mit-

des serbischen Volkes implementiert - ob als große Niederlage oder Sieg. In der Schlacht, in der der damalige Adel ums Leben kam und unser Staat später von den Osmanen versklavt wurde, sind durch die Felder der Pfingstrosen die Bilder unserer großen Künstler entstanden, die sich mit diesem ersten historischen Wendepunkt in der serbischen Geschichte befassten. Das Aufeinandertreffen zweier Heere, die Verteidigung eines Staates und des Rests des europäischen Kontinents, der Konflikt zweier Kulturen, all das floss über Pinsel und Paletten in ein großes in memoriam Zeichen, in eine Chance zur Erinnerung und Erwähnung. Der Großteil unserer Künstler beschäftigte sich mit verschiedenen Herangehensweisen zu diesem Thema und jeder von ihnen konstruierte seine eigene Geschichtsauffassung.

BILD: Uroš Predić – Das Mädchen vom Amselfelde (1919)

glied der serbischen Akademie der Wissenschaften und Künste. Sein Bild „Das Mädchen vom Amselfeld“ wurde vor dem Ersten Weltkrieg begonnen und erst 1919 fertiggestellt. Dieses Bild entstand in Anlehnung an das ikonografische Modell des Malers Ferdo Quiquerez aus dem Jahre 1879. Die erste Version dieses Bildes machte Predić für den Verein „Kreis der serbischen Schwestern“ (Kolo srpskih sestara), die als Vorlage für die weitere Reproduktion auf Postkarten für humanitäre Aktivitäten diente. Predić stellte das Schlachtfeld direkt nach der Schlacht am Amselfeld dar. Im Vordergrund steht ein Mädchen in serbischer, mittelalterlicher Volkstracht in den Vordergrund, das einem verletzten serbischen Kämpfer Hilfe leistet und ihn mit Wasser aus einem goldenen Kelch versorgt. Diese statische Komposition ist reich an Details und gefallenen Kämpfern, die im Stil des Realismus dargestellt sind. Dieses Bild gehört einer kleinen Anzahl von historischen Kompositionen an, die das Museum als Veranschaulichung der mittelalterlichen Geschehnisse aus der Geschichte der Serben bewahrt. Dieses Bild ist ein Beispiel für das künstlerische Verständnis, das dieser Künstler seit dem Ende seines Studiums an der Wiener Kunstakademie pflegte. Zu den bekannteren Kunstwerken von Uroš Predić zählt auch das Bild „Fürst Lazar verzichtet auf das irdische Reich“ (Knez Lazar se odriče zemaljskog carstva).

Paja Jovanović war ein akademischer Maler, der in der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts lebte. Er wurde am 16. Juni 1859 in Vršac (Serbien) geboren. Nach seinem Schulabschluss ging er aufs Gymnasium und begann gleichzeitig mit seinem Vater im familiären Fotoatelier zu arbeiten. Im Jahre 1878 ging er nach Wien, um die Kunstakademie zu besuchen. Nach dem Grundstudium kommt er in die Klasse des Professors Leopold Carl Müller, was seine Kunst prägt. In der letzten Jahresausstellung präsentiert Jovanović seine Kompositionen „Minnesänger“ (Gus-

BILD: Paja Jovanović – Boško Jugović (1922)

lar) und „Großvater lehrt seinen Enkel“ (Uči deda svog unuka), womit er sich eine Auszeichnung und ein Stipendium verdient.

Um den Status eines Künstlers zu erlangen, blieb er in künstlerische Kreisen. Paja Jovanović starb Ende November 1957 im Alter von 98 Jahren.

BILD: Petar Lubarda – Schlacht am Amselfeld (1953)

Petar Lubarda, einer der größten serbischen Maler des 20. Jahrhunderts, begann sein Studium 1925 in Belgrad und setzte es 1926 in Paris fort. Lubarda ist nach dem malerischen Einfluss, den er auf die Entwicklung der Malerei der Nachkriegszeit hatte, ein Künstler enormer Größe und Bedeutung. Seine erste offizielle Ausstellung wurde 1929 in Rom eröffnet, 1937 bekam er den Hauptpreis auf der Internationalen Kunstmesse in Paris sowie 1940 in Den Haag. Den Rest des Zweiten Weltkriegs verbrachte er in Konzentrationslagern. Im Jahre 1951 eröffnete er die Historische Ausstellung in Belgrad, die eine radikale Trennung vom Sozialismus im ehemaligen Jugoslawien, darstellte. In seinen frühen Schaffungsjahren spürt man den Einfluss klassischer Meister während er seiner Malerei der Nachkriegszeit eine abstrakte Form und assoziative Inhalte hinzufügte. An der Freske „Schlacht am Amselfeld“ arbeitete Lubarda ganze drei Jahre. Er fand, dass es wichtig ist sei sich an die mythische Vergangenheit zu stützen, damit die Gegenwart, die geformt wird, ihre Stütze in der Vergangenheit hat. Dieses Bild di-

ente als Rechtfertigung der modernen Gesellschaft, die ihre Tradition nicht vergisst. Das Bild ist keine Klage über eine verlorene Schlacht, sondern eine Zelebrierung der Kunst.

Olja Ivanjicki ist 1931 in Pančevo geboren. Bis zu ihrem Studium lebte sie in Kragujevac, bevor sie nach Belgrad zog, wo sie sich als Studentin der Kunstakademie Wissen und Geschicklichkeit aneignet, die für eine erfolgreiche Karriere wichtig ist. Nach dem Studium bekam sie ein Ford Stipendium zur Fortsetzung des Studiums in den USA, wo sie später auch die Möglichkeit hatte im Programm „Artist in Residence“ im Rahmen eines Fulbright Stipendiums in der Road Island School for Design teilzunehmen. Sie wurde mit den Preisen des „7. Juli“ und des „Vuk“ (Vukova nagrada) für ihr Lebenswerk ausgezeichnet. Darüber hinaus bekam sie im Jahre 2006 den „Golden Chain Award“ (Zlatni beočug) von der Belgrader Gesellschaft für Kultur und Bildung für ihr Lebenswerk sowie den Preis der Wirtschaftskammer Serbiens für ihre Zusammenarbeit.

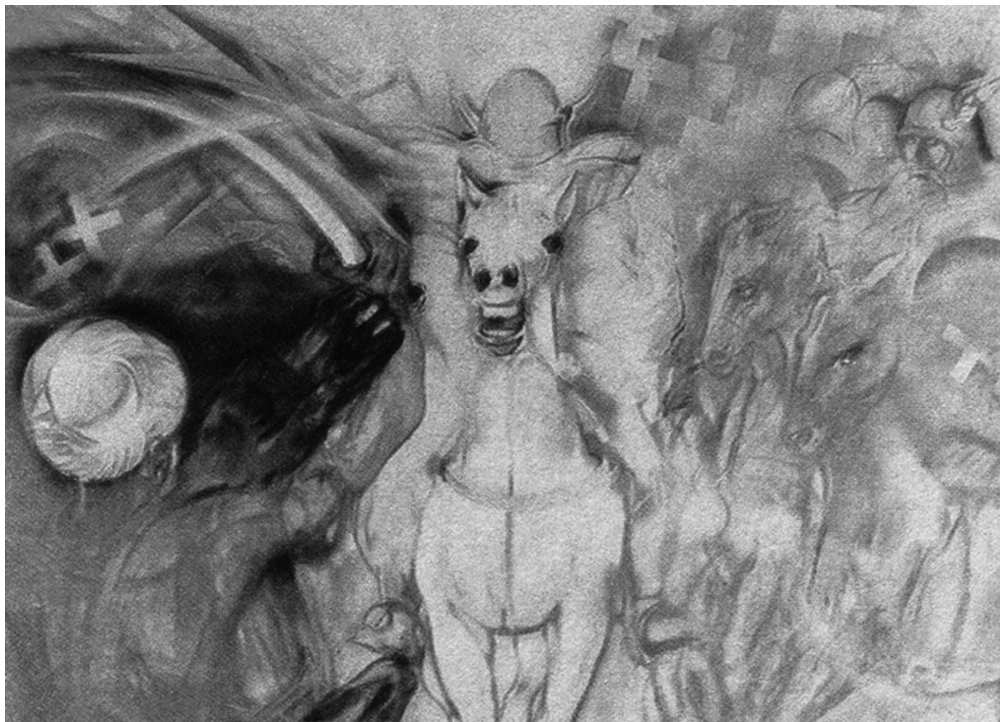

BILD: Olja Ivanjicki – Schlacht am Amselfeld

Petar Radičević machte seinen Schulabschluss der angewandten Künste in Belgrad und Novi Sad und diplomierte auf der Belgrader Kunstakademie. Hauptsächlich beschäftigte er sich mit Comics, aber während der 80er Jahre des 20. Jahrhunderts war auch seine Arbeit im Bereich der Malerei bedeutsam. Er stellte seine Werke über Jahre hinweg auf verschiedensten Comicmessen aus. Heute lebt und schafft er in Zemun nahe Belgrad.

BILD: Petar Radičević – Schlacht am Amselfeld (1987)

MILUNKA SAVIĆ - DER HELD, DER EINE HELDIN WAR

Autor: Wien International

Milunka Savić war eine ganz besondere serbische Soldatin. Sie war im Ersten Weltkrieg die Soldatin mit den meisten Auszeichnungen und zwar nicht nur auf dem Balkan oder in Europa, sondern weltweit.

Geboren wurde Milunka Savić am 24. Juni 1890 im Dorf Koprivnica im heutigen Südwestserbien. Darüber, wie ihre militärische Karriere begann, gibt es verschiedene Versionen. Die charmanteste davon besagt, dass sie als ihr eigener Bruder zur Armee ging. Denn damals durften Frauen dem Militär lediglich als medizinisches Personal beitreten. Milunka aber wollte kämpfen und trat der Armee als Mann unter dem Namen Milun Savić bei. So begann sie 1913 im Alter von 22 eine höchst beeindruckende Militärlaufbahn. Erst im Zweiten Balkankrieg, als sie in der Schlacht um Bregalnica verwundet ins Feldspital eingeliefert wurde, stellte man fest, dass der herausragende Soldat eine Soldatin war.

„Ich warte“

Nachdem ihre Wunden soweit verheilt waren, musste sie ihren Vorgesetzten erklären, wie es sein konnte, dass sie eine sie war. Milunka sagte wohl so etwas wie: „Ja, ich bin zwar eine Frau, aber eben eine, die in den letzten Jahren immer an vorderster Front war, wenn allen die Kugeln um die Ohren flogen und uns vom Handgranatenwerfen schon die Arme wehtaten.“ Sie gab an, nichts anderes als den Dienst an der Waffe zu akzeptieren. Ihr Vorgesetzter beschied sie damit, er wolle darüber nachdenken und sie solle doch am nächsten Tag wiederkommen. Ihre Antwort: „Ich warte.“ Und das tat sie dann auch – an Ort und Stelle. Nach einer Stunde hatte sie ihr Okay.

Ein-Frau-Armee

Um ihren unbändigen Kampfwillen ranken sich zahlreiche Legenden. Wahrscheinlich sind sie sogar größtenteils wahr, denn Milunka Savić erhielt auch die entsprechenden militärischen Auszeichnungen. Eine der ersten, den Karadjordje-Stern mit Schwertern, bekam sie für ihre Leistungen bei der Schlacht an der Kolubara im Ersten Weltkrieg. Eine „typische“ Aktion von ihr war, dass sie im Alleingang Handgranaten werfend durch das Niemandsland zwischen den Fronten lief, mit dem Bajonett voran in einen österreichischen Bunker sprang, 20 (!!) Soldaten – immer noch alleine – zur Kapitulation zwang und als Kriegsgefangene festnahm.

Foto: Milunka Savić in Uniform vor der Kamera stehend

Cognac als Opfer

Insgesamt wurde Milunka Savić neun Mal verwundet. Von „normalen“ Schusswunden bis hin zu Granatschrapnellen im Kopf war alles dabei. Im Gegenzug nahm sie im Laufe des Krieges noch ein paar Dutzend Gegner im Alleingang gefangen und schadete dem Feind auch sonst erheblich.

Als sich die Lage für Serbien immer weiter verschlechterte, wurde der Kern der serbischen Armee in das französische Heer integriert. Eine berühmte Anekdote über sie ist, dass zu der Zeit, als sie mit ihrer Truppe in Thessaloniki stationiert war, ein französischer Offizier nicht glauben

wollte, dass Milunka eine absolut treffsichere Werferin von Handgranaten war. Er stellte einen Cognac aus dem Jahr 1880 auf einen Pfosten, mehr als 40 Meter entfernt. Milunka zerschmetterte die Flasche mit einem Wurf. Mit ihrer Einheit zerstörte sie in dieser Nacht noch 18 weitere sündhaft teure Cognacflaschen. So wird verständlich, wie Milunka zu dieser Ordensflut kommen konnte: Zwei Orden des Karadjordje-Sterns mit Schwertern, serbische Silber- und Goldmedaille für Tapferkeit, Andenken an Freiheitskriege 1912–1913, Freiheits- und Vereinigungssandenken 1914–1918, zwei französische Ehrenlegions-

orden, französischer Orden des Kriegerkreuzes mit goldenem Palmenzweig sowie englische und russische Orden.

Großes Herz für Kinder

Nach Ende der Kriege heiratete sie und bekam eine Tochter. Ihr Mann verließ sie und die Tochter kurze Zeit darauf. Weil sie Analphabetin

ohne Schulabschluss war musste sie als Putzfrau in der damaligen „Hipotekarna banka“ arbeiten. Als ehemalige Soldatin bekam sie vom Staat ein Grundstück in Nordserbien, wo sie eine Zeitlang lebte. Später übersiedelte sie in eine Wohnung in Belgrad. Neben ihrer Tochter erzog sie auch drei Waisenkinder. Zudem bildete sie noch 32 weitere Kinder aus. Das alles konnte sie sich dank ihrer Einnahmen wie Gehalt, Invalidenentgelt sowie französischen Renten als zweifache Ehrenlegionsordensträgerin leisten.

Epilog

Ganze Regimenter und die ranghöchsten Offiziere der größten Militärmächte standen vor Milunka Savić respektvoll stramm und ihr zu Ehren wurden Fahnen gehisst. Doch der Staat vergaß sie schnell. Sie starb am 5. Oktober 1973. Die Straße im Belgrader Bezirk Voždovac, in der sie einst lebte, trägt heute ihren Namen.

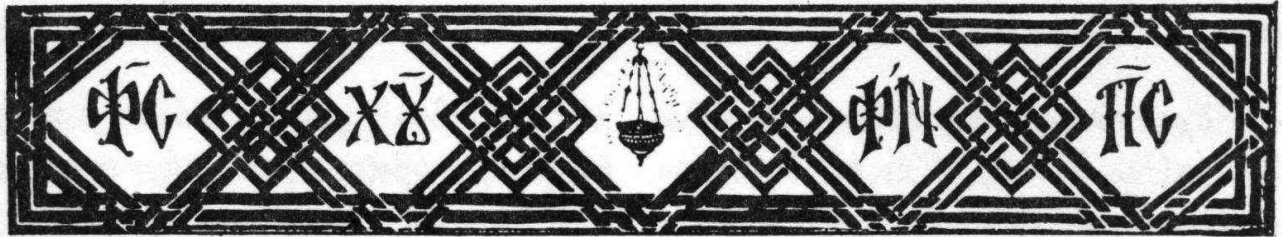

Foto: Porträtbild der serbischen Soldatin aus dem Ersten Weltkrieg

Foto: Das Denkmal an Milunka Savić in Jošanička Banja in Serbien

ORTHODOXIE

DIE APOKALYPTISCHEN ZEICHEN UNSERER EPOCHE¹

Autor: Hl. Nikolaj Velimirović

Ihr habt die Apokalypse des Johannes gelesen und seid von Angst ergriffen worden. Euch scheint, dass sich jene furchterregenden Beschreibungen genau auf unsere Epoche beziehen. Jemand hat euch – den Text dahingehend ausgelegt, dass alle jene schrecklichen Drachen und Ungeheuer bereits in die Welt gekommen sind: Der rote Drache (Offb 12,3ff) als Sozialismus, das schwarze Untier mit den zehn Hörnern (Offb 13,1ff) als Freimaurerei, das Untier mit den zwei Hörnern (Offb 13,11ff) als Häresie. Und alle diese Ungeheuer führen Krieg gegen das Christentum! Genauso ist es, meine Brüder und Schwestern. In unserer Epoche hat die Hölle alle ihre Heerscharen gegen Christus in Bewegung gesetzt, doch die wahren Christen müssen furchtlos auf das schauen, was vor ihnen liegt, mit unerschütterlichem Glauben und Vertrauen in den, der allein unbesiegbar ist. Sagte nicht der Herr seinen Jüngern damals, als sie nur eine Handvoll waren inmitten des Römischen Reichs: *“Fürchte dich nicht, du kleine Herde. Denn es hat eurem Vater gefallen, euch das Reich zu schenken.”* (Lk 12,32). Und diese prophetischen Worte wurden Wirklichkeit. Die Jünger Christi besiegten das Römische Reich sowie viele andere Reiche dieser Welt und gewannen das Reich der Himmel. Die Apokalypse ist ein Buch, das, so glaube ich, prophetische Bedeutung hat für alle Generationen der Christen bis ans Ende der Zeit. Deshalb bezieht jede Generation den Sinn dieses Buches auf ihre eigene Epoche. Denn in jeder Epoche erhoben sich irgendwelche Drachen gegen den christlichen Glauben. Gepanzert mit allen Waffen der Erde und gottlos erhob sich jeder dieser Drachen, blähte sich auf, zischte, schoss sein Gift ab, doch am Ende zerbröckelte ein jeder von ihnen und zerfiel zu Asche. Stets blieb der allmächtige Christus Sieger über jedes apokalyptische Ungeheuer. So geschah es zu allen Zeiten und so wird es auch in der letzten Zeit geschehen, die dem Gericht Gottes vorausgeht. Lest aufmerksam, was der Seher der Apokalypse sagt:

Alle Untiere, alle Drachen und alle Könige der Lüge werden sich gegen das Lamm Gottes erheben und das Lamm Gottes wird sie alle besiegen. *“Sie werden Krieg führen gegen das Lamm, und das Lamm wird sie besiegen, denn Herr der Herren ist es und König der Könige.”* (Offb 17,14). Was wollt ihr mehr als eine solche Garantie für den Sieg Christi? Denn Christus ist es, der hier als Lamm dargestellt wird. Bei den irdischen Kriegen um Besitz und Macht weiß man nie im Voraus, wer siegen wird und dennoch kämpfen die Krieger beider Seiten mit Tapferkeit und Hoffnung. Wir aber führen einen geistigen Krieg, bei dem der Sieg im Vorhinein bestimmt ist, von Gott selbst vorhergesagt, vorhergesehen und gesichert. Durch viele Siege des unbesiegbaren Christus über alle Apostel der Lüge und Organisationen der Finsternis. Ihr fragt euch, ob dies der letzte Krieg sei?² Wer weiß? Christus selbst hat gesagt: *“Jenen Tag und jene Stunde weiß keiner, nicht einmal die Engel im Himmel, sondern nur mein Vater allein.”* (Mt 24,36). Ist dies der letzte Krieg für Christus und gegen Christus? Möge er es sein! Wenn es der letzte ist, dann lasst uns frohlocken und uns freuen, denn selbst wenn der Kampf in diesem letzten Krieg gewaltig sein wird, werden die Kränze überaus glanzvoll sein. Der letzte Krieg wird der letzte und erhabenste Sieg des Lammes sein. Welcher Christ würde nicht aus ganzem Herzen begehren, Teilhaber an diesem Sieg der Siege zu werden? Deshalb fürchtet euch nicht, der Sieg des uns von Christus geschenkten Glaubens ist uns sicher wie die Grundfesten der Welt. Seinem Willen entsprechend schiebt er den Endsieg hinaus, um vielleicht von einer großen Menschenmenge gesehen zu werden – vom Himmel herab und auf Erden – und damit sich mehr Herzen darüber freuen können.

- ¹ Dies ist der Brief 115 der Sammlung der 300 „Hierapostolischen Briefe“ (1937-41), gerichtet an die Gemeinschaft des Heiligen Johannes. Aus. Übersetzt vom Kloster des Hl. Johannes d. Vorläufers aus der zweibändigen griech. Ausgabe, Verlag En Plo, 4. Aufl. Athen 2010, Bd. 1.
- ² Der hl. Nikolaj spricht hier vom Zweiten Weltkrieg.

GASTHAUS & PIZZERIA „NEUWIRT ZOKY“

Besitzer: Zoran Cvijanović

Tel.: + 43 5332 81072

Handy: +43 676 64 44 587

Bahnhofweg 2, 6336 Langkampfen / Unterlangkampfen, Austria

E-mail: neuwirt.zoran@aon.at

www.neuwirt-langkampfen.at

- * Traditionelle Tiroler Küche & Pizzen
- * Spanferkel und Lamm auf Bestellung
- * Zwei Gaststuben mit bis zu 80 Sitzplätzen für ihre besonderen Anlässe
- * Firmen- und Familienanlässe aller Art
- * Nur am Montag ist Ruhetag

KOMMEN SIE ZU ZOKY NACH LANGKAMPFEN!

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И НАРОДА

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И НАРОДА – СВЕТОСАВСКИ ПУТ КАО ОСНОВА ЗА ФОРМИРАЊЕ ЗДРАВЕ И НАЦИОНАЛНО СВЕСНЕ ПОРОДИЦЕ

Пише: Зоран Пањковић,
председник Српске православне
црквене општине Кузмин

Црква и народ. Може ли бити једно без другог? Народ без цркве може да постоји, а може ли црква без народа? Хришћанска православна црква је Духом Светим благодатна заједница народа као видљиве живе Цркве, људи који су крштени, рођени водом и Духом Светим с невидљивим живим Богом – рођеним, васкрслим Господом Исусом Христом, Пресветом Богородицом, бестелесним силама Господњим и свима светима који су за живота угодили Господу. Ова повезаност је нераскидива и условљена јер апостоли, епископи, свештеници и монаштво су народ – људи из народа који су примили посебну благодат и призвани за службу Богу као што су и мирјани – световни људи такође народ од Бога призван за друге животне послове.

Светосавље. Српски народ као хришћански православни род јесте и остаће жива Црква Христова сасвим небитно у ком броју, као мало стадо које се не боји јер има свог пастира који га чува и штити. За светосавље неко је добро рекао да је „хришћанство србског стила и искуства“ јер је обележило вековни живот Срба хришћана по завету духовног оца Светог Саве првог архиепископа српског. У нашем српском језику светосавље је као и православље – милосвучна реч, наша вода жива која подсећа на невидљиву реку која тече и милује наше животе, испира и чисти наше грехе, исцељује болести и оживљава наше за живота умртвљене и помрачене душе. Наши непријатељи се

боје и страхују од светосавља, од снажне вере у Свету Тројицу, од чврстих и храбрих мужева и пожртвованих жена, од деце која су за свог љубљеног Христа сшремна и живот да положи. Боје се народа светосавског, верног, који непоколебљиво иде уским путем, који се каје, пости, исповеда и причешћује, слави крсну славу – светитеља заштитника свога дома, који живи светотјинским животом своје Српске православне цркве, у породици као заједници очева и мајки, родитеља, и деце, предака и потомака.

Страх скоро обавезно рађа мржњу јер наши мрзители су прво омрзли нашег Господа Исуса Христа и његове свете служитеље – Светог Саву и друге свете, а онда и нас Србе, овце стада Христовог, стално вребајући моменат, као вук, када ће стадо да одлута или пастир да заспи.

Породица. У нашем, српском предању, породица је темељ друштва од кад је света и века. То је Богом благословена заједница родитеља, мушкарца и жене, са својим прецима и потомцима. Заједница крштених и живих људи која се стално умножава, обожава и слаже, у којој се рађа и умире, удаје и жени, ради и доприноси, од које се даље стварају нова огњишта и друге породице и тако изграђује народно тело са свим удовима и главом која га води. Ако нема ове генезе, овог пута изградње и учвршћивања народног бића, српски народ ће престати да постоји као такав, остаће некакви биолошки остаци, безоблична маса без имена и свести.

О пропадању српске породице. Двадесетих година прошлог века почео је процес разарања српске породице. Многе су породице после Великог рата остале без домаћина, мушких глава које су живот положиле за слободу и част Србије, а многи су остали инвалиди. Осим дела преживелих храбрих ратника чија се реч више није чула нити слушала, у Србији су остали мушкарци, ратни лиферанти и њихова деца која нису никада била у рату, трговци и фабриканти и политичари који су избегли бојиште, „зелени кадар“ који се крио по шумама. Из несоја се рађао несој. Измена свести о српској патријархалној породици почела је на основу европских узора почетком прошлог века и свој пуни замах доживела је између два светска рата. Најпре су на удару биле породице у већим градовима и варошицама, где су страна мода и култура, школовање деце у иностранству, довели до разарања традиционалног живота српске породице. Популаризација сатанистичке, такозване модерне уметности, књига и филмова и других облика културе стално су из узраста у узраст нагризале српско биће младих, будућих оснивача породице. Појавио се и болшевизам, комунистичке и друге безбожне идеологије којима су се Срби приклањали. Српско село је захваљујући одређеној изолованости, врсти послова и начину живота ипак остало у великој мери заштићено од ових пошаста. И када је Други светски рат протутњао, процеси разградње су се наставили, овај пут је комунизам имао своје законитости и опет су српске

грађанске породице биле на удару. Обесправљене имовински, присиљене да се повинују новом поретку, мењале су свој дотадашњи начин живота или су у крајњој мери бежале у иностранство, где су очувале традицију српске породице. Пошто су нове безбожне власти виделе да и поред свега српска породица на селу опстаје, кренуле су у разградњу села, одузимајући земљу и имовину, правећи од вароши градове, од градова мегаполисе у које су се муком и сиромаштвом натерани досељавали дојучерашњи сељаци, осиромашени људи којима је понуђен рад у фабрикама и предузећима. На селима су остајали стари, способни или мање способни и они који су још могли да преживе. У градским солитерима, далеко од природних корена, ови нови, градски Срби, полако су почели да губе себе, своју традиционалну свест о породици, трајући патријархалну породицу заосталом и прихватајући сулуде моделе живота и заједнице које су преко малих или великих екрана или на други начин видели и који су им се допали. Престала је функција главе породице, домаћина чија се реч слуша, породица се претворила у дебатни клуб, а деца полако али сигурно изгубила дужно и обавезно послушање према родитељима. Та такозвана модерна социјалистичка градска породица у цркву на литургију више није ишла, недеље су биле за излете, а крсна слава, ако није код родитеља на селу, била је обична добра гозба и забава на одређени дан. На овај начин, српски градови постали су извор разарања православне хришћанске српске породице са снажним утицајем на велики број људи. Део Срба је слепо следио „највећег сина наших народа и народности“ и његов хедонистички начин живота којег се и данас с носталгијом сећају. Ти Срби јадикују за временима када се „лепо живело“, могао си кућу, викендицу и кола да купиш на кредит, с црвеним пасошем да путујеш куда хоћеш и тако даље. У том „сјајном“ периоду две Србије су побијене у заметку због пропагираних сексуалних слобода. За ове породице доста је једно, евентуално два детета. И опет Срби Бога не познаше него као и њихови оци наставише да греше. Последња деценија двадесетог века донела је најаву и развој неолибералног капитализма у најгорем облику, с

једне стране, и такозвано национално освешћивање Срба, с друге. Уместо истинских духовних и националних вредности српском народу је понуђено магијско православље и фолклорни национализам примитивног облика. Продор секти био је у пуном замаху, ратови, инфлације и сиромаштво разарајуће су деловали на породице. Од тих последица врло се тешко опорављамо и данас. Појединци од којих се ствара породица, момци-мушкарци и девојке жене у страшном лутању и заблудама овосветског хаоса, клањајући се свесно и несвесно туђим идолима и вредностима запостављају суштину свог бића. Вођени трендом и модом, венчавају се у црквама у које дођу следећи пут да крсте децу, јер тако су и њихови стари, а онда их више нема у цркви док не жене или не удају своју децу или су у гостима на неком другом венчању или крштењу. Тако се битна духовна веза ових оснивача нових породица с црквом губи. Нема литургијског живота односно истинског заједничарења у Господу. Уз изговор о радној заузетости иза које се крије жеља за материјалним стицањем и каријером и такозвано „немање слободног времена“ одвајају данас појединце и породице од светотајинског живота цркве. Материјално богатство у овим породицама одржава лажни мир и срећу, у другима сиромаштво води ка очајању, а све заједно одваја их од Бога приметно или не приметно.

Српска породица данас. Ове појаве и проблеми нису непознати ни нашој Цркви ни верујућим људима који с научне стране сагледавају стварност, а сви заједно покушавају да нађу добре одговоре на ова страшна искушења. У свем том труду појављују се и неке тезе о којима треба добро промислити, типа „Светосавље за 21. век“ или „Светосавље 21. века“, из чега вероватно треба закључити да светосавље ранијих векова не може дати добре одговоре на изазове овога, 21. века. Најпре, треба знати да ако постоји, а несумњиво да постоји, онда је то „Светосавље у 21. веку“, што значи неизменљиво учење Светог Саве засновано на јеванђељу Новог завета као наша „Крмчија“ у овом пролазном животу и времену. Векови, дани и године, стране света, све је то небитно јер је променљиво. Ми се морамо обавезно прилагођавати јеванђелском свето-

сављу, а не, сачувај Боже, прилагођавати светосавље нама или некаквом времену које сада називамо 21. веком. Без унутрашње обнове и преумљења нашег народа ка Господу нема Божјег благослова за стварање хришћанских православних светосавских породица. Српска светосавска породица, ако можемо тако да је назовемо, јесте израз и облик заједнице хришћанске љубави невезано да ли је чине прости, необразовани људи или интелектуалци, сељаци или радници. Основа ове породице је сазнање за Христа Спаситеља и вера у Његово учење. Породицу води мушка глава, домаћин који је послушан цркви, с њим је жена која је послушна мужу као црква Христу и деца која су послушна својим родитељима, млађи дугују послушност старијима – ова духовна вертикала мора да постоји, нема ли ње, нема ни хришћанске породице, наравно ако су сви поменути живи. Оваква породица живи у једномислију и једнодушју, али никако у лажном миру и такозваној срећи, јер је како богоносна тако и крстоносна. Духовно и душевно здравље је снага хришћанске породице јер телесно здравље је променљиво, а деца се рађају по Божјем плану и промислу.

Породица хришћана је као лађа на мору, час у мирној и сигурној луци, час на отвореном и мирном мору, а често на узбурканом, пуном ветрова и олуја, ту су радости и туге. Православна породица за свако добро и лоше у животу увек неизмерно благодари Господу и од њега очекује спас трудећи се и сама. Ђаво, тај „човекоубица од почетка“, увек напада такве породице тражећи ослонац у ослабљеном члану или члановима и вребајући прилику да је уништи. У светосавској породици ништа се не почиње и не завршава без молитве Богу, а све велике послове благосиља Црква преко својих служитеља. Из ове породице неко је обавезно на редовним или празничним богослужењима у цркви и у току године се сваки члан припрема постом, молитвом и покајањем за причешће у складу са својим могућностима, тако да литургијски живот тече непрекидно. Хришћанска породица се споља ни по чему не разликује од свог окружења – ако је у граду, живи градски, ако је на селу, онда сеоски. Хришћани, а самим тим и породице, Господа носе у срцу, живе и

делају по његовом учењу и заповести-
ма, а мање га спомињу устима и речи-
ма. Овако гледан и набројан тек мањи
део особина и обележја хришћанске
породице неке се можда чини не-
могућим, идеализованим или нереал-
ним, тешким. У суштини, реч је о дуго-
трајном процесу у којем учествује само
онај ко жели. Нема тајног рецепта или
решења, светосавље има све одговоре,
доступно је сваком Србину и Српкињи
у сваком облику: кроз богослужења, ус-
мено и писмено, књиге, интернет и као
свака слобода од Бога дата – на нашем

роду је да се одлучи на коју ће страну.

Национална самосвест Срба. Србин је
увек Христов и свако поимање Српства
без Господа је велика заблуда и пропаст.
Ми смо пре свега православни хришћа-
ни српског рода. Свако одвајање од
Христа је погубно и води ка кафанском
богоборачком српству пуном заблуда.
Ако се поносимо што смо Срби, онда се
поносимо зато што смо Христови и што
су наши преци следили Његов крстоно-
сни пут у нади на Васкрсење.
Наши славни преци у најтежим трену-

цима, када су кретали у бој из кога су
знали да се можда неће вратити, узви-
кивали су: „С ВЕРОМ У БОГА, ЗА КРАЉА
И ОТАЏБИНУ!” Не треба никада забора-
вити редослед у овом покличу. Нашу
децу од малих ногу треба учити да ве-
рују у Бога и да знају да су Срби, и то
искључиво тим редом, Бог је увек на
првом месту.

Никад не заборављајући да се сви Све-
ти Срби моле Господу за спасење рода
нашег, потрудимо се да будемо достој-
ни њиховог молитвеног заступништва.

ПОРОДИЦА – ЦИГЛА ОД КОЈЕ СЕ ЗИДА ЦИВИЛИЗАЦИЈА

Пише: Хаџи Братислав Николић, Фондација
„Пријатељ Божји” из Канаде

„Наше друштво тренутно се налази у великом ћорсокаку. На једној страни бесомучна маркетиншка кампања непрестано насрће на човека нудећи му измишљену потребу као неопходну док на другој опште осиромашење убија сваку могућност задовољења и основних, а камо ли измишљених потреба. Човек је распет и слућен. Уз тако бесомучну понуду и наметање потреба врши се ужасавајуће агресивна либерализација у моралној сфери живота. Више ништа није довољно свето да се не би могло употребити за задовољавање прохтева и страсти. Пандорина кутија је давно отворена...”

Ако бисмо се фигуративно изра-
жавали, породицу бисмо мо-
гли одредити и као циглу у зиду
грађевине зване цивилизација. Дакле,
породицу можемо видети као основ-
ни градивни материјал људског рода
и свих видова и облика његовог по-
стојања од праискони до данашњег
дана. Темељи породице постављени
су у Рају, а Откровење (историја спа-
сења) сведочи нам да су наши праро-
дитељи Адам и Ева били, заправо, прва
породица. Према учењу светих Отаца
муж и жена јесу пуноћа породице која
се, додуше, надограђује и надзиђује
рађањем деце. Едемска слика пружа
нам информацију и о томе да брак није
само и једино заједница двоје људи
– мушкарца и жене – већ троје, при-
 чему се осведочавамо о Христове речи

којима Он подразумева и Себе свуда
тамо где се људи окупљају у име Њего-
во. Овакво поимање темељне људске
заједнице даје нам да разумемо да су
деца дар Божји дариван брачници-
ма који се љубе творећи тако целосну
заједницу људи и Бога.

Српски народ, као историјски ликви-
дан народ, своју словесну историју и
сва постигнућа у том благословеном
следу времена и епоха темељио је на
вредностима које органски израстају
из породичне заједнице. Породица је
била извор не само егзистенцијалне
сигурности већ и много више. Она је
била оваплоћење речи Христових да не
живи човек само о хлебу већ и од сва-
ке речи која излази из уста Господњих.
Дакле, породица је била утемељивач
најдубљих етичких ставова на којима

су саздавани свеколики личностни про-
фили њених чланова, у већој или мањој
мери подобних богочовечанском Прво-
лику. Породица је хранила свога члана
не само хлебом већ и свим оним што
пред Господом не гине, царством Божјим
и правдом Његовом, оним што га је
припремало за сусрет с Христом, лицем
у лице, у Царству Његовом.

Без жеље да класификујемо и дајемо
типолошки оквир и именовање, мо-
жемо у овом смислу говорити о све-
тосавском формату породице. Она је
и у вековима ропства била предложак
који је одиграо кључну улогу у очувању
хришћанског духа и даха, чак и онда
када је литургија била привилегија је-
дино монашких заједница.

Не спорећи и не занемарујући чињени-
цу да је у свим епохама (и свим друш-

твима) човек ипак био и остао само човек, биће које страда под жестокиим налетима стихија пале природе, биће греховно и склоно греху, ваљало би нагласити да је породица имала доминантни значај и утицај у формирању личности. И у оним историјским раздобљима када је српска држава бивала у великим кризама, породица је била и

остала регрутни центар благочешћа из којег су ницали изданци слободољубља, љубави према Богу и ближњем која је надахњивала и покретала на борбу за слободу од тираније и ропства.

Но, како се на историјској позорници мењао цивилизацијски дискурс, тако је и породица доживљавала своја преобликовања и промене карактера. Напредак науке која је мењала технолошке и материјалне претпоставке друштвеног живота за собом је повлачио и промену приоритета и у вредновању садржаја живота. У том смислу и

породица је добијала „конкурвенцију“ у другим видовима заједничарења. Данас те друге, назовимо их алтернативне заједнице, скоро да су однеле потпуну победу над породицом. Врховна вредност око које се тискала породица све је мање био Бог, а све више неки други, мали богови који су, марширајући у одвојеним колонама, на породицу нападали здруженим снагама. Богоборство је свима њима био заједнички програм и оружје.

Прву и највећу победу над породицом наше друштво забележило је увођењем богоборне антихришћанске комунистичке идеологије чије су последице у пракси биле – остварење начина постојања који маргинализује породицу ударајући на њен репродуктивни карактер. Није реч ни о каквој паушалној оцени како је комунизам крив за све, већ о суштинском погледу на свет који породицу искључује из главних цивилизацијских токова и који је маргинализује негирајући јој главну улогу у обликовању и напретку друштва. Породица тако постаје само банални територијални додатак и циљна група на коју

насрћу економија, производња, финансије, култура, наука, претпостављајући јој се и чинећи је простим додатком, најчешће потрошачем. Кичма породице се ломи и уместо на две, човек се присиљава да хода на четири ноге и дресира да на понуде модерне цивилизације реагује Павловљевим условним рефлексом.

Јагма за материјалним богатством, друштвеним статусом као основним условом за лагодан и безбрижан живот и, на другој страни, борба за опстанак (особито у кризним временима какво је ово наше) доводи до све веће апстиненције од склапања брака и рађања деце. Саможивост и неспремност на давање и жртвовање, с једне, и немање храбрости да се ухвати у коштац са изазовима породичног живота, с друге стране, донели су горке плодове. Увид у статистичке податке сведочи да сваки трећи брачни пар у сеоским, док сваки четврти у градским срединама ове наше Србије – нема потомство. Готово 300.000 мајки само гаји дете, док на другој страни то чини свега 3,6 одсто очева. Када се подаци о броју породица без деце укрсте с бројем самохраних очева и мајки и бројем ванбрачних заједница, долази се до закључка да класична породица коју чине мама, тата и дете полако одлази у историју. С обзиром на то да је број старијих од 65 година за 12 одсто већи од броја млађих од 15 година у нашој земљи, може се очекивати да ће следећи попис

становништва показати још катастрофалније резултате.

Наше друштво тренутно се налази у великом ћорсокаку. На једној страни бесомучна маркетиншка кампања непрестано насрће на човека нудећи му измишљену потребу као неопходну док на другој опште осиромашење убија сваку могућност задовољења и основних, а

камо ли измишљених потреба. Човек је распет и слуђен. Уз тако бесомучну понуду и наметање потреба врши се ужасавајуће агресивна либерализација у моралној сфери живота. Више ништа није довољно свето да се не би могло употребити за задовољавање прохтева и страсти. Пандорина кутија је давно отворена. Најпримамљивија понуда из те кутије је, пре свих, сексуална распојасаност, чему, на општем нивоу, одговара тзв. сексуална револуција. Њени плодови: блуд, промискуитет, брачне преваре, разводи, ванбрачне заједнице, абортус као тренд „планирања породице“, тинејџерске трудноће, заразне полне болести, ХИВ и све остале социјалне патологије које мутирају из ове основне, како се чини, најпогубније су по интегритет продице.

Глобализација и локализација

Богоборство, то својеврсно рушење етичких темеља и уклањање корективног фактора из човекове личности, има за циљ (и већ га је постигло) анимализацију и стварање беспоретка у људима,

тортуру базичних порива људске природе, претварање човека у биохемијски реактор и полигон на којем ће страсти и чулности изводити своја бојева дејства рушећи људску личност и срозавајући је на подљудску и продемонску. Богоборство, у свим својим појавним облицима од најприкривенијих до најочигледнијих, постали је начин постојања савременог човека. Па и Србина. Поготово Србина. Овај цунами који са западне обале јуриша на глоб већ потапа нашу освештану земљу и народ.

Живимо, дакле, у времену легализације и легитимизације противприродних односа међу људима, хомосексуализације цивилизације, наметања безакоња путем закона које пише и усваја однарођена квазиелита, чланови националних парламената особито западних земаља (САД и ЕУ). Тако се позитивним законима злу даје легитимитет, док се добру и природном поретку одузима не само право на постојање (осим у илегалу) него и свака могућност легалне борбе за очување природног и нормалног поретка у друштвима.

У овом вртлогу озакоњеног безакоња и наш народ и држава све више почињу да личе на некаку монету за поткусуривање, а историјско-цивилизацијски депозит којим располажемо све више служи као мета за одстрел. Чињеница је, нажалост, да смо као народ у целини деценијама уназад у стању палости и духовне обамрлости, што доводи до тога да не разликујемо добро од зла. Са духовном неосетљивошћу руку под руку иде и ментално помрачење, потпуна дезоријентисаност због које не можемо бити успешни ни у једној области живота.

Шта нам онда преостаје у ситуацији када ове дегенерације полако улазе и у образовне програме основних и средњих школа, а преко њих и у све друге области живота и професије?

У таквом тамном вилајету човек не би требало да учествује како би сачувао не само живу и здраву главу него и чисту и неинфицирану душу. Дакле, опет и опет, само и једино породица, али не било каква породица, већ само и једино она осољена сољу свете јеванђелске науке проверене и осигуроване ватром литургијског живота.

Синод Грчке православне цркве је, рецимо и то, званично изјавио да је против закона који дозвољава паровима

који се не налазе у браку да правно признају своје „партнерство“. По мишљењу Цркве оваквом обезвређивању је пре свега подвргнута света институција породице која се „више не сматра за ’малу Цркву’, већ је срозана до уговора о заједничком животу“. У условима кад држава доноси овакве антихришћанске законе „Црква је позвана да изрази свој став према савременим алтернативним облицима приватног живота који су у супротности с традиционалном породицом и противрече црквеном учењу које је позвано да подржи чланове Цркве на тешком путу у Царство Небеско“. На исти начин реагује и Руска православна црква, а њен глас се и те како чује у руској Думи, која већ усваја законе којима осујећује планове душегубаца за уништење руског народа. Болшевикизам је руском народу био више него добра лекција и сва је прилика да се то више неће поновити ни у ком облику. Ово је нада за све оне који су жељни словесја и природног поретка у животима људског друштва, а сами немају снаге да се изборе с државом која системски маргинализује оно што је нормално и фаворизује наказност. Можда би и наша Црква могла искористити „добре односе“ са државном влашћу и сугерисати нешто слично.

Христос посреди нас

Ипак, једини начин борбе против изопачења није борба против праждова и сличних манифестација и законских решења, него борба против зла у нама самима, или, ако хоћете, борба за честитост, исправност, моралност и здравље (духовно и телесно) у нама самима и нашим породицама! А то не може без задобијања Христа у своме срцу јер је Он „антитело“, својеврсна „вакцина“ за све духовне и друштвене инфекције и дегенерације тзв. савременог света! Због тога што је Христос темељ, а породица кров грађевине зване човек, бесомучно се напада Црква и разара породица. Све остало ће отпасти само ако се ово разруши! Пројектанти новог светског поретка то фантастично добро знају!

Због тога би и Црква требало да искорачи храбрије и одлучније, да свештеници испоље један далеко активнији, ажурнији, апостолскији приступ и присуство у породицама које су им пове-

рене на духовно старање и пастирствовање. Није, дакле, довољно ући у дом парохијана само ради освећења водиче или чреда већ је потребан заинтересованији однос. Свештеник би требало да постане фактор живота у породици, наравно јеванђелски и очински очигледно, а не секташки насртљиво.

То пак не ослобађа одговорности и свакога од нас, особито породичне људе и родитеље, за ванредно тежак подвиг борбе за здравље породице. Најпре супружници међу собом, самим тим и у сусрету са својом децом. Светим крштењем родитељи су се, осим у Христа, обукли и у обавезу да и своје потомство обуку у Њега како би их Он обукао у благодат која „слабости исцељује и недостатке допуњује“. Дужни смо да од дома и породице створимо малу цркву, домаћу цркву као благодатну заједницу која ће одолети свим искушењима и бурама живота.

Само ако у своје животе будемо истински уграђивали Христове стандарде и практично се владали према њима љубећи Бога и ближњег, хранећи гладног и појећи жедног, ако будемо изграђивали свест да смо на овоме свету позвани и призвани на служење а не на господарење, ако нам ближњи буде извор радости давања а не отимања и предмет за задовољавање страсти и похлепа, онда још и можемо очекивати да ће се нешто покренути у добром правцу. Да се не догоди да живот скончавамо у самоћи старачког дома зурећи у белило плафона болесничке собе, испражњени од смисла живота за којим смо трагали на погрешној страни, у земљи лажних чуда и обмана својих страсти и похота, у самозадовољавању и самопрослављању, једући хлеб пожњевен на њивама глади.

Човек је икона Бога живог, биће службе и служења које у породици налази место првог подвига. Ако се не изградимо градећи ту благословену заједницу зидајући је на Христу, глибићемо све дубље и дубље, удаљавајући се од смисла постојања и приближавајући смрти без остатка. Земља мртвих биће наше крајње исходиште наместо Земље живих!

СВЕТОСАВСКИ ПУТ ДАНАС

Пише: Мина Ковач, студент
Конзерваторијума у Бечу и чланица
хора Српске и Руске православне
цркве у Бечу

„Шта је данас светосавски пут? У поплави еколошких питања, борби за права хомосексуалаца, заштиту животиња, демократских покрета, абортуса и варијација на тему чије се вође и присталице називају модерним, светским и социјално свесним, Свети Сава некако не може да дође до изражаја (свакако не сопственом кривицом). Зашто се светосавски пут не би могао назвати модерним? ...“

Много пута, читајући разна житија, духовну литературу или пак биографије значајних људи, јавља нам се нека чудна мисао о недосежности таквог „посебног“ живота. Чини нам се да између нас, обичних смртника, и њих, посебних, постоји један непремостиви јаз, и да се ми њима, „великима“, не можемо приближити. Дали издивљења, незнања или нечег трећег, већина нас несвесно заврши обузета идеализацијом или чак идолопоклонством одређених личности, што је данас веома уочљиво у црквеној хијерархији.

Свети Сава, први српски архиепископ и просветитељ, није наш идол нити ауторитет у институционалном смислу, већ нешто много веће – светитељ који на својеврстан начин сведочи о Божанском деловању у овом свету. Кроз њега и с њим, ми славио Бога и ишчекујемо Христов други долазак! Међутим, заборављамо да је тај наш светитељ, ипак и човек. Исто као што је Христос, осим што је апсолутни Бог, и апсолутни Човек. Није ли нам човечја природа једна велика заједничка особина? Растко Немањић је човек с манама и врлинама попут наших. Када се присетимо тога, не чини ли нам се ближи? Разлика између њега и нас је у томе што је Свети Сава направио један корак напред одговоривши на Божји позив у свом срцу.¹

¹ „И мати, као свака мати, загрли га и целива с љубављу, па га отпустише с миром, али му заповедише да се брзо врати. Јер не знађаху да неће тражити јелене, /Јелен у Библији означава душу која жуди за Богом/ већ извор живота,

Господ му је дао слободу да бира, и не значи да би овај други пут био погрешан или грешнији од монашког живота. Одваживши се, изабрао је онај пут, који је више био његов, лични, и управо га је он водио ка спасењу. Успостављен је личносни однос Бога и човека, који није само привилегија „посебних“ већ га свако од нас овог тренутка може остварити када се Господу искрена срца обрати.

Наравно да нисмо сви позвани да постанемо светитељи, али у сваком од нас лежи могућност да се на неки, можда сасвим оригинални и несвакидашњи начин, спасемо. Ту је битно ослушнути шта нам срце говори и онда се охрабрити на активност, реакцију. Са Богом је све могуће! Нас не може живот да понесе, већ се ми сами одлучујемо за Живот или пак нешто друго...

Живот (Живот, не живот) јесте, ако допустите да се опробам у овој краткој дефиницији, „живот у Христу“, а истовремено личан и непоновљив код сваке особе. И управо је зато веома важно да се свако за себе запита који је његов начин досезања Царства Небеског, управо сада. Не постоје рецепти, препоруке, претње о паклу... У средњем веку је нешто такво могло функционисати, али данас долазе нове генерације које располажу информацијама брзином светлости и трагају за одговорима! Чак и најмлађи данас поседују невероватну количину података из најразличитијих области и многа нова и модерна питања их муче, а ми као будући или садашњи родитељи, морамо бити спремни на то. Љубав је отворена и не страхује пред непознатим! Међутим, суштаствени одговори не леже у књигама и Википедији, већ у нашем сопственом искуству које, ма колико мало или можда не увек поткрепљено подацима било, јесте и живо искуство Цркве. Такво искуство, тај делић неба у нама, од непроцењиве је вредности за нас саме и за будуће генерације, јер како потиче из сфере духовног света, носи бесконачни потенцијал и Истину, и превазилази раздор између духовног и световног света. Кад бисмо само мало чешће дали себи слободу да те златне нити наших бића поделимо другима. Чини ми се да се данас много више потцртава антиномија између појмова духовно и световно. Као да се намерно ради на тој подвојености, а провалија између њих сваки даном све више продубљује. Улазак у цркву и канцеларију је постао прелазак из једног универзума у други, попут свемирског брода који улази у орбиту, па се прилагођава новим условима летења, док се космонаути навикавају на бестежинско стање, те у први мах помало збуњено и трапава ударају о зидове. Овакав шизофрени дуализам данашњег света и јесте последица (циљ тачније) секуларизације о којој критички говори Александар Шмеман у књизи „За живот света“. Ка чему се креће наша радна седмица? Ка викенду када ћемо се сви породично „одвалити“ од спавања или ка Недељи? А недеља за недељом, па још једна не-

деља, ако не постане колотечина, ка чему води? Ка годишњем одмору или Васкрсу? Сам по себи, годишњи одмор не може бити циљ. Не би ли било радосније када би се сва та дугогодишња догађања, било позитивна било негативна, обојила једном новом нијансом смисла; када бисмо макар једном устали и запитали се: Куда ме води данашњи дан? Ако нађемо одговор на то питање, подељеност савременог света ишчезава.

Шта је данас светосавски пут? У поплави еколошких питања, борби за права хомосексуалаца, заштиту животиња, демократских покрета, абортуса и варијација на тему чије се вође и присталице називају модерним, светским и социјално свесним, Свети Сава некако не може да дође до изражаја (свакако не сопственом кривицом). Зашто се светосавски пут не би могао назвати модерним? Због чега се и ми, модерним средствима, не бисмо борили да укажемо (првенствено својим примером) на значај таквог пута? Али ако се будемо руководили са „ваља се“, „ми смо тако навикли“ или „тако су наши стари“, никада нећемо ни кренути са старта. Пут захтева кретање, јер се у супротном његов смисао губи! Од велике је важности да свако од нас у себи изнова открије

и утврди светлу светосавску стазу, јер је само то начин остваривања стабилне и модерне Цркве двадесет првог века. Немојмо се увек плашити модернизације и нових генерација. Нису то увек само бесмислене „новотарије“. Ако желимо напред ка новој хришћанској мисли, која је више него неопходна, морамо да пробамо, испитамо, некад мало и рескирамо и да превазиђемо страхове. Очигледно је да оно старо мора да се оплемени, освежи, подмлади... Хоћемо ли једноставно занемарити толике векове наше Цркве (српске и васељенске) и нашег духовног и историјског искуства и наставити онако „како смо навикли“ држећи се за туђе скуте, уместо да сопственом снагом изнова откријемо старо, и ново значење светосавља? Дајмо му ново рухо! Не заборавимо: „Векови су прохујали и многи ће јоште проћи...“ Не треба да се задржимо на истом тумачењу, оном из дванаестог века. Мисао морао да се развија, тече, а не да стоји у месту, попут детета коме претерано заштитнички родитељи не дају да одрасте. Искористимо мудрост вековима сабирану и продубимо оно што се изнедрило у српском народу! Дозволимо идеји светосавља да сазре! Углавном се тешимо мишљу да ми нисмо свештена лица, да имамо довољно

својих брига и да црквена питања треба оставити паметнијима и стручнијима од нас; или једноставно бежимо од греха, склањајући поглед када се грех пред нама (или у нама) појави, што само повећава анксиозност. Заборављамо да је Црква Христос, а да је Христос Богочовек који је дошао да спасе овај свет! Он чека на наш одговор и на нашу активност. Црква је понајмање једна институција са јасно утврђеном хијерархијом. Њој је потребна делатност сваког, па и најмањег човека на овој планети. Нама је то потребно! Од неизрециве је важности наша одлука и наше модерно обнављање светосавља, и то првенствено у нама самимима.

Уверењем о буђењу и преображају светосавског лика у бићу српског народа, надовезујем се на речи патријарха Павла, „да се нећемо стидети што смо потомци својих предака“. Њихова је светост узалудна ако и ми не наставимо истим путем. Сви смо позвани да корачамо стопама Светог Саве.

ПОРОДИЦА ЈЕ ТЕМЕЉ НА КОМЕ СЕ ГРАДИ БУДУЋНОСТ И ЧУВА ИДЕНТИТЕТ

Пише: проф. Срђан Мијалковић, МБА,
председник СПКД „Просвјета“, Аустрија

„Значај породице код Срба илуструје и потреба да се породични корени прате до у дубоку прошлост. Иако је тешко наћи релевантну потврду у писаним споменицима културе, постоји нешто што је готово нестало у траговима времена, али се ипак очувало у заједничком сећању. То су посебни изрази за претке – све до шеснаестог колена уназад – што је нешто заиста посебно међу свим народима.“

Није никаква новост да се структура сваког државног и сваког другог социјалног система који чине људи заснива на породици. Управо је породица, а посебно, како ми то кажемо, „ужа породица“ основа развоја човека, али и свих видова друштвеног уређења. Свеједно да ли је то

капитализам, демократија, неолиберализам или диктатура, суштина и најмањи заједнички садржалац развоја, али и услов преживљавања шире заједнице и појединца у њој управо је породица. Глобално посматрано, институција породице је у кризи. Та криза по-

себно погађа оне који не живе у својим земљама, већ у расејању. Не можемо спорити да велики део српских породица у Аустрији снажно осећа последице те кризе. Као и код многих других народа и у Срба је значај породице изузетан. Усуђујем се рећи – можда је код

Срба тај значај био још већи и важнији но код многих других старих европских нација. То је лако показати.

Кроз векове свог друштвеног развоја Срби су увек имали традиционалан, чак конзервативан однос према породици, како ужој тако и шириј. Јер управо су породица и односи у њој били најбољи чувар моралних и националних вредности, па и културне баштине. Припадност роду и породици и жеља за њеним очувањем били су често брана тиранима и окупаторима, а велика мотивација за револуције, устанке, херојства и честе а тешке одлуке о борби за слободу.

Сетимо са само да је велики део Срба још пре век и по живео у великим породичним заједницама – задругама, које су чинили сви чланови једне породице у три, понекад и четири генерације. Више таквих породица са заједничким пореклом чинило је род, родови су формирали братство, а више братственика или братстава могло је бити део једног племена.

Наравно, то данас није више тако, али у деловима Старе Србије, Црне Горе и Херцеговине, још постоји снажна и добро очувана свест о важности припадности роду и породици, која може и мора да заштити своје припаднике, али која захтева и послушност и дисциплину. Породица, кад мора, и кажњава, али пре свега води, образује, храни и штити. Подсетимо се да Срби као једини народ негују традицију Славе, која је управо настала као слављење Свеца, заштитника породице. Тако многи који исту Славу славе, знају да су некада били део једне велике породице. Та српска посебност, велика је тековина наше прошлости! Институција крснога кумства је још један традиционални одраз посвећености српског народа жељи за породичним повезивањем и очувањем тих веза, јер кумства су трајала кроз генерације, везе међу кумовским породицама чак су и превазиле нормалне породичне „крвне“ везе, па је та повезаност била на духовном и универзалном нивоу битнија од обичне, овоземаљске. Није стога чудно што је че-

ста и важна српска пословица: „Бог, па кум“!

Значај породице код Срба илуструје и потреба да се породични корени прате до у дубоку прошлост. Иако је тешко наћи релевантну потврду у писаним споменицима културе, постоји нешто што је готово нестало у траговима времена, али се ипак очувало у заједничком сећању. То су посебни изрази за претке – све до шеснаестог колена уназад – што је нешто заиста посебно међу свим народима.

Преци:

Отац	Мајка
Деда	Баба
Прадеда	Прабаба
Чукундеда	Чукунбаба
Наврндеда	Наврнбаба
Курђел	Курђела
Аскурђел	Аскурђела
Курђуп (Курђун)	Курђупа (Курђуна)
Курлебало	Курлебала
Сукурдов (Сукурдол)	Сукурдова (Сукурдола)
Сурдепач	Сурдепача
Панђупан	Панђупана
Ожмикур	Ожмикура
Курајбер	Курајбера
Сајкатав	Сајкатава
Бели орао	Бели орао

Потомци:

Син	Ђерка
Унук	Унука
Праунук	Праунука
Чукунунук	Чукунунука
Наврнунук (Беле пчеле)	Наврнунука (Беле пчеле)

Форма овог текста не дозвољава дубљу анализу историјских породичних обичаја и односа у Срба, али и ово до сада показује да је улога и значај породице кроз време био битан чинилац развоја и живота српског народа на целокупном духовном простору на коме Срби живе како у српским државама тако и у расејању.

Како је данас? Како данас функционише српска породица у расејању, посебно у Аустрији?

Без жеље да генерализујемо, прво што упада у очи јесте то да је остало мало времена за неговање породичне заједнице, то јест заједништва у породици. Друго, не мање важно, јесте то да је институција породице у великој кризи, посебно међу Србима у Аустрији.

Већина Срба у Аустрији изабрала је ову земљу за живот да би у њој радила и зарадила. Они то и чине. Углавном, цењени су као радници, издржљиви и спремни на одрицања, лојални до наивности, неспремни да се боре за своја права, несклони удруживању, а врло јефтине. Они за сваког послодавца чине идеалну радну снагу.

Због свега тога, родитељи који вредно раде обично немају довољно времена за своју децу, она су често препуштена (понекад сумњивом) окружењу, с недовољном свешћу о својим коренима, културним и породичним посебностима, а најгоре у свему је запостављање свог језика и традиције.

Тиме се деца, као и родитељи – дакле породице – гурају на социјалну маргину друштва у коме живе, изложени су асимилацији, а недостатак времена и свести о важности образовања и очувања традиције води даљој дезинтеграцији породичних структура.

Ово је ипак само једна страна медале. С друге стране, још постоје породице које инсистирају на важним породичним ритуалима, покушавајући да скупа проведу што више квалитетног времена и продубе међусобне везе.

Одласци у цркву, барем једном недељно, прослава важних празника на прави начин, пре свега славе, Божића, Васкрса, Врбице (да поменемо само најбитније), па и разних световних и државних благодана, чине основ за снажну породичну повезаност, а тиме и личну стабилност. Заједнички излети, летовања и зимовања (нарочито у постојбини) од великог су значаја. Недељни ручкови, породичне посете, посете културним збивањима, такође су битни елементи јачања породичних

односа. Спорт на сваки начин, од заједничког навијања, пред телевизором, до заједничког играња у парку или спортском терену, вожња бицикла или партија „човече, не љути се“, једнако делују као споне међу свим члановима и генерацијама у породици и једнако су важни стубови породичног заједништва. Неговањем тог заједништва јача и породица и појединац у њој. То значи да је борба против кризе

могућа уколико породице имају снаге и свести о потреби за јачом повезаношћу и очувањем корена и традиције. Све ово показује да постоје многи механизми који могу допринети очувању и оснажењу породице, али и бројне тешкоће које воде распаду традиционалних породичних вредности. Наравно, овде смо углавном посветили пажњу специфичностима између којих се формира једна посебност

– српска породица у расејању, без икакве жеље да то генерализујемо и поједноставимо. Подразумева се само оно што је најважније: свака породица је прича за себе. Ако прича постоји, постоји и породица. Треба само неговати ту причу и бити истрајан. А ако желимо да нас породица и даље чува онолико колико је ми поштујемо, ништа нам друго не преостаје.

СТАБИЛНА ПОРОДИЦА – ПРЕДУСЛОВ ЗА ФОРМИРАЊЕ ЗДРАВЕ ЛИЧНОСТИ

„Једина животна вредност је породица. Кад пропадне породица, пропаће све, и свештенство и монаштво. Када пропадне породица, пропаће и свет.“ – Старац Пајсије Светогорац

Стабилна породица у којој владају складни односи предуслов је за формирање здраве и стабилне личности и кутак коме се увек радо враћамо, после свих дневних обавеза, успона и падова у животу. Породица је темељ и „основна ћелија друштва“. Како очувати данашњу породицу која је у дубокој кризи и помоћи јој да одоли свим искушењима пред којима се налази, питање је од стратешког значаја. Једно од важних задатака савремене породице јесте омогућити услове за правилан развој њених потомака. Бити родитељ и обављати на правилан начин своју васпитну улогу, није нимало лак задатак, посебно у турбулентним временима у којима живимо. Здравом, срећном и задовољном детету сваког је родитеља најважнији циљ коме треба тежити. За комплетан и правилан развој детета, осим задовољења основних потреба значајних за физички развој, потребно је и много љубави и сигурности. Наш познати педагог др Љубица Продановић у књизи „Дете хоће, а ви?“ саветује родитеље: „У свом развоју дете се стално мења. То захтева и мењање родитеља према детету.

Промене родитеља ће бити безболније и благовременије ако знања која су им потребна у подизању детета иду испред искуства.“ Најбољи модел за васпитање детета је лични пример родитеља. Не можемо говорити детету да је пушење штетно уколико смо и сами пушачи. Савремени родитељ мора да да позитиван пример свом детету, да поради на себи и личном просвећивању, целоживотном учењу, да буде доследан у захтевима, поступцима и понашању. То је претпоставка изградње ауторитета родитеља. Др Љубица Продановић подсећа да су, све образованијим родитељима књиге и текстови у штампи које пишу стручњаци, незаменљив извор сазнања о подизању и развоју детета у породици. Деци морамо бити учитељи владањем и начином живота који и лично водимо. Треба разумети децу природу и склоности, јер како рече Љубивоје Ршумовић, „деца су народ посебан“. Са децом треба отворено разговарати о свим проблемима и искушењима с којима се суочавају и формирати чврсте ставове када је реч о негативном деловању интернета, телевизије, пушења,

дрого и алкохола. Компјутер и телевизија имају и образовни карактер, али их треба у те сврхе и користити. Не треба ни претеривати у коришћењу и игрању игрица, јер то може негативно да утиче на здравље и психу деце будући да многе од њих имају у себи и садржаје насиља.

Спенсер је нагласио да тајна васпитања јесте у томе да човек научи како ће мудро да проводи време. Тој вештини треба да поучимо и нашу децу.

Осим избегавања претеране употребе интернета до дубоко у ноћ, због чега су нам деца често уморна на часовима у школи, морамо им понудити и креативне садржаје и усмеравати их на значај читања књига, на чему треба инсистирати од најранијих дана у детињству. Најбољи начин је да родитељи деци уместо скупих играчака чешће купују књиге, сами читају деци приче, песмице, бајке и да она оформе своју сопствену библиотеку. Осим што ће развити љубав према књизи и читању, деца ће обогатити и свој речник и очувати матерњи језик.

У зборнику радова „Српска национална култура на узбуну“ Миро Вуксановић

Пише: Светлана Матић, професорка педагогије у Бечу

подсећа: „Језик је матична река. У њу се сливају потоци из сваког запаћка где се чула реч. У један слив иде свака изговорена реченица. Свуда извире понека реч и одлази, реку увећава. Има народа док има моћи његовог језика. Језик је први знак и први заклон сваког народа. Богатство народа се мери богатством његовог језика... Језик је предак и потомак, истовремено. Језик претка је језик потомка. Ништа није толико природно у наслеђивању. Ко иде мимо тог правила, остаје без ичега. Не зна ко је и одакле је.”

Дете мора да спозна разлику између реалног и виртуелног света, а у томе му је потребна помоћ и подршка родитеља како би било у стању да буде самостално, да гради добре међуљудске односе и пријатељства и у реалном свету.

Треба развијати свест о значају свакодневних физичких активности и њиховом утицају на правилан развој личности. Жан-Жак Русо је истицао да је тело темељ интелектуалне способности и оруђа духа и да због тога оно мора бити чврсто и здраво. Детету морамо обезбедити довољно сна, здраву исхрану и услове за правилан развој. Након напорних дневних обавеза које носи савремени начин живота, родитељ мора да смогне снаге да буде смирен и да разговара са својим дететом. Несхватљиви су

резултати једне анкете да родитељи у току дана дневно разговарају са својим децом само четири минута. Треба користити време за заједничке шетње, игре, заједничко обављање кућних послова, причање и посете.

Морамо градити поверење на релацији родитељ–дете и развијати критичко мишљење код детета. Светозар Марковић је истицао: „Човек који хоће свесно да утиче на развитак другог човека може да поступи само на један начин: да развије његову снагу мишљења, да га научи да посматра чињенице сам својим умом и да сам уме правити логичне закључке.”

Деца треба да стекну радне навике, јер је то предуслов за успешан будући живот у заједници. Значајна је самостална активност детета. Марија Монтесори је наглашавала да човек сопственим напором стиче независност.

Један од великих проблема с којима се суочава савремена породица јесте и задовољавање потрошачких потреба деце и куповина играчака, компјутерских игрица, скупих мобилних телефона и компјутера, јер то „имају и други вршњаци”. Снежана Милошевић Јешић у књизи „Чија су наша деца” истиче да треба задовољити деље потребе, али не и потрошачке хирове. Деца треба да буду упозната с кућним буџетом и

укључена у планирање трошкова, јер што се више купује деци, то ће деција похлепа бити већа, а интересовање за купљену ствар мања.

Сократове мисли о овом проблему и данас су актуелне: „Деца сад воле луксуз, имају лоше владање, презир према ауторитету, а више воле брбљање него учење. Противрече својим родитељима, брбљају пред друштвом, похлепно гутају послатице са стола и прекрштених ногу тиранишу своје учитеље.”

Ако желимо да очувамо данашњу породицу, морамо се генерално вратити изворним и трајним вредностима, својој култури, језику, вери и традицији. Миленко Бодин подсећа да је национална култура општење појединца с конкретном традицијом, али и с апстрактном заједницом у исто време. Бодин подвлачи: „Један од најпознатијих и заборављених цивилизацијских оквира за разумевање људског положаја у свету и смисла културе у његовом животу јесте само хришћанство и хришћанска вера.” Старац Пајсије Светогорац поручује: „Једина животна вредност је породица. Кад пропадне породица, пропадне све, и свештенство и монаштво. Када пропадне породица, пропадне и свет.”

ПОРОДИЦА

Пише: Бранко Драгаш, економиста из Београда и председник „Балкан бизнис центра”

„Преображај мора да почне од вртића, основне и средње школе и факултета, па све до радног места, институција система и организације старачких домова. Врло је важно да се спречи даље одумирање српске нације и због тога ће се при СПЦ формирати фонд за обнову наталитета, који ће директно финансирати породице с већим бројем деце...”

Цивилизација се налази на прекретници. Погрешан избор кретања цивилизације довео нас је до потпуног рашчовечења друштва и програмиране роботизације заједнице. Човекова природа није се развијала истом брзином као научно-технички прогрес и ми данас имамо поробљеног, фрустрираног, изманипулисаног и

опљачканог човека који се бори да сачува своју изгубљену душу. Читава планета је угрожена, јер шизофрени управљачи света, „Фамилија”, који су добили, први пут у историји човечанства, захваљујући глобалним интернет везама, могућност да нас поробе и затворе у глобално село, сматрају да је милијарду људи сасвим

довољно за живот на земљи и да све остале треба побити.

Истина је сасвим обрнута. Седам милијарди људи на планети, када би се распоредили тако да свако има кућу и окућницу од 14 ари за производњу сопствене хране, што је сасвим довољно да савремена породица сама преживи, могло би угодно да се смести на само

једном континенту – Аустралији. То, дакле, значи да на планети има сасвим довољно места за удобан и угодан живот свих породица, али да демонски управљачи света, лудаци који се поигравају са судбином човечанства из пукe досаде и обести, болесни умови који у себи немају ништа људско, рептили у човечијем телу, намеравају да експериментишу с нашим стрпљењем и нашим могућностима.

Када говоримо о савременој породици, мислим да је пресудно да знамо како је устројена савремена цивилизација, јер ако то не знамо или ако затварамо очи пред стварним стањем ствари, онда постоји опасност да упаднемо у заблуде, и да лутајући и губећи драгоцену време, ништа не урадимо на спасу човечанства. А спас човечанства може да успе само ако спасемо породицу, која је једино уточиште за изгубљене и разочаране душе.

Ако смо ово разумели, онда можемо да схватимо зашто данас „Велики брат” ради на уништавању нације, државе и породице. Основна намера тоталитарног система јесте да потпуно уништи сва уточишта уплашеног човека од на-сртаја комерцијалне цивилизације. Национални идентитет, независна, сопствена држава и здрава породица јесу острва спаса од најезде потрошачког варваризма мултинационалних компанија, које хоће да колонизују људску душу и да човека учине зависним и везаним за робно-новчане трансакције. Шопинг-моллови су постали храмови људске глупости, у којима се моле лоботомирани робови, осуђени на губитак сваке особености и човечности. Холливудска кичерица и идеологија инстант живљења на кредит – банкарци су само тамничари душе презадуженог потрошача – банализују човека и своде га на ступидног конзумента који гута све што му се понуди, халапљиво и прождрљиво, себично узимајући све само за себе и немајући никаквог осећаја за друге људе и за заједницу.

То је оквир у коме ми данас живимо. Из дана у дан погоршава се стање пацијента, који постаје све незадовољнији, све нервознији, све зависнији и све болеснији. Гутајући све више продуката потрошачке цивилизације, конзумент постаје несрећнији и отуђенији. Пати и болује, не схватајући шта се дешава с њим и његовим животом. Наркотизована за-

висност од куповине робе, непрекидно коришћења интернета и блебетања на мобилном телефону, само погоршавају дијагнозу болести савременог човека. Сумануто гутање лекова, телевизијских серија, спортских преноса или fast food obroka не могу решити ниједан од нагомиланих проблема празног човека. Његова празнина је библијска. Његово стање само се прогресивно погоршава и он се потпуно губи у мору бесмислених информација којима га свакодневно бомбардује „Велики брат”.

Србија има два проблема: цивилизацијски проблем поробљеног човечанства и свој властити проблем, што смо постали протекторат неоколонијалних освајача, чија је подла намера да казне и униште Србе и Србију, да више никада не будемо реметилачки фактор на Балкану. Српски политички олош ради према упутствима „Великог брата” и испуњава све њихове налоге за уништавање Србије, тако да се данас наша нација и држава налазе у програмираном хаосу, и никад у древној нашој српској историји, која траје 7.522 године, Србија није било теже, јер смо окупирани изнутра.

Осим урушавања државе, нације и свих националних институција, данас је на делу и потпуно разарање породице у Србији. Економски слом довео је до ендемског сиромаштва у земљи, сиромаштва које је изродило социјални криминал најгоре врсте. Тај социјални криминал најприсутнији је у српској породици. Никада се није догодило у нашем генетском коду да сестра убија брата, да мајка убија сина, да се врше родоскрвнућа у српској породици, што је, нажалост, постало уобичајено у савременом друштву Србије. Породице су потпуно разорене, незапосленост је милионска, преко 52% младих људи до 30 година нема посао, више од половине оних који имају посао ради за бедне плате и не може да преживи, пинк идеологија велича кич и простаклук, идоли младим људима јесу силиконске певаљке, естрадне проститутке, криминалци, тајкуни, политички олош и сви они који су у служби уништавања нашег националног идентитета и опште дебилизације и кретенизације друштва.

Морамо да признамо да су успели у томе. Главни кривац за то јесте српска интелектуална квазиелита, која је сагнула главу пред тим злом и не жели да се

бори за очување националних интереса или се потпуно приклонила и служи окупаторима људских душа да спроведу свој паклени план. Честита мањина интелектуалне елите се не предаје и може бити кључна снага у спасу Србије и духовном преображају Срба. Мислим да са том изабраном мањином можемо много да урадимо уколико се повежемо и с нашим људима из расејања.

Остали кривци су Српска православна црква, САНУ и Универзитет, који нису дорасли историјском тренутку и својој улози у спасу Србије и српске нације.

Немамо простора ни времена да набрајамо све аномалије данашње српске породице јер се свакодневно умножава и увећава зло које је напало породицу, па ћу навести конкретне предлоге за оздрављење породице и за преображај друштва у коме данас живимо.

Нема преображаја Србије и спаса српске нације уколико се не промени тоталитарни систем у коме данас живимо и људи који воде Србију у провалију. У мом политичком и економском програму прецизно су наведене све оперативне мере које треба предузети да би се то постигло. Оно што је пресудно за наш заједнички успех у спасу Србије и српске породице, не може да изведе један човек, вођа, лидер, деспот, диктатор, већ то мора да буде покрет из утробе и мозга самог народа, покрет без лидера и вођа. Важно је да на чело државе дође елита која ради у интересу своје државе и нације, која има визију и спремна је да се жртвује за остваривање својих идеја, национална елита која воли своју државу и свој народ. То је услов без кога нема успеха у овом једином националном подухвату. Потребни су нам људи који воле Србију и који се поносе што су Срби.

Када у општој конкуренцији, отвореној и поштеној, добијемо такву националну елиту, онда ће бити много лакше остварити наш Програм за спас државе, нације и породице.

Преображај мора да почне од вртића, основне и средње школе и факултета, па све до радног места, институција система и организације старачких домова. Врло је важно да се спречи даље одумирање српске нације и због тога ће се при СПЦ формирати фонд за обнову наталитета, који ће директно финансирати породице с већим бројем деце. На тај начин зановиће се живот у Србији и

омогућиће се сва финансијска помоћ, школовање и запошљавање вишечланих породица.

Ради очувања породице у Србији, држава ће омогућити да се искорени бескућништво и просјачење. Покретањем економских реформи и стварањем богатог друштва, држава Србија омогућиће сваком бескућнику да добије социјални смештај у 15 м², да добије литар млека, литар јогурта, 700 г хлеба и 150 г меса дневно, као и основне ствари за одржавање хигијене. То Србија може да обезбеди сваком грађанину који се нађе у животној невољи. На тај начин искорениће се у Србији глад и беда. Све изнад основног животног минимума који држава обезбеђује сваком грађанину, грађанин мора да заради на тржишту, у зависности од сопствене способности, умећа и залагања. На тај начин добијамо динамичност потребну у друштву које мора да се развија.

Држава ће, такође, обезбедити и бесплатно основно здравствено осигурање за све грађане Србије. Сваки грађанин имаће основну здравствену заштиту, а уколико жели да има неке посебне погодности, дужан је да плати те здравствене услуге које тражи. Таквим концептом здравствене заштите, првенствено превентивне у домовима здравља, омогућиће се здравствена сигурност сваком грађанину, што ће утицати на повећавање његове радне способности, смањивање трошкова за здравство и добијање више слободних средстава за лечење од тешких болести.

Брачни парови који не буду могли да имају децу, добиће бесплатно од државе све за лечење од стерилитета и ве-

штачку оплодњу, јер држави је главни приоритет да повећа наталитет своје нације.

Држава ће обезбедити потпуно бесплатно школство од вртића до факултета, уколико ђаци и студенти редовно завршавају године, и организоваће професионалне тренинге за преквалификације незапослених или запослених који ће остати без посла у државним управама и предузећима. Подизањем знања и практичних вештина, стављањем образовног система у функцији друштвеног развоја, добићемо креативне појединце који ће моћи брзо да се прилагоде захтевима тржишта и који неће тражити од државе социјалну помоћ да би опстали у животу.

У оквиру образовања посебна пажња посветиће се деци у вртићима и основним школама, јер то је период када се формира карактер, па ће се новим системом образовања величати љубав према нацији, држави, према човечанству и природи, заједништво, поштење, радне навике, штедња и физичко образовање и васпитање. Посебна пажња биће посвећена и новом концепту физичког васпитања и образовања, којим ће се стварати здрава и физички способна млада генерација, спремна да преузму своју историјску одговорност за спас државе и нације од даље пропасти.

У вртићима и школама кецеље ће бити обавезне за сву децу и ученике, како би се они униформисали и неговали припадност школи, али и да би се избегло приказивање социјалних разлика.

Држава ће организовати једномесечне летње кампове који ће бити обавезни

за сву децу, где ће долазити и деца из расејања, ради учења нових вештина и тренинга за разне животне ситуације. Неговаће се српска традиција, учиће се на један потпуно другачији начин српска повест, национална култура, наука и примењиваће се духовне вредности, уз етички кодекс живљења и понашања.

Српски државни и национални преображај је могућ!

Србија има све потенцијале за брзи економски развој и трајан излазак из сиромаштва. Богато друштво настаје покретањем српске економије. Богато друштво подразумева богату породицу и богатог појединца. Богата породица има доста деце. Србији су потребна деца ако хоћемо да трајемо.

Све ово што сам изнео и што можемо у пракси да спроведемо јесте светосавље примењено на данашње услове живота. То је тај модернизам који Србији треба. Није светосавље затварање у митове и националне заблуде. Светосавље је гледање у будућност и налажење решења која ће нам осигурати опстанак. Светосавље је очување наше националне традиције и културе у глобалном свету, који доживљава велике промене. Наша православна цивилизација и српска древна баштина може да помогне савременом свету да пронађе излаз из садашње духовне кризе у коју је упало човечанство.

Породица је једино уточиште извора живота.

Спасавањем породице спасавамо човечанство.

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И ПОРОДИЦЕ

Пише: мр Радован Калабић, књижевник,
историограф и публициста из Београда

„У свом отпадништву од Бога нови Вавилонац је доспео и до оне „завршне градитељске фазе” у којој с поносом ступа пред црквени олтар са истополним брачним изабраником, или изабраницом. Пошто се претходно испарадирао по европским и светским метрополама. И пошто је на најагресивнији начин испровисао свој став и поглед на свет. Дајући „пример” другима, а нарочито оним млађим, како се бори за наводна људска права уз багателисање морала већине. Па чак и уз отворено изругивање верским и породичним осећањима других људи.“

1.

Црква као прворазредна верска установа и породица као „основна ћелија друштва” одувек су биле у тесној међусобној вези, која би се без претеривања могла назвати – симбиотичком. Проповедајући љубав, заједништво и саборност, црква је афирмисала складан породичан живот као највишу традиционалну вредност. А брачну везу између мушкарца и жене као најприроднију и најпожељнију. „Волите се и множите се”, једно од основних начела хришћанског учења и морала, представљало је практични и видно истакнути путоказ у свакодневном животу милиона и милиона хришћана широм света. Учвршћивало их је у вери, крепило им дух и у солидарном односу држало на окупу здраву породицу и стабилну друштвену заједницу. Најчвршћим нитима поштовања и захвалности повезивало је претке и потомке. У ширем смислу снажило је читаву друштвену заједницу, јачало њену отпорну снагу пред спољашњим искушењима деструкције и унутрашњим изазовима дегенерације.

У опреци с хришћанским учењем о Творцу и Сведржитељу појавило се и учење које нам је за претка одредило мајмуна. А слабог, саможивог, похлепног и гордог појединца ставило у центар света и космоса. „Ако нема Бога”, писао је Фјодор Михаилович Достојевски, „онда је све дозвољено.” Па се и мајмунско потомство одважило да на нов начин започне изградњу нове Вавилонске куле. Познате Божје заповести „протолковало” је у обрнутом смислу и верификовало их као правила

пожељног понашања. Нови Вавилонац ставио се у службу атомизације и разградње друштва. Прво је избрисао границу између добра и зла. У свом (раз) градитељском подухвату ослонио се на крађу и грабеж, на лаж и на убиство. На превару и на прељубу. Све у погубљеној илузији да је довољан сам себи и да га нико и ништа не обавезује ни према ближњима, ни према другим људима ни према овој планети.

У свом отпадништву од Бога нови Вавилонац је доспео и до оне „завршне градитељске фазе” у којој с поносом ступа пред црквени олтар са истополним брачним изабраником, или изабраницом. Пошто се претходно испарадирао по европским и светским метрополама. И пошто је на најагресивнији начин испровисао свој став и поглед на свет. Дајући „пример” другима, а нарочито оним млађим, како се бори за наводна људска права уз багателисање морала већине. Па чак и уз отворено изругивање верским и породичним осећањима других људи.

Хришћански свештенослужитељи на многим тачкама Запада сада су и у законској обавези не само да венчавају тзв. истополне брачне парове већ и да практично саслужују богу новог Вавилона. Иза кога се отворено цери скаредно и наказно лице сотоне.

Није занемарљив ни број држава на западној хемисфери наше планете у којима су „истополни брачни парови” остварили законско право на усвајање деце. Следствено томе, добили смо не само потврду Орвелове визије о Великом брату, већ и о новомовору којим ће се означавати један посувраћени свет.

Тако су из званичне употребе прогнани исконски називи за оца и мајку, а на њихова места уведени су политички коректни и родно равноправни изрази.

2.

У поједностављеној историјској равни с пуно права можемо закључити да данашња западноевропска цивилизација бере последње духовне плодове посејане још у Француској револуцији из 1789. На коју се званични кругови у Бриселу тако радо позивају и с победоносним пијететом обележавају њене годишњице. Они, као и тзв. напредни историчари Француске револуције, позивају се на достигнућа слободе, братства и једнакости, које је тај крупни догађај изнедрио. И који је крунисан чувеном Декларацијом о правима човека и грађанина из 1793, као основним документом Револуције.

Шта, међутим, прећуткују, или превиђају?

Оно што њени врли апологети крију у вези с Револуцијом као што змија крије ноге јесте њена злочиначка пракса уз помоћ које су остваривани наводно виши, хуманистички и космополитски идеали. Гласовита Декларација о правима човека и грађанина усвојена је у осакаћеној Народној скупштини и коштала је живота 700 000 Француза. А они који су преживели суочили су се с економском катастрофом и масовном глади.

У духовном погледу Француска револуција била је „највећа експлозија богоборства и гоњења хришћанства од Нерона до 19. века”. „А по броју жртава (...) такође је заузимала прво место све

до оне болшевичке (...) Революционарни терор, који је у највећем броју слушајева имао сатански вид, завршио се у Вандеји првим европским геноцидом над сопственим народом. Негација слободе, која ће на крају коштати живота и саме вође Француске револуције, отворила је пут тоталитарној идеологији 20. века. Чак и они који су у Француској револуцији до сада видели колевку савремене демократије морали би најзад разумети да је тако узвојевана победа била прескупо плаћена и да се до ње могло доћи путем реформи, као у англасаксонским земљама.”¹

Испоставило се, међутим, да су испод високо уздигнутих хуманистичких знамења у борбеном походу за остварење људских и мањинских права, као „најбољи образац лажног добра”, марширале заправо паклене колоне Револуције. Чије су далекосежне мете биле Бог на небу, монарх, црква и хришћанско свештенство на земљи, као и домаћин и његова породица у кући. Исте далекосежне мете: Бога, монарха, домаћина и породицу погодила је и Октобарска револуција у Русији из 1917.

После Октобарске револуције угашени су сви манастири, а монаси и монахиње су побијени. Они који су претекли послати су у концентрационе логоре. Затворено је две трећине православних храмова, од чега је једна трећина потпуно уништена. Милиони икона и вредних рукописних књига спаљено је на ломачи. Руска православна црква практично је угашена и натерана на подземни, катакомбални вид постојања и богослужења.

3.

По угледу на своје француске колеге руски болшевици су побили целу царску породицу Романових. Нису поштедели ни малолетног царевића Алексеја. Ни француски јакобинци нису имали милости према десетогодишњем наследнику француског престола.

Робеспјер је иначе волео да обећава како ће слободе и правде бити онда када о црева последњег попа буде обешен последњи краљ.

У Француској револуцији побијено је, подављено или уморено глађу око

50 000 свештених лица. За свештенослужитеље који су одбили да дају свечану заклетву Републици, као места за депортацију одређена су далека острва Средње Америке. (И данас, међутим, има оних који мисле да су гулази и голи отоци изуми совјетског болшевизма и југословенског диктатора Јосипа Броза Тита!)

Прецизан број свештенослужитеља побијених у Русији после Октобарске револуције ни до данас није познат.

Али зато је позната злогласна делатност једне од најгнуснијих службених формација репресивног и богохулног совјетског болшевизма. Као што знамо и какав је био њен утицај на васпитање младих, на њихов положај и додељену им улогу у породици, као и на њихов пожељни однос према старијима. Реч је, дакако, о Савезу милитантних безбожника. Од свог оснивања 1925. па до гашења 1941, кроз ту екстремно светогрдну организацију прошло је три и по милиона чланова, распоређених у 96 000 борбених ћелија. Њихов подмладак био је организован у Савез младих милитантних безбожника. За само две године два милиона деце „било је умрежено” по свим школама на територији СССР-а.

Приврженост Организацији најмлађи су доказивали сталним потказивањима и лажним сведочењима о „верској затуцаности” својих родитеља и најближих сродника и школских другова. Уосталом, њихов старији предводник по имену Јемељан Михаилович Јарославски, звани још и Губељман, овако их је лепо подучавао:

„Дајте часну реч (’пионирску’ и друге) својим непријатељима и кршите је.”²

Прошле су деценије и деценије и од Француске и од Октобарске револуције. На размеђу миленијума Руској православној цркви враћене су насиљем и терором укинуте слободе, а руском народу поново је загарантована слобода вероисповести. Цркви су враћени бројни поседи које је имала. Обновљени су многи верски објекти и саграђено је мноштво нових. На местима на којима су били стари и порушени православни храмови подигнути су идентични нови. Али у Русији је законом забрањена и кажњива повреда православних верских осећања руског народа. Као што

је по закону кажњиво ширење и пропагирање свих садржаја са сексуалном и полном изопаченошћу. Ради заштите најмлађих уведена је и контрола на интернету оних страница које подстичу на агресивно и морално недопустиво понашање.

Цела царска породица последњег руског цара Николаја II Романова је рехабилитована. Њихови посмртни остаци достојно су сахрањени у православном храму, а Руска православна црква их је канонизовала и прогласила за свете мученике.

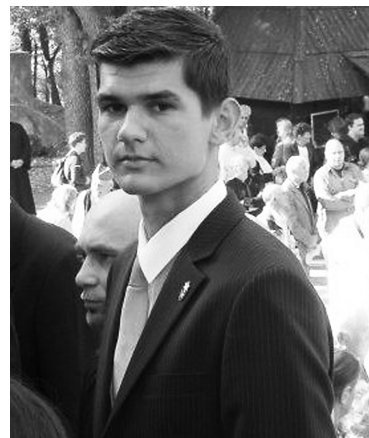
1 Др Марко С. Марковић: „Истина о Француској револуцији”, Catena mundi, Београд, 2012, стр. 14.

2 „Пионирска правда”, Москва, 1934.

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И НАРОДА – СВЕТОСАВСКИ ПУТ КАО ОСНОВА ЗА ФОРМИРАЊЕ ЗДРАВЕ И НАЦИОНАЛНО СВЕСНЕ ПОРОДИЦЕ

Пише: Милош Маринковић из Трстеника,
координатор Удружења Краљевина Србија

„Драга моја духовна децо, понизимо се пред Богом, а узвисимо се пред људима. Ако је дошло време умирања, умримо часно бранећи све хришћанске светиње као милиони верника пре нас!” – патријарх српски Гаврило Дожић, свеколиком Српству марта 1941. године, пре напада нацистичке Немачке на Краљевину Југославију.

Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву”, речи су које стоје у нашем симболу вере, личној карти хришћанства. Пре него што се почне говорити о вековном односу православних Срба и Цркве мора се рећи

може чути од наших људи како кажу да „верују у Бога, али не и у Цркву”, или још горе, што многи гледају Цркву кроз мантије лоших свештеника или кроз грешке неких епископа. Свакодневно се чују коментари о владикама које возе скупе

ми Тело Господа Исуса Христа! Кроз векове је наша Црква, наш православни народ, доживљавао своје најсветлије тренутке, највеће тријумфе, али и највеће муке и страдања управо зато што је православан, Христов! А наша Србија била је славна и поштована док је имала Божји благослов, док је имала миропомазане владаре, односно док је била монархија. Нажалост, откако су нам Титови некрсти донели републику 1945. године, тај благослов је нестао, али ће се уз Божју помоћ ускоро вратити, обновом наше краљевине. Великомученик кнез Лазар Хребељановић није био атеиста или агностик (уз дужно поштовање према овако одређеним људима), већ православни хришћанин. Православци су били готово сви велики људи наше историје: цареви, краљеви, деспоти, вождови оба српска устанка, научници као што су Никола Тесла и Михајло Пупин. Велики научник и велики српски патриота Михајло Пупин једном је рекао: „Ја не верујем да Бог постоји, ја знам да Бог постоји и то ми је једино знање од свег мог знања које ми нешто вреди.” Неке од буна и устанака за слободу Српства водили су управо наши патријарси и владике. Један од највећих догађаја у нашој историји, Велику сеобу Срба, водио је (склањајући народ од турских зверстава) патријарх Арсеније Чарнојевић и њему, у великој мери, дугујемо многе спасене српске животе и оосрбљење наше Војводине. Док су нам пуковске заставе биле ос-

шта је, заправо, Црква. Црква није само нека институција као што је то неко министарство или канцеларија, које повремено посетимо ради својих потреба, нити Цркву само чини мантија. Црква је Божја институција, мучено, убијано, а опет неуништиво Тело Христово. Црква је оно кроз шта спасавамо своје душе и оно што нас води на Небо. Данас, у овим данима несрећним за наш народ, у околностима општег пада морала и уништења система вредности, често се

аутомобиле (интересантно је да нико не узима у обзир да владика, у просеку, мора да пређе око 200.000 километара годишње, што свакако не може половним југом или фићом, а уз то ти аутомобили нису власништво епископа, већ епархије). Црква је свештенство и верни народ. Сви ми православни Срби који се молимо Богу и боримо с нашим греховима и тежимо Спасењу – Царству небеском, јесмо Српска православна Црква! Наша су тела Храм Божји, а сви

*Престолонаследник Александар Други Карађорђевић
целива Часни крст*

вештане, док су се генерали молили Богу и док нам је парола била „С вером у Бога, за краља и отаџбину“, постизали смо немогуће и задивили смо цео свет! Велики пријатељ нашег народа, швајцарски криминолог (по крви Немац) др Арчибалд Рајс, у оним славним данима српске епопеје, рекао је да је сигуран да ми Срби мислимо да Бог има оклоп кнеза Лазара и браду Краљевића Марка, као и да нећемо пропасти док будемо чували нашу веру. Када год су наши душмани нападали, они су прво ударили на наше храмове и на наш православни клир. Не заборавимо само шта су Турци и Бугари направили по Србији, над нашим црквама и свештеницима. Тешко нама ако заборавимо Јасеновац и ако заборавимо шта су усташе направили у НДХ над православнима! Јадна нам мајка ако заборавимо и арнаутско (албанско) насиље из марта 2004.

једини смисао и циљ живота, а категорија греха скоро да и не постоји више. А када прођу ноћни проводи, када се уга-се наше овоземаљске жеље, када се на концу свега дође на самртну постељу,

године, када је за-паљено око 30 православних цркава и манастира! Док смо се сећали Бога и онда када нисмо у невољи, били смо високоморалан и примеран народ. Српске куће су биле пуне деце, знало се за доброту, за помоћ ближњем, за образ и част! Данас, после деценија ропства под комунистима и као република од седам деценија, то више није тако. Једна наша песма каже: „Ако ли су погинули ждрали, остали су птићи ждраловићи, пле-ме наше погинути неће“. Данас се чини да српски „ждраловићи“ имају нека „преча“ посла. Морал се све више гаси. Провод као да постаје

остају једино питања која нам поставља савест: колико смо од других тражили, а колико смо за друге учинили? Да ли смо се нашли ближњем у невољи? Да ли смо се некад смиловали сиромашнима? Колико смо били људи?

Пре или касније сви идемо Богу на истину, а Он неће да нас пита колико смо капитала на овом свету стекли, већ какви смо људи били?

Преиспитајмо себе, потрудимо се да будемо бољи и опростимо једни другима! Покајмо се док не буде касно. „Благо мајци која Саву роди и Србима док их Саво води!“ Срби, вратите се Светом Сави ако за Бога знате! Неће наш народ никада нестати, али колико ће Срба населити Царство небеско то само од нас самих зависи! Опростимо једни другима, помиримо се сами са собом, кренимо недељом на Свету литургију, а не само за славу, па ће и наше несреће нестати, а наше победе биће сигурне! Жени и удај, Србијо, рађај, земљо Србинова, крстите, кумови, васпитавајте правилно, родитељи! Чувај свог комшију, Србине, и слави име Божје заједно с њим! Не скрећимо више с пута којим су ишли они захваљујући којима смо се родили! Не прилагођавајмо Бога себи већ себе Богу! Да се сложимо, обојимо и умножимо, како је говорио Свети владика Николај српски. Погледајмо у нашег двоглавог белог орла, тог непобедивог феникса, и сетимо се да једна његова глава означава Цркву, а друга православног монарха (краља)!

ВЕКОВНА ПОВЕЗАНОСТ ЦРКВЕ И НАРОДА

Пише: Сава Стамболић, један од оснивача и потпредседник удружења „Равница српска” из Суботице

Поштовани читаоци у Отаџбини и Расејању, једну реченицу на почетку морам одвојити да изразим своју велику радост што увек наново имам част да пишем за овај сјајан часопис. Као и до сада у мору безвредних публикација у нашој јавности, „СПОЈИ!” је као „глас вапијућег у пустињи” који позива на разматрање суштинских тема, веома значајних за опстанак нашег народа.

Чудно ми је данас кад помислим да многи људи нису свесни важности Цркве као духовне али и световне институције и свих заслуга које она има за српски народ. Невероватно ми је када помислим да постоје читаве групације људи фанатично посвећених потирању њених тековина и друштвеног утицаја а да притом потичу из народа који је управо Црква описменила, историјски усмерила и егзистенцијално одржала у минулим вековима. Потом се сетим да

ни сам нисам, до пре неких осам година, био свестан свих предности живота у Цркви и све важности споне између народа коме припадам и те древне чуварке најдубљих духовних блага.

Овај текст пишем у дане прославе 1700. годишњице доношења Миланског едикта, којим је започета једна нова ера односа Цркве, државе и народа. Свети Равноапостолни цар Константин Велики живео је у времену велике декаденције Римског царства и једне свеопште кризе на свим пољима. Хришћанство, три века готово непрекидно гоњено, доказало је да неће бити сломљено, а број хришћана стално се увећавао. Дубоко верујем да је Свети цар Константин доживео све духовне феномене о којима говоре његови биографи, а који су довели до његовог „преумљења” и окретања новој вери. Међутим, и да никакав лични однос с Вером није имао, једно је сигурно, до-

бро је проценио шта може спасти његову државу. Прекидајући прогон хришћана и давањем простора Христовом учењу уздржљивости, поста, милосрђа, пожртвованости да се афирмишу у друштву, Свети цар Константин стао је на пут паганској филозофији порока, себичности и идолопоклонства задовољствима, која је неспојива са општим добром и здравом државом.

Пет векова касније, резултат његове визије било је и покрштавање Словена и њихово описмењавање, чиме је омогућено и стварање њихове цивилизације и културе. Равноапостолни визионар српског народа – Свети Сава, такође је

увидео шта све хришћанство може да пружи. Толико неизмерних добара је њему лично даровало, а он је желео да га подели и са својим народом. Од њега почиње нераскидива повезаност Срба и Цркве Христове. Државно и правно уређење, архитектура, школство, здравство, привреда, култура и уметност српске средњовековне државе плодови су те везе! Хранећи се тим зрелим и обилним плодовима, наш народ је преживео турско ропство, растао у Расејању и коначно повео борбу за слободу. Све то време, непрекинут низ духовних пастира мудро је бдио над својим стадом. Патријарси српски, били су то у оном старозаветном смислу речи – очеви и предводници народа кроз најтеже недаће, најдаље сеобе и непрекидне борбе. То је била и остала народна Црква, коју није наметнуо неко споља, већ која је израсла из бића народа, као његов најлепши

издана који узраста Богу. За то се побринуо Свети Сава, који се изборио за аутокефалност Српске цркве и аутентично српско свештенство, потекло из народа којем служи. Тај потез увео је у храмове најбоље српске синове, јер ако је владарев најдражи и најдаровитији потомак обукао скромну расу, каква ли је част и узвишеност таквог једног живота? Они Римљани који нису ни чули можда за хришћанство док није почео да га заступа Свети цар Константин, након тога масовно су се крштавали. Тако и када је син поштованог жупана и великог ратника Стефана Немање обукао црну ризу, а касније и свог угледног оца њоме оденуо, сваком Србину било је јасно да је Христово учење нешто најузвишеније на свету и многи од њих пожелели су да у томе учествују.

Суботица, мој родни град, била је једна од станица Срба који су кренули масовно на север 1690. године. У овом граду славног цара Јована Ненада, који је у 16. веку ослободио читав простор данашње Војводине и ту успоставио српску државу, Срби су, током Велике сеобе, изградили цркву-брвнару. То су чинили све до Сент Андреје код Будимпеште! Где год би се нашли, први објект који су градили био је храм Божји! Нераскидива повезаност и велика посвећеност народа Цркви види се и у чињеници да су само тридесет година након Сеобе суботички Срби своју богомољу од черпића већ заменили барокном грађевином од опеке. До данас је остало забележено да је први верски храм у Суботици – српска православна Црква Светог васнесења Господњег, изграђена 1726. године! И да је најстарији надгробни споменик сачуван у граду, споменик Србину у порти тог храма. Те чињенице су драгоцене када се узме у обзир да је овај град данас великом већином настањен римокатолицима, чији поједини политички чиниоци упорно негирају значај Срба за Суботицу. Али наспрам њих стоје неумољиви подаци о томе колико су рано Срби били важни и бројни у Суботици, а тога ничег не би било да није било посвећености Цркви. Шетајући једном у алмашком крају

Новог Сада, ушао сам у највећи православни храм тог града, Цркву Света три јерарха, познатију као Алмашка. И ту сам сазнао невероватну причу која је још један пример повезаности с народом. Храм је првобитно грађен од трошних материјала, попут оног у Суботици. Градили су га досељеници из села Алмаша који нису имали много средстава. Међутим, чим су почели да просперирају, житељи овог краја су око трошне црквице, како не би прекидали богослужења и поштовање чудотворне иконе, почели да зидају нови храм. Ова нова богомоља је, дакле, била толико велика да је у њену унутрашњост током

Алмашка црква

градње стала читава стара црква, која је порушена тек по завршетку нове! Ова импозантна и велелепна грађевина, сведок моћи једне заједнице и њене посвећености Вери, данас своја врата отвара за много мање верника него некад. На тај савремени феномен осврћу се касније.

Да тројично заокружимо ове примере, желим с вама да поделим и приказ који сам видео на Крфу, у Српској кући. На старој фотографији виде се српски војници како стоје окупљени око црквице изграђене од лима старих буради за нафту! Иако је Грчка црква уступила хра-

мове у самом граду Крфу за Србе, они су и у својим болницама и међ својим шаторима градили импровизоване храмове за своје потребе. Дакле, ето још једног сведока о посвећености народа Цркви, чак и кад је вера многих у Бога била пољуљана због страшне Албанске голготе.

А зашто је онда данас Алмашка црква, као и већина других храмова, превелика за број верника који је походе? Разлози су бројни и врло сложени. Свакако да је први и најпретежнији фактор полувековно систематско затирање православља од стране Комунистичке партије и њеног „секуларног свештенства”

које је служило сопственом „божанству” – Титу. Таква пракса је толико загадила духовни живот народа да сам читао у новинама о људима који уз своју славу и Јосипа Броза и држе му слику као икону! Држава је, уз то идолопоклонство, кроз систем образовања и сваку пору друштва протурала и другу погубну тезу која је ослабила Цркву у Срба. Учење да наука потиरे религију и да су напредак, образовање и култура немогући без одбацивања религијских „заблуда”. Дарвинизам, еволуционизам и секуларни хуманизам су и у свету у тим годинама били преовлађујуће расположење. Такви ставови су у последњих неколико деценија умногоме ревидирани, и у свету и код нас, посредством веће слободе и нових научних открића која потиру догме дарвинизма и комунистичке социологије. Трећи фактор који издвајам јесте чињеница да је православље нераски-

диво везано за српство. Тај појам био је непријатељ број један за комунистички систем и све што је било у вези с њим морало је сасвим бити потиснуто из друштва. У храму је Србин учио о својој историји, о својим херојима који су тада били протерани из школа. Свештеник није проповедао о Броз, него о Лазару, не о „самоуправном рају” него о Царству небеском. Замислите шта би се десило да је Црква имала слободу и утицај у народу, па да изнесе своје мишљење о Уставу из 1974. године? О албанском терору? О амнестији усташа? Таква врста субверзије за комунисте је била не-

прихватљива. Међутим, римокатолици су доживели знатно мању репресију, па су тако при посети италијанског председника шездесетих година Загребу

устројства, као и лична сујета појединаца. То се све мора рећи и наши архијереји и остали клир морају бити свесни да је потпуна одговорност за углед и

десетине хиљада људи заједно с њима присуствовале свечаној миси. Замислите један такав скуп православних у Београду тог времена. Фантастика. Шта је још важно рећи данас? У том мраку у СФРЈ су ипак стасали и узрасли данашњи духовни пастири наше Цркве, који су је у знатној мери опоравили. Али постоји један велики проблем о којем се не говори довољно. Тих угледних, образованих, организационо способних и окретних појединаца је мало, а на њима све почива. Србе тај проблем прати одувек, много шта зависи од личног ауторитета и способности појединаца, а институције су, саме по себи, крхке. Нашу Цркву изједа и велика подела око важних питања екуменизма, литургије,

мисију Цркве међу народом на њима и њиховом односу према својој светој служби. Међу клиром је последњих година развој ситуације ипак охрабрујући и верујем да ће наши духовни пастири успешно одговорити на све изазове овог времена.

Али да ли Црква припада само њима или свим крштеним душама? Која је одговорност народа за стање у Цркви? Без икакве сумње, огромна! Свако од нас може учинити више за пуницу заједницу. Свој локални храм треба стално походити. При том сусрету с локалном Црквом не треба се држати само на површини, тј. присуствовати литургији и отићи кући. Нисмо дошли ни на какву представу да посматрамо, морамо узе-

ти личног учешћа у приношењу, одговарањем, певањем и будним праћењем радњи свештеника. Ту много помажу књижице „Одговарање на литургији“, које се могу наћи у сваком храму. С другим људима који походе храм треба успоставити комуникацију, упознати се, што ће с временом довести до пријатног дружења и формирања шире заједнице која ће остајати и после службе у разговору уз послужење које заједнички припреми. За те потребе ваљало би умолити локалног свештеника за простор у оквиру црквене општине који би посвећенији парохијани сами одржавали и уређивали, а лети нарочито, цела порта храма треба да буде жива. Томе посебно доприносе деца, која на посебан начин својом игром и духом оплемењују сваки простор. Суботички храм је на свакој литургији препун најмлађих који мирно и тихо седе у подножју трона њиховог духовног оца Светог Саве, а касније се весело растрче по порти. Даље, ако вам се чини да у вашој парохији има мало садржаја, предузмите нешто поводом тога. У консултацији са свештеником покушајте да преко разних познанстава организујете редовна збивања у просторијама црквене општине или неке друге задужбине, где би говорили историчари, лекари, богослови, о разним горућим темама нашег духовног и националног живота. Зовите угледне људе у госте, по мом искуству врло се радо одазивају уз минималне услове које морате испунити.

Још једно питање је веома важно – понашање вашег свештеника. Многи у Цркви иза леђа критикују и клевећу свештенство и наводе ми примере како је овај поп ово или оно нечасно урадио, а да су они били присутни или чак у томе учествовали (дали новац који је тражен). А онда ја поставим питање брату зашто он није одбио да учествује у нечасној радњи и укорио свештеника, а потом га пријавио надлежном архијереју. Слободни смо у Христу. Свештеник није наш господар, нити господар Божјих тајни, Цркве или Спасења. Он је наш часни предстојатељ и предводник у молитви, служитељ Божанских тајни, учитељ и пријатељ. Свето писмо нам заповеда да одмах отворено кажемо ако шта оправдано имамо против сваког, а не да у себи гајимо презир и мржњу. Нечасно понашање свештеника је срамота за целу заједницу, и када тако

нешто посведочимо, ваља нам прво с пуним поштовањем стати пред нашег духовног оца и суочити га с нашим недоумицама и бригама, замолити га да не чини што не приличи. Ако се оглуши о добронамеран и братски разговор, онда треба искористити све могућности које нам Црква пружа да заштитимо своју заједницу од деструктивних појединаца, за шта се пре свега стара надлежни епископ коме се треба обратити. При томе треба избегавати другу крајност која прави велики проблем – идолопоклонисање клиру. Велика је обавеза и дужност сваког свештеника да својој пастви објасни свој призив и улогу у Цркви. Свако од нас мора бити свестан да нас никаква блискост с духовником или усиљено дружење с њим неће „преко везе“ приближити Христу. Свештеник је човек као и ми, са милион брига, мука и мана. Од њега не треба да очекујемо да буде аскета или слаткопојац или златоусти оратор. Сваки појединац има своје дарове. Нити међу клиром народ треба да прави некакву харизматску разлику и ствара унутрашња ривалства. Свештенику треба указивати дужно поштовање и част због службе коју представља, али се према њему никада не треба изгубити критичка свест и разумевање да је он човек који је ту за веома много људи. Ако смо хришћани, ако нам је стало до наших овоземаљских духовних отаца, не треба да их малтретирамо за сваки проблемчић који нам у животу искрсне. Они имају своје породице од којих их

отимамо сваки пут када претерујемо у својим духовним потребама. Истина је да је свештеник дужан да нам помогне у духовним проблемима, али и наша је дужност да „љубимо ближњег свог као самог себе“ и размислимо да ли бисмо себи давали тако тешке задатке и отимали од породице оца, супруга и сина за сваку ситницу. Слободан верник, поучен у Светом писму, упознат с предањем православља и увиђаван према својим сестрама и браћи. Такав је потребан! Уз све то мора бити и „проактиван“, покретачког духа, да би се обновио пуни смисао Цркве као заједнице. Не сме више парохија зависити од активизма самог свештенства. Они који ово читају у Расјеању можда се чуде, јер верујем да је код њих ситуација таква да су увек били активни верници, предузимљиви у својој заједници. Међутим, у Отаџбини, због поменутог комунизма, много је другачије и бројност и развијеност заједнице често зависи искључиво од харизме и ангажовања свештенства. Што је сјајно кад су свештеници мулти-талентовани људи са вишком енергије, али погубно ако су просечних дарова (а таквих је увек више). И за крај, сведоци смо изградње великог броја храмова широм Србије. То је сјајна појава, али би свака заједница морала да буде рационална у својим визијама, јер се често дешава да имамо огромне храмове који се граде деценијама а буду полупразни. Дакле, заједница није храм и он треба да се кроји према пастви, а не обрнуто. Ако су наши преци градили

прво од черпића и није их било срамота од света, јер им је првенствени циљ био да што пре могу да се моле Богу у храму, онда ни ми данас не треба да дозволимо да неки појединци с вишком новца себе „обесмртљују“ у камену и спомен-плочама, а да се храм гради предуго, да буде нефункционалан и скуп за одржавање, што исцрпљује заједницу.

Размотрио сам и превише тема у овом кратком тексту, а за крај би требало закључити да је Црква била и остала тврђава нашег Спасења, нашег језика, културе, обичаја, тј. нашег свеукупног људског и националног идентитета. Према њој свако од нас крштених има одговорност и свако ће подносити рачуне прецима и потомцима. Ново време доноси нове изазове, али и нове могућности, и прегршт је добрих примера како се нове технологије интерента и друштвених мрежа посвећени верници користе да јачају нашу заједницу на глобалном нивоу. Наша Црква живи и на самом југу Америке и Африке, у Аустралији, на Новом Зеланду, у САД, по целој Европи. Не чуди онда што је сајт Српске православне цркве проглашен за један од најбољих у Србији пре неколико година. Светосавска црква мора бити најбоља могућа ако мислимо да је имамо и у наредних 800 година, а том опстанку и напретку доприносе активни верници, какви су они који су покренули овај часопис и својим трудом га одржавају и снаже. Поносан сам што сам део тог прегнућа.

Поштовани читаоци,

Имали сте прилике да прочитате неколико текстова које су написали наши пријатељи, стручњаци из различитих области. Свако од њих на свој начин сагледава проблем распада породице, као основне ћелије друштва и предлаже различита решења, али сви имају заједнички циљ – **ОЧУВАЊЕ породице као основне ћелије (српског) друштва.**

Уколико желите да нам пренесете и своје мишљење о тој теми и предложите решење проблема, или да нам пошаљете своје коментаре и евентуалне примедбе у вези с овим издањем, то можете учинити електронском поштом, слањем на адресу: casopis.spoj@gmail.com

*С поштовањем,
Редакција часописа „Споји!“*

ПРИЈАТЕЉИ ЧАСОПИСА

Хуманитарна организација „Срби за Србе“
Србија - е-пошта: organizacija@srbizasrbe.org
интернет: www.srbizasrbe.org
Република Српска -
е-пошта: organizacija@srbizasrbe.org
интернет: www.srbizasrbe.org
Аустрија - е-пошта: szsaustrija@gmail.com
интернет: www.serbenfuerserben.org
САД - е-пошта: szsamerika@gmail.com
интернет: www.serbsforserbs.org

ОРНАС, удружење студената и ученика
(Ниш)
е-пошта: ornas2012@gmail.com
интернет: www.ornas.rs

Српско просветно и културно друштво
„Просвета“ Аустрија
контакт телефон: +43 660 355 65 54
е-пошта: office@prosvjeta.at
интернет: www.prosvjeta.at

Фондација „Пријатељ Божији“
Канцеларија: 70 Borden Ave. South,
Kitchener, Ontario, Canada N2G3R5
Телефон: +1519 571 7033
Е-пошта: info@priateljboziji.com
Интернет: www.priateljboziji.com

Хуманитарна Хришћанска заједница
„Радости моја“
Адреса: Hegelstr. 51,
70174 Stuttgart, Deutschland
контакт телефон: +49 177 837 6927
е-пошта: info@radostimoja.com
интернет: www.radostimoja.com

СКЦ «Свети Сава» Суботица
Адреса: Трг Републике 16,
24000 Суботица, Србија
контакт тел: +381 24 601 833
Светосавска омладина у оквиру центра
основана новембра 2010. г.

Београдски теквондо савез
Адреса: Deligradska 27,
11000 Beograd, Србија
контакт тел: +381 11 362 98 32
е-пошта: bgtkd@open.telekom.rs
интернет: www.tkdbeograd.org.rs

Клуб Борилачких Спортова „Наисус“
Адреса: Јастребачка 27,
18116 Ниш, Србија
контакт тел: +381 64 288 5 992
+381 61 248 91 61
интернет: www.kbs-naisus.com

Српско Друштво Задужбина
е-пошта: zasrpskikosmet@gmail.com
интернет: www.sd-zaduzbina.com

Удружење Јадовно 1941.
Адреса: Краља Алфонса XIII 49А, 78000
Бања Лука, Република Српска, БиХ
контакт тел: +387 51 333 588
е-пошта: udruzenje@jadovno.com
интернет: www.jadovno.com

Удружење Ћирилица Београд
е-пошта: info@cirilica-beograd.org
интернет: www.cirilica-beograd.org.rs

„Gasthaus Neuwirt“
Власник: Зоран Цвијановић
Адреса: Bahnhofweg 2, 6336 Langkampfen / Unterlangkampfen, Austria
контакт телефон: + 43 676 64 44 587
е-пошта: neuwirt.zoran@aon.at
интернет: www.neuwirt-langkampfen.at

Удружење Краљевина Србија
Адреса: Београдска 18/4,
11000 Београд, Србија
интернет: www.kraljevinasrbija.com

РУФ радиотелевизија «РУФ» д.о.о
Адреса: Српских владара 528,
12300 Петровац на Млави, Србија
контакт тел: + 381 12 333 528
е-пошта: ruf@rufstv.com
интернет: www.rufstv.com

- МАРКЕТИНГ / РЕКЛАМЕ / ИЗРАДА ВЕБ САЈТОВА
- ДИГИТАЛНА ШТАМПА ВЕЛИКОГ ФОРМАТА
- ПРОМОТЕКС ПРОИЗВОДИ НА НАДУВАВАЊЕ
- БЕЗБЕДНОСТ НА СКИЈАШКИМ СТАЗАМА
- СЕДИШТА ЗА СКИЈАШКЕ ЛИФТОВЕ
- ЛИНИЈА СПОРТСКЕ ОПРЕМЕ
- БЕЗБЕДНОСНЕ СПОРТ И ПАРКИНГ БАНДЕ
- ЦЕРАДЕ

ВАШ ПРОФЕСИОНАЛНИ ПРОИЗВОЂАЧ !!!

VFM2-Груп Д.О.О. 12306 Велико Лаоле 66, Србија, info@vfm2-group.com

ВФМ²-груп д.о.о.

Адреса: 12306 Велико Лаоле ББ, СРБИЈА
е-пошта: info@vfm2-group.com

ЗАХВАЉУЈЕМО – WIR DANKEN

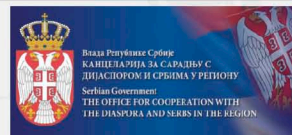
Редакција **СПОЈИ!** још једном захваљује свим људима добре воље који су нам излазили у сусрет и подржавали добротворитељски рад наших организација и наш културно-просветни рад током последње три године, а који су били и који ће, ако Бог да, и остати наши подржаваоци, добротвори, сарадници и пре свега искрени пријатељи у борби за заједничко боље сутра!

Посебну захвалност изражавамо добротворима без чије помоћи не би било могуће реализовати шести број Информативног и интеграционог часописа **СПОЈИ!**, чија је тема **Вековна повезаност цркве и народа – светосавски пут као основа за формирање здраве и национално свесне породице**. Том темом желимо да укажемо на чињеницу да се све више осећа распад и крах породице као основне ћелије друштва и да су последице таквог стања катастрофалне јер највише испаштају млади људи. Зато часопис **СПОЈИ!** наставља да пише о овој теми и на нашем званичном сајту www.spoji-magazine.com, који је почео да ради на Никољдан, 19. децембра 2013.

Позивамо све читаоце, и оне у расејању и оне у Отаџбини, да сваког дана, СВИ ЗАЈЕДНО, радимо на очувању породице и неговању породичних вредности, како бисмо наставили да градимо нашу будућност на чврстим темељима које су нам оставили наши преци!

Заувек захвални - für immer dankbar:

**Влади Републике Србије – КАНЦЕЛАРИЈИ
ЗА САРАДЊУ С ДИЈАСПОРОМ И
СРБИМА У РЕГИОНУ**

**Der Regierung der Republik Serbiens - BÜRO ZUR KOOPERATION MIT DER
DIASPORA UND DEN SERBEN IN DER REGION**

**INNS'
BRUCK**

**Der Stadt Innsbruck und dem Vizebürgermeister
Herrn Christoph Kaufmann**

**Граду Инзбруку и заменику градоначелника
господину Кристофу Кауфману**

**ХВАЛА ВАМ - ЗАЈЕДНО СМО ЈАЧИ
VIELEN DANK - ZUSAMMEN SIND WIR STÄRKER**

Српска православна омладина Инсбрук - СПО(Ј)И
ZVR: 931510814
е-пошта: uprava@spoji.org
интернет: www.spoji.org
YouTube: www.youtube.com/user/spoji2009
Жиро рачун: Tiroler Sparkasse Bank AG Innsbruck
број: 03300678129
број банке: 20503 - IBAN: AT482050303300678129
- BIC: SPIHAT22XXX

ПОСЕТИТЕ НАС - BESUCHEN SIE UNS

www.spoji-magazine.com

**Подржите снимање првог играног филма
о Светом Симеону Мироточивом и Светом Сави!**

Укључите се у велику породицу оних који не желе да пристану на губитак српског културног идентитета. Подржите кампању Фондације НАСЛЕЂЕ ОТАЦА за очување нашег система вредности. Подржите играни филм ОТАЦ о светим оснивачима српске нације као важан корак ка духовној обнови нашег намученог народа.

www.film-otac.com

ОТАЦ